

προλεταριακή

Προητάρισι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 8 Γενάρη 2022 ■ χρόνος 40ος φ. 908 ■ 1.50€

Πανδημία, ακρίβεια, λιτότητα Ο κυνισμός της κυβέρνησης θέλει απάντηση

Ο χρόνος «άλλαξε», αλλά βέβαια η ζωή του λαού δεν απαλλάχθηκε από τα βάσανα που τη βάραιναν το 2021. Η νέα χρονιά είναι φορτωμένη με όλα τα ζητήματα της προηγούμενης και ταυτόχρονα φέρνει νέα προβλήματα και νέες επιδεινώσεις σε όλα τα ανοικτά μέτωπα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εργατές, ο λαός, η νεολαία.

Η πανδημία σαρώνει με θεόρατα νέα μαύρα ρεκόρ κρουσμάτων, που εκτός από όλα τα άλλα χτυπάνε μαζί και το υγειονομικό προσωπικό, επιτείνοντας ακόμα περισσότερο τη διάλυση των νοσοκομείων και των δομών υγείας. Το «ένα μίλι» που είχε τάξει ήδη από τον Φλεβάρη του 2021 ως απόσταση από την «ελευθερία» ο Κυρ. Μητσοτάκης αποκτά πια κεντρική θέση στο βουνό από τις ψευτιές της κυβερνητικής προπαγάνδας. Ένα βουνό που δεν κρύβει, ωστόσο, τον κυνισμό και την άγρια ταξικότητα της πολιτικής της κυβέρνησης και του συστήματος (και) στο ζήτημα της περίθαλψης, της υγείας, της ίδιας της ζωής του λαού. Ένας κυνισμός αποκάλυπτος, καθώς με άλλοθι το εμβόλιο, από τους χώρους δουλειάς ως τα σχολεία και τα ΜΜΜ, εντείνεται η πολιτική της ανοσίας της αγέλης, για να μένει αδιατάρα-

κτη η καπιταλιστική κανονικότητα και η πολιτική διάλυση των δικαιωμάτων στην περίθαλψη. Μέσα από ένα καταϊγισμό αντικρούμενων δηλώσεων για το ποια τεστ και πόσες μέρες αρκούν για καραντίνα με το νέο στέλεχος, η «κανονικότητα» της κυβέρνησης καταλήγει στο χαράτσι των πολλαπλών ακριβοπληρωμένων τεστ από εργαζόμενους και νεολαία, την ίδια στιγμή που η εργοδοτική ασοδοσία απαιτεί την προσέλευση στη δουλειά, ανεξάρτητα της θετικότητας των τεστ, με απλά ένα ντεπόν.

Την ίδια ώρα, το τσουνάμι της ακρίβειας μεγαλώνει καθημερινά σε όλα τα βασικά είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης και φέρνει σε απόγνωση τα λαϊκά στρώματα. Εδώ ούτε η κυβερνητική προπαγάνδα δεν επιχειρεί να πει ψέματα για «προσωρινότητα του φαινομένου», καθώς οι ρίζες του «φαινομένου» είναι ευρύτερα φανερό ότι βρίσκονται στον ανταγωνισμό και τις συγκρούσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στο έδαφος της παγκόσμιας κρίσης. Και είναι ακριβώς αυτή η κατάσταση που σε μια χώρα σαν την Ελλάδα της εξάρτησης από τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια «εισάγει» -ιδιαίτερα στην ενέργεια, αλλά όχι μόνο σε αυτήν- πολλαπλασιασμένο το

κόστος αυτών των συγκρούσεων. Ωστόσο, και εδώ τα κυβερνητικά ψέματα καλά κρατούν, παρουσιάζοντας ως «αντιστάθμισμα» στη θηριώδη ακρίβεια τις λεγόμενες «αυξήσεις» σε μισθούς και συντάξεις, όπως για παράδειγμα το ότι ο κατώτατος μισθός αυξάνεται από τα 650 ευρώ (μικτά) στα 663 ευρώ, δηλαδή σε 558 ευρώ καθαρά! Για τις συντάξεις, διατυμπανίζεται η αύξηση μερικών ευρώ το μήνα, την ίδια ώρα που με βάση νομοθετική ρύθμιση φορολογούνται και εισπράττονται αναδρομικά από 1,1 εκατομμύρια συνταξιούχους 1,4 δις ευρώ για αυξήσεις που είχαν το 2015-16! Ούτε αυτό, όμως, αρκούσε για την κυβέρνηση, γι' αυτό έκοψε και τις συντάξεις κηρείας από όσους λάμβαναν και κανονική σύνταξη δική τους. Ωστόσο, για να μετρηθούν σωστά το μέγεθος της πολλαπλής λεηλασίας του εργατικού λαϊκού εισοδήματος και η επέκταση και το βάθος της εξαθλίωσης, θα πρέπει να συνηγορηθούν η ανεργία, η προσωρινή και ελαστική δουλειά, η δουλειά χωρίς ασφάλιση, η εκτεταμένη απληρωσιά, που είναι στοιχεία κυρίαρχα στη ζωή του εργαζόμενου λαού.

συνέχεια στη σελ. 2

30 χρόνια από την κατάρρευση της Ε.Σ.Σ.Δ.
Η ελπίδα του λαού είναι κόκκινη!

σελ. 7

JUMBO
No 1 στην εκμετάλλευση των εργαζομένων!

σελ. 8

Στις 17 Γενάρη ξεκινά η εκπαίδευση της πανεπιστημιακής αστυνομίας

σελ. 5

Πανεπιστήμια
Το έργο της Κεραμέως για το 2021 και τι προμηνύει για ... «το Πανεπιστήμιο 2030»

σελ. 14

Εκλογές στα σωματεία στην εκπαίδευση
Μεταβατική κατάσταση, η διέξοδος στην οικοδόμηση κινήματος!

σελ. 15

Για τον Νίκο Ζαχαριάδη

σελ. 20

**Πανδημία
Αδίστακτη κυβερνητική πολιτική
για τη διασφάλιση της
κερδοφορίας**

**Τραγική η κατάσταση στους
χώρους δουλειάς - Σε αδιέξοδο
χιλιάδες εργαζόμενοι
Μαζικός αγώνας για μέτρα
προστασίας, τεστ και άδειες για
τους εργαζόμενους**

**Τα κρούσματα αυξάνονται
δραματικά, οι εργαζόμενοι στα
νοσοκομεία ολοένα και
λιγοστεύουν**

Πανδημία και σχολεία

σελ. 12-13

σελ. 17

**Ρωσία-ΗΠΑ
Ξεκινά διμερής διαπραγμάτευση;
Πολλά τα σενάρια για το μέλλον της Ουκρανίας**

Πανδημία, ακρίβεια, λιτότητα

Ο κυνισμός της κυβέρνησης θέλει απάντηση

συνέχεια από σελ. 1

Αυτή την κατάσταση της εργασιακής βαρβαρότητας, το σύστημα και η κυβέρνηση του θέλουν να την επιδεινώσουν και να την εξαπλώσουν ακόμα περισσότερο, με την πλήρη εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη στο 2022. Και ταυτόχρονα, για να επιβάλλουν τις «βικτωριανές προδιαγραφές» στην εκμετάλλευση των εργατών και στη λεηλασία του λαού, αλλά και για να «καταργήσουν την ταξική πάλη» με τον ίδιο νόμο, στοχεύουν να βγάλουν «εκτός νόμου» τον αγωνιστικό συνδικαλισμό, την εργατική πάλη και την απεργία, την ίδια την ύπαρξη σωματείων που δεν θα είναι υποχείρια του κράτους και της εργοδοσίας.

Αντίστοιχη και καθοδηγούμενη από αυτές τις επιδιώξεις χτυπημάτων μεγάλου βάθους στην εργατική τάξη και στον εργαζόμενο λαό, είναι και η επίθεση στην εκπαίδευση και στη νεολαία. Τα σχολεία μένουν ανοικτά με 50.000 κρούσματα, για να υποστηριχτεί η εν γένει καπιταλιστική κανονικότητα, αλλά και για να προωθηθούν και να εφαρμοστούν η αξιολόγηση, η Τράπεζα Θεμάτων, η ΕΒΕ, οι διαγραφές και τα πειθαρχικά, ο νέος νόμος πλαίσιο στα ΑΕΙ... Για να προωθηθεί, δηλαδή, η αντιδραστική ταξική ανατροπή μεγάλης κλίμακας στο δικαίωμα στις σπουδές, για να «παραχθούν» οι νέες γενιές που χρειάζεται η εργασιακή γαλέρα της ειδικής οικονομικής ζώνης που συνιστά ολόκληρη πλέον η χώρα, για να παταχθούν τα δικαιώματα στην αμφισβήτηση, στη συλλογική στάση, στην αντίσταση και στον αγώνα μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών.

Για όλα αυτά προετοιμάζεται, με αυ-

τούς τους στόχους, με αυτή την πολιτική βαδίζει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Βαδίζει και προετοιμάζεται σε όλα τα επίπεδα, παράγοντας και τροφοδοτώντας -στοχευμένα αλλά και από του «φυσικού» του- σκοταδισμό, παρακμή, αντικομμουνισμό. Τα αντιεμβολιαστικά κηρύγματα των μητροπολιτών και τα νεοφασιστικά τάγματα που αυτοαποκαλούνται «θεματοφύλακες του συντάγματος» είναι μερικά από τα παράγωγα αυτής της άκρως αντιδραστικής πολιτικής της κυβέρνησης. Οι στρατιές των δημοσιολόγων του, των επιστημόνων του, των οργανικών διανοούμενων του, όλο και περισσότερο συμμορφώνονται, στοιχίζονται ακόμα και πρωτοστατούν στην αντιδραστική «σταυροφορία». Δεν βρίσκουν λέξη, στίχο ή σκίτσο για να σχολιάσουν τη διάχυτη απανθρωπιά και τα καθημερινά εγκλήματα ενάντια στον εργάτη, τη γυναίκα, τον μετανάστη, τον νέο άνθρωπο. Όταν κάνουν κάποιο σχόλιο, είναι για να επισημάνουν τις «ευθύνες» του θύματος ή για να υποκριθούν πως τους βρωμάει η μπόχα της «ραδιοαρβύλας» που την εκθείαζαν ως «ριζοσπαστικό χιούμορ» όλα τα προηγούμενα χρόνια, ενώ ταυτόχρονα ετοιμάζουν άλλες ακόμα πιο βρωμερές «αρβύλες». Ακόμα περισσότερο, δεν βγάζουν κίχ για την αμερικανοΝΑΤΟϊκή αρβύλα που πλημμύρισε τα Χανιά, την Αλεξανδρούπολη, ολόκληρη τη χώρα, που είναι πια «μια χώρα στα όπλα», όπως ακριβώς απαιτούν τα αμερικανοΝΑΤΟϊκά αφεντικά, οι σχεδιασμοί πολέμου και ολέθρου των ΗΠΑ στην περιοχή. Αντίθετα, όλοι αυτοί οι «ανεξάρτητου πνεύματος» επι-

δίδουν να συμβάλλουν για να συντεθεί η νέα «αστική αφήγηση», η «αφήγηση» που θέλει να παρουσιάσει ως «εθνική υπερηφάνεια» τη μετατροπή της χώρας σε βάση και προκεχωρημένο φυλάκιο των φονιάδων του πλανήτη.

Προφανώς σε αυτή την προετοιμασία και σε αυτή την πορεία συμμετέχει ενεργά και η «αντιπολίτευση» του συστήματος. Η αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να εισπράξει έστω δημοσκοπικά κομμάτι από τη δυσανεξία που προκαλεί η βαρβαρότητα

της κυβερνητικής πολιτικής είναι μια πραγματική έκφραση της δέσμευσής του να είναι εντός του πλαισίου της πολιτικής του συστήματος. Μια δέσμευση που καταγράφεται καθημερινά σε όλα τα μεγάλα και μικρότερα ζητήματα με μια «αντιπολιτευτική» πολιτική, που δεν θέλει ούτε να διανοηθεί να προβάλλει δικαιώματα του λαού και πολύ περισσότερο το δικαίωμα του λαού να αγωνιστεί, να αντισταθεί. Σε αντιστάθμισμα, προβάλλονται η αναζωπύρωση των αυταπα-

ΠΑΝΔΗΜΙΑ COVID-19

Η επέλαση της μετάλλαξης Omicron και το Βατερλό των πολιτικών των καπιταλιστικών κυβερνήσεων!

Η αρχή της νέας χρονιάς βρίσκει την παγκόσμια κοινότητα αντιμετώπιση με χιλιάδες κρούσματα της μετάλλαξης Omicron που σαρώνει. Το Δεκέμβρη που πέρασε η ραγδαία άνοδος των κρουσμάτων σε Ε.Ε. και ΗΠΑ επανέφεραν σε μεγάλο βαθμό τα περιοριστικά μέτρα. **Ολλανδία, Αυστρία** κατέφυγαν σε γενικό λοκντάουν, ενώ η **Γερμανία**, η χώρα με τον υψηλότερο αριθμό ΜΕΘ ανά 1.000.000 κατοίκους, πήρε μέτρα μερικού κλεισίματος. Ακόμα κι η **Πορτογαλία** με το μεγαλύτερο ποσοστό εμβολιασμού δεν απέφυγε τα περιοριστικά μέτρα.

Οι αισιόδοξες εκτιμήσεις των κυβερνήσεων σε όλο τον δυτικό κόσμο με την έλευση των εμβολίων, στην αυγή του περσινού χρόνου, αποδείχτηκαν μια φερόνικη. Με τις περισσότερες χώρες στην **Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική** να έχουν μονοψήφια ποσοστά εμβολιασμού, οι μεταλλάξεις του ιού κάνουν στην κυριολεξία «κορονοπάρτι». Τα μεταλλαγμένα στελέχη που προκύπτουν είναι θέμα χρόνου να μεταφερθούν μέσω

της παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας και στην πιο καλά εμβολιασμένη Δύση!

Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση που διατυπώθηκε ήδη από τον **Νοέμβριο του 2020** από σημαντικό τμήμα της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας, σύμφωνα με την οποία το εμβόλιο κατά του ιού **SARS-CoV-2** είναι ένα σημαντικό όπλο για την αντιμετώπιση της πανδημίας, **αλλά δεν είναι πανάκεια.**

Προς επίρρωση των προηγούμενων εκτιμήσεων του Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας), οι νέες μελέτες για τη μετάλλαξη Omicron αναφέρουν:

«...**Το στέλεχος Όμικρον έχει τέσσερα χαρακτηριστικά που μας προσγειώνουν στην πραγματικότητα: 1. Μεταδίδεται πολύ εύκολα 2. Παρουσιάζει σημαντικό βαθμό αντίστασης τόσο στη φυσική ανοσία όσο και στην ανοσία που προκαλείται από τα εμβόλια, όπως και απέναντι στα μονοκλωνικά αντισώματα. 3. Προκαλεί το ίδιο δυνητικά θανατηφόρο νόσημα Covid-19, του οποίου η δυσμενής εξέλιξη οφείλεται σε σημαντι-**

κό βαθμό στη διαταραχή της πήξης του αίματος και των αγγείων σε πολίτες όπου προϋπάρχει ενεργοποίηση των ενδοθηλιακών κυττάρων των αγγείων. 4. Προέκυψε σε μια περιοχή του πλανήτη -Νότια Αφρική- όπου το επίπεδο εμβολιασμού του πληθυσμού είναι πολύ χαμηλό».

Έτσι, παρά τις προσπάθειες αρκετών επιστημόνων και του Π.Ο.Υ., η παγκόσμια καπιταλιστική μηχανή προτίμησε να προστατέψει τα υπερκέρδη των πολυεθνικών των εμβολίων παρά την παγκόσμια κοινότητα από την πανδημία.

Ο μηχανισμός **COVAX** (του Π.Ο.Υ.) για το διαμοιρασμό των εμβολίων παγκόσμια και κύρια στις φτωχές χώρες του 3ου κόσμου **ξέμεινε από εμβόλια!** Στη Δύση επικράτησε ο «εθνικισμός των εμβολίων» που έφερε αρκετές ενδοϊμπεριαλιστικές κόντρες για το ποιος θα πρωτοπρολάβει τα εμβόλια, όπως στην περίπτωση της **AstraZeneca** μεταξύ ΕΕ και Βρετανίας. Την ίδια στιγμή οι πατέντες των εμβολίων «ζουν και βασιλεύουν». Ένα χρόνο μετά τις διαπρύσιες και μεγαλόστομες διακηρύξεις Μπάιντεν για

το «σπάσιμο» της πατέντας των εμβολίων, όχι μόνο δεν έχει γίνει τίποτα, αλλά και κανείς άλλος δεν ανακινεί το θέμα! Φυσικά και τα ΜΜΕ, σε διατεταγμένη υπηρεσία, το έχουν εξαφανίσει από τα πρωτοσέλιδα, θάβοντας την όποια αναφορά επιστημόνων και ειδικών που συνεχίζουν να το θέτουν σαν αναγκαιότητα. Αν σε αυτά προσθέσουμε και τις εισηγήσεις ορισμένων ειδικών για 4η ή 5η δόση του εμβολίου, μαζί με τα χάπια θεραπείας και τα (πανάκριβα) μονοκλωνικά αντισώματα, καταλαβαίνει κανείς πως η μπίζνα θα παράγει μυθικά κέρδη και για τα επόμενα χρόνια!

Το πρόσφατο τσουνάμι κρουσμάτων και θανάτων στην αναπτυσσόμενη κι εμβολιασμένη Δύση είχε κι άλλες παραμέτρους που το ενίσχυσαν:

1. Η αντιμετώπιση της πανδημίας έγινε από τις δυτικές κυβερνήσεις με βάση το δόγμα της «ατομικής ευθύνης», χωρίς να έχουν οργανώσει αποτελεσματικά προγράμματα μαζικού και καθολικού εμβολιασμού, δίχως αποτελεσματικές καμπάνιες ενημέρωσης από επι-

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

τών για «αριστερές» κυβερνήσεις τύπου Χιλής και «αριστερές διορθώσεις» πολιτικών τύπου Πορτογαλίας.

Οι συστημικές ελπίδες και ωθήσεις στο «νέο»(!) ΠΑΣΟΚ του Ανδρουλάκη υπάρχουν και επενδύονται ακριβώς γιατί είναι ένα κόμμα δοκιμασμένο εδώ και δεκαετίες στην προώθηση των πολιτικών του συστήματος, βασικό στήριγμα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού στη χώρα. Για αυτό, όπως και να έρθουν τα εκλογικά νούμερα, όποιες και να είναι οι ενδεχόμενες νέες κυβερνητικές συμπράξεις, είναι τουλάχιστον χρήσιμο να υπάρχει και «τρίτος» αξιόμαχος κυβερνητικός εταίρος και παράγοντας. Εξάλλου είναι χαρακτηριστικό της προετοιμασίας των πολιτικών κομμάτων του συστήματος ότι από τη μια «οι εκλογές αργούν», σύμφωνα με την επίσημη κυβερνητική θέση, αλλά από την άλλη διαμορφώνονται από τώρα τα «διλήμματα» που θα χρειαστεί να τεθούν στον λαό σε αυτές τις εκλογές που «αργούν»... Όπως είναι επίσης χαρακτηριστικό της πορείας και τηςφοράς των εξελίξεων ότι είναι σε πλήρη εξέλιξη ο αναβρασμός και οι ζυμώσεις σε όλο τον συρφετό του ακροδεξιού φάσματος που αναζητά -αξιοποιώντας και την πανδημία- ισχυροποίηση και αναβαθμισμένο ρόλο την «επόμενη μέρα»...

Ο δρόμος που θα φέρει την «επόμενη μέρα» είναι ο δρόμος αυτής της άγριας πολιτικής που ζούμε και που γίνεται ολοένα πιο αντιλαϊκή-αντεργατική και επικίνδυνη για την ίδια τη ζωή του λαού. Το σύστημα και τα κόμματά του έχουν πάρει τις αποφάσεις τους. Κινού-

νται σταθερά στην τροχιά της σύγκρουσης με τον λαό, με τα δικαιώματά του. Θέλουν να απαγορεύσουν την ταξική πάλη των από κάτω, για να νικήσουν οι δικές τους ταξικές πολιτικές. Σε αυτό δεν χωράει καμιά αμφιβολία. Η ανυπαρξία απάντησης στη φετινή ψήφιση του προϋπολογισμού, που έως πέρσι θεωρούνταν...εθιμοτυπική από την επίσημη αριστερά και τα συνδικάτα που ελέγχει, είναι ενδεικτική της παραίτησης του ΚΚΕ, ακόμη και από δράσεις αυτοπροβολής, παρά τις ατελείωτες φλυαρίες του «Ρ» και των συνδικαλιστών του για κινηματικές απαντήσεις στην αντεργατική πολιτική.

Στον δρόμο αυτό, της μαζικής πάλης και των αγώνων, πρέπει να βγει μαζικά και ο λαός, οι εργάτες, η νεολαία. Χρειάζεται να «συνεχιστεί αυτό που ξεκίνησε» στην Cosco, στην efood, στους εκπαιδευτικούς, στα πετρέλαια της Καβάλας. Χρειάζεται να ζωντανέψει ξανά η σπίθα του μαθητικού αγώνα του περασμένου Οκτώβρη, να τροφοδοτηθεί εκ νέου ο φοιτητικός ξεσηκωμός της περασμένης άνοιξης. Αυτά φοβούνται, αυτά ξορκίζουν και αυτά θέλουν να απαγορεύσουν οι δυνάμεις του συστήματος. Αλλά οι εργάτες, ο λαός, η νεολαία μπορούν να αγωνιστούν, μπορούν να πετύχουν νίκες. Σε αυτό τον δρόμο των αγώνων και της μαζικής πάλης θα βρουν και θα συγκροτήσουν τις μεγάλες δικές τους δυνάμεις. Σε αυτό τον δρόμο βρίσκονται οι πραγματικές ελπίδες και οι πραγματικές δυνατότητες για τα δικαιώματά τους, για να ανοίξουν προοπτικές για τη ζωή τους.

στήμονες και χωρίς να ενισχύσουν τα συστήματα Υγείας. Η πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας βρίσκεται σε μεγαλύτερη αποδιοργάνωση και συρρίκνωση, πανευρωπαϊκά, από το '19! Ακόμα και σήμερα ο εμβολιασμός πόρτα πόρτα, στη χώρα μας, δεν έχει οργανωθεί πάρα τα ενθαρρυντικά αποτελέσματα όπου έγινε περιστασιακά! Μπορεί κάποιος να δει τα αποτελέσματα των εκατοντάδων θανάτων σε χώρες με διαλυμένα συστήματα υγείας και χαμηλό ποσοστό εμβολιασμών, όπως στη Βουλγαρία, Ρουμανία.

2. Οι παλινωδίες και τα αλαλούμ των επικοινωνιακών εξαγγελιών των κυβερνήσεων, η επιβολή της υποχρεωτικότητας εμβολιασμού, μαζί με τη δράση των δικτύων ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων που κηρύττουν το σκοταδισμό και την άρνηση της επιστήμης, σπέρνουν στα λαϊκά στρώματα την αμφιβολία, την καχυποψία και την άρνηση στον εμβολιασμό! Η δράση αυτών των ομάδων προβάλλεται και σιγοντάρεται με διάφορους και συνάμα αποκάλυπτους τρόπους από κυβερνητικούς και θεσμικούς φορείς. Πρόσφατο ενδεικτικό παράδειγμα -αλλά όχι το μοναδικό- η διοργάνωση εκδήλωσης υπό την αιγίδα της Ιατρικής Σχολής Αθηνών με τίτλο «**Το θαύμα ως διακριτική παρέμβαση του θεού και ως καρπός εμπιστοσύνης!**»!

Αλήθεια, πόσο απέχουν οι αντιεμβολιαστές «επιστήμονες», οι σκοταδιστές «ειδικοί», οι «ταλιμπάν» ιεράρχες από τους καθηγητές και καθηγητάδες που κοινωνούν, φιλάνε εικόνες και προσκυνάνε «θαύματα»;

Τα ΜΜΕ σε καθημερινή βάση προσπαθούν να βρουν την «αισιόδοξη επισημονική γνώμη» για το τέλος της

πανδημίας με έναν «μαγικό» τρόπο. Ταυτόχρονα παίζουν τον βασικό ρόλο της παραπληροφόρησης και απόκρυψης των κραυγαλέων ευθυνών των κυβερνήσεων. Παρά την «προσπάθειά τους» όμως η απειλή παραμένει.

Έτσι, μετά την Omicron ήρθε η **Florona!** Δηλαδή η ταυτόχρονη προσβολή από την κοινή γρίπη και τη μετάλλαξη Omicron! Μετά τη Florona στη ζωή μας μπαίνει και η... **Delmicron.** (Ο όρος Delmicron προέρχεται από το συνδυασμό κοινής νόσησης της Delta και της Omicron.) Μπορεί κάποιος να αποκλείσει την εμφάνιση ενός νέου στελέχους του ιού με διαφοροποιημένα χαρακτηριστικά, που ακόμα κι αν προκαλεί πιο ήπια συμπτώματα θα είναι πιο μεταδοτικός ή θα διαφεύγει των εμβολίων;

Όσο η αγωνία για την επανεκκίνηση της καπιταλιστικής οικονομίας και το κινήρι του κέρδους θα επικρατεί. Όσο θα διαλύονται με απολύσεις και συγχωνεύσεις τα συστήματα υγείας. Όσο η υγεία του κάθε εργαζόμενου θα είναι προϊόν κερδοσκοπίας των πολυεθνικών με τις ευλογίες των καπιταλιστικών κυβερνήσεων. Τόσο η καταπολέμηση της πανδημίας θα απομακρύνεται και καθημερινά θα μετράμε χιλιάδες νεκρούς σε πλανητική κλίμακα. Σε αυτούς θα πρέπει να προστεθούν κι οι χιλιάδες που θα πεθάνουν επειδή δεν χωρούν στα γεμάτα νοσοκομεία -λόγω κορονοϊού- και δεν βρίσκουν την κατάλληλη και έγκαιρη θεραπεία που χρειάζονται τα επείγοντα ή χρόνια νοσήματα που τους πλήττουν.

Αδήριτη λοιπόν η ανάγκη να παλέψουν οι λαοί για το δικαίωμα στη υγεία, στη ζωή, απέναντι σε ένα καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που δεν θέλει να βάλει τέλος στην πανδημία!

Τέτοιες μέρες πριν 20 χρόνια, την Πρωτοχρονιά του 2002, ο τότε πρωθυπουργός Σημίτης έβγαζε τα πρώτα ευρώ από ένα ATM, εγκαινιάζοντας μια νέα περίοδο για την οποία μας υπόσχονταν, ως συνήθως, λαγούς με πετραχήλια, επιστρατεύοντας ακόμα και γνωστούς ηθοποιούς σε προπαγανδιστικά τηλεοπτικά σποτ, που διαβεβαίωναν όσους είχαν επιφυλάξεις ότι «με το ευρώ καλύτερα».

Η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη ήταν μια «σωστή επιλογή στη σωστή συγκυρία», επιμένει μέχρι σήμερα ο Σημίτης. Κι όμως, Ντελέρ, Σαρκοζί, ντ' Εσταίν, Σμίτ, Κόλ, με κατά καιρούς δηλώσεις τους παραδέχθηκαν ότι ήταν μια βιαστική απόφαση που βασίστηκε σε λάθος στοιχεία.

Σε αυτή την εφημερίδα είμαστε γνωστοί για την επιμονή μας να εξετάσουμε την πολιτική πλευρά των

λαός όμως; Ήδη πριν το 2010 είχε γίνει φανερό ότι το ευρώ ήταν άλλο ένα εργαλείο για τη ληστεία των λαϊκών εισοδημάτων. Τα μνημόνια ανέβασαν αυτή τη ληστεία σε άλλο επίπεδο, γκρεμίζοντας κάθε βεβαιότητα του προηγούμενου διαστήματος.

Και τώρα, μέσα στην πανδημία, την εικόνα ζωγραφίζουν με μελανά χρώματα τα πρόσφατα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για τον πληθωρισμό του Νοεμβρίου του 2021, ο οποίος σημείωσε νέο ρεκόρ με 4,8%.

Οι τιμές τραβάνε την ανηφόρα, με...ατμομηχανές το ρεύμα (αύξηση 37,8% σε σχέση με το Νοέμβριο του 2020), το πετρέλαιο θέρμανσης (αύξηση 45,2%), το φυσικό αέριο (αύξηση 180,9%), τα καύσιμα και τα λιπαντικά (αύξηση 24,9%).

Και η λίστα των αυξήσεων σε είδη πρώτης ανάγκης συνεχίζεται: 21,3% σε αρνί και κατσίκι, 18,5% στο ελαιό-

20 χρόνια ευρώ 20 χρόνια ευρω-φτώχεια!

πραγμάτων. Κι έτσι δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι ... οι κουτόφραγκοι το χάψανε το παραμύθι του Σημίτη και μας έβαλαν στην Ευρωζώνη με ψεύτικα στοιχεία. Θα ήταν αρκετά αφελές να θεωρούμε πως ιμπεριαλιστικές δυνάμεις πρώτης γραμμής στελεχώνονται από ανόητους...

Θεωρούμε ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ήξεραν πολύ καλά τι έκαναν και πήραν την πολιτική απόφαση να προχωρήσουν, επιδιώκοντας τον πιο ασφυκτικό έλεγχο της χώρας και του λαού της. Κάτι που το κατάφεραν, ιδιαίτερα μετά το 2010 με τα μνημόνια.

Την ίδια περίοδο, όμως, ήταν που φάνηκαν και όλα τα ρίσκα της ένταξης μιας τόσο προβληματικής οικονομίας όσο η ελληνική. Όλες οι δηλώσεις των ευρωπαίων αξιωματούχων που προαναφέρθηκαν και αμφισβητούν την απόφαση έγιναν μετά το 2010. Τότε που ...είδαν το χάρο με τα μάτια τους με την παγκόσμια κρίση και τον τρόπο που εκφράστηκε στην ΕΕ και την Ελλάδα.

Σήμερα, εν μέσω της νέας κρίσης της πανδημίας, ενώ δεν αμφισβητείται η θέση της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, τα παλιά προβλήματα παραμένουν και νέα προστίθενται. Σήμερα μιλάμε για μια ΕΕ χωρίς την Μ. Βρετανία, η οποία συνταράζεται από τους εσωτερικούς της ανταγωνισμούς, όπως και από αυτούς με τις μεγάλες δυνάμεις του πλανήτη, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Ωστόσο, η χώρα μας παραμένει δεμένη σφικτά στο άρμα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, αυτών των οποίων οι αντιθέσεις οξύνονται όλο και πιο επικίνδυνα.

Ποιον απολογισμό έχει να κάνει ο

λαδο, 11% στις πατάτες, 4,3% στο ψωμί, 3,9% στα ζυμαρικά, 5,6% στα πουλερικά, 9,1% στο φρέσκο ψάρι, 3,5% στα τυριά, 3,9% στον καφέ, αλλά και σε ρούχα και παπούτσια.

Η σύγκριση των τιμών μεταξύ Οκτωβρίου και Νοεμβρίου του 2021 δείχνει ότι οι αυξήσεις σε ένα μόλις μήνα έφτασαν το 0,5%, κυρίως λόγω της ενέργειας και παρά το δεκάμηρο των εκπτώσεων του Νοεμβρίου.

Επιπλέον, ενώ μας έλεγαν ότι μετά το πρώτο τρίμηνο του 2022 οι τιμές θα επανέλθουν, οι νέες εκτιμήσεις λένε ότι αυτό θα συμβεί μετά το δεύτερο τρίμηνο του έτους.

Την ίδια στιγμή, ο κατώτατος μισθός αυξάνεται κατά 2%. Τα παραπάνω ποσοστά είναι φυσιολογικά και αποδεκτά ως αυξήσεις στις τιμές, αλλά είναι σενάρια...επιστημονικής φαντασίας ως αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις!

Αυτό σημαίνει ένα εκμεταλλευτικό σύστημα σε κρίση, την οποία φορτώνει στο λαό. Αυτή είναι η Ελλάδα της Ευρωζώνης! Αυτά είναι τα αποτελέσματα του ευρώ στις τσέπες μας! Και πάλι θα βρεθούν αυτοί που θα ισχυριστούν ότι και πάλι είναι καλύτερα «μέσα», παρά «έξω»...

Όμως σήμερα το «έξω» μπορεί να γίνει μόνο με την επαναστατική πάλη του λαού για την απελευθέρωσή του από τα δεσμά της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Το «έξω» σημαίνει ότι ο λαός θα γίνει αφέντης στον τόπο του και τη ζωή του. Κι αυτό δεν είναι απλά καλύτερο από το σημερινό «μέσα», είναι η μοναδική προοπτική στην οποία μπορούμε να ελπίζουμε.

Δημοκρατικά δικαιώματα

Πρόσφυγες: Τους εκμεταλλεύονται, τους εργαλειοποιούν, τους δολοφονούν!

Πάρος, Φολέγανδρος, Αντικύθηρα... Νέα φονικά «ναυάγια» με θύματα δεκάδες πρόσφυγες, Σύρους, Αφγανούς, Παλαιστίνιους, ακόμα και μικρά παιδιά και βρέφη... Ξανά «ναυάγιο» σαπιοκάραβου με πρόσφυγες στη Λαμπεντούζα... Εν μέσω των «γιορτινών ημερών» του Δεκέμβρη, αμείωτη συνεχίζεται η φονική αυτή κατάσταση, που τη γεννά η πολιτική του συστήματος της εκμετάλλευσης και του ιμπεριαλισμού. Και που μετατρέπει το Αιγαίο και τη Μεσόγειο σε υγρό τάφο... Μια πολιτική που γεννά συνεχώς την προσφυγιά, που με τους πολέμους, τις βόμβες και τη διάλυση χωρών ξεριζώνει ολόκληρους λαούς απ' τον τόπο τους. Που τους εκμεταλλεύεται, τους περιθωριοποιεί, τους φυλακίζει και τους δολοφονεί. Ιδιαίτερα έντονα το τελευταίο διάστημα οι πρόσφυγες χρησιμοποιούνται ως ένα ακόμα «μέσο αντιπαράθεσης» στο πλαίσιο του αντιδραστικού ανταγωνισμού των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Απ' τη μία, το αντιδραστικό καθεστώς του Ερντογάν που, εκτός απ' την επιδίωξη απαλλαγής του απ' την «καυτή πατάτα» του προσφυγικού, τους χρησιμοποιεί ως μοχλό πίεσης απέναντι στην άρχουσα τάξη της χώρας μας, αλλά και ως μέσο διαπραγμάτευσης προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ. Απ' την άλλη, η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ -που απευχόνται την είσοδο νέων προσφύγων στη χώρα, ενώ είναι δέσμοι και των συμφωνιών με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ- επιδίδονται στις λεγόμενες «επαναπροωθήσεις», δηλαδή στις παρεμποδίσεις και τις βίαιες απελάσεις τους, που τυπικά και υποκριτικά είναι παράνομες, σύμφωνα με τη νομοθεσία της ΕΕ. Κι αυτές αφορούν δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες! Όταν δεν τους φυλακίζουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ή δεν τους αντιμετωπίζουν με κρατική και παρακρατική βία, με ρατσισμό και καταστολή.

Όσον αφορά τα τελευταία «ναυάγια» στο Αιγαίο, η ελληνική πλευρά κατήγγειλε την Τουρκία και τους διακινητές της που στοίβαζε τους πρόσφυγες σε ιστιοφόρα με προορισμό την Ιταλία, η δε τουρκική κατήγγειλε την Ελλάδα για τις «επαναπροωθήσεις» και για τη βύθιση φουσκωτών σκαφών. Και οι δύο τακτικές των αστικών τάξεων και των κυβερνήσεών τους είναι απάνθρωπες και αντιδραστικές.

Εργαλειοποιούν τους πρόσφυγες, τους αντιμετωπίζουν σαν «βαρίδια» και όχι σαν ξεριζωμένους ανθρώπους, που δεν είναι ούτε «λαθραίοι» ούτε «παράνομοι», εκθέτουν τη ζωή τους σε σοβαρό κίνδυνο. Η ντόπια αστική τάξη κι όλες οι κυβερνήσεις της, η σημερινή και οι παλαιότερες (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ), βρίσκονται συνειδητά δέσμοι των ιμπεριαλιστικών επιλογών όσον αφορά το προσφυγικό. Ειδικά αυτών της ΕΕ, που σε συνθήκες παρόξυνσης της οικονομικής κρίσης δεν επιθυμούν νέες προσφυγικές ροές. Ενώ δεν σταματούν να διατυμπανίζουν πως τα «σύνορα της Ελλάδας είναι σύνορα της Ευρώπης» και να εκλιπαρούν για «κατανόηση» τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό εφαρμόζουν και την αντιπροσφυγική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας.

Στην αντιμετώπιση του προσφυγικού, όμως, αξίζει να αναφερθεί ξανά η στάση του ΚΚΕ. Που έφτασε να προτείνει να δημιουργηθούν «Επιτροπές Ασύλου» στην... Τουρκία (!), με ευθύνη, μάλιστα, της ΕΕ (!!!) και της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες. Κι από εκεί να ταξιδεύουν στις χώρες του πραγματικού προορισμού τους» (sic)! Και ποιος είναι άραγε ο «πραγματικός τους προορισμός»; Όχι η χώρα μας, βλέπετε, γιατί αυτό αντιβαίνει τον «ρεαλισμό» του συστήματος και του δημιουργεί προβλήματα. Ας θυμηθούμε και τις παλαιότερες προτάσεις του ΚΚΕ για... αερομεταφορά των προσφύγων απ' τα νησιά. Πόσο κοινή είναι η λογική των δύο αυτών προτάσεων. Εκτός αυτών, μέχρι τώρα, ο ρεφορμισμός κάθε είδους «μας είχε συνήσει» σε διαφόρων ειδών προτάσεις προς το εγχώριο σύστημα. Αλλά προτάσεις και προς την αστική τάξη άλλης χώρας και προς τους ιμπεριαλιστές και τους οργανισμούς τους, μάλλον δεν είχαμε δει.

Η απάντηση όμως από αριστερή, αγωνιστική και κομμουνιστική σκοπιά δεν μπορεί να είναι οι προτάσεις προς το ντόπιο ή και το... παγκόσμιο σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Αλλά η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των προσφύγων και μεταναστών, η κοινή πάλη των εργαζόμενων, των ανέργων, της νεολαίας και των προσφύγων/μεταναστών για ζωή και δικαιώματα και ενάντια σε κοινούς αντίπαλους: τον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και την πολιτική τους.

Οι κραυγαλέες αντιφάσεις των επίσημων στοιχείων επιβεβαιώνουν τις χιλιάδες «επαναπροωθήσεις» προσφύγων απ' τη χώρα μας

Σε εξόφθαλμες και πολύ μεγάλες αντιφάσεις βρίσκονται τα στοιχεία που ανέφερε στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Μηταράκης για τον αριθμό των προσφύγων που αφίχθηκαν και καταγράφηκαν στη χώρα μας το 2021 και το 2020, αν συγκριθούν με τον αριθμό των διασωθέντων προσφύγων απ' το λιμενικό, που ανέφερε ο υπουργός Ναυτιλίας Πλακιωτάκης, όπως αποκάλυψε σε δημοσιεύματά της η «Εφ.Συν/». Έτσι, σύμφωνα με τον Μηταράκη, στη χώρα μας είχαμε 8.216 αφίξεις προσφύγων το 2021. Τα στοιχεία όμως του λιμενικού αναφέρουν πάνω από 29.000 διασωθέντες πρόσφυγες το 2021 («Συνολικά το 2021 έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερες από 1.450 επιχειρήσεις έρευνας και διάσωσης και έχουν διασωθεί περισσότεροι από 29.000 άνθρωποι», Πλακιωτάκης). Τι έγιναν οι υπόλοιποι 20 και παραπάνω χιλιάδες; Ανάλογη είναι και η διαφορά για το 2020: Τα στοιχεία του Μηταράκη μιλούν για 14.848 αφίξεις, ενώ του λιμενικού για 27.334 διασώσεις προσφύγων! Διαφορά... 12.486. Η διαφορά αυξάνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστεί κανείς πως οι διασώσεις του λιμενικού (29.000 το 2021 και 27.334 το 2020) αφορούν τους πρόσφυγες στο Αιγαίο κι όχι φυσικά τον Έβρο. Τα στοιχεία όμως του Μηταράκη για τους αφιχθέντες συμπεριλαμβάνουν και τους πρόσφυγες του Έβρου! Έτσι, για το 2021 οι αφιχθέντες στα νησιά πρόσφυγες, σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, υπολογίζονται περίπου στους 4.000. Οι υπόλοιποι... 25.000 τι απέγιναν; Το ίδιο ισχύει και για το 2020, όπου οι 18.000 είναι «εξαφανισμένοι». Συνολικά και για τις δύο χρονιές περίπου 43.000 διασωθέντες πρόσφυγες «δεν έχουν καταγραφεί». Αυτοί είναι λοιπόν που «επαναπροωθήθηκαν» (απελάθηκαν) απ' τις ελληνικές αρχές, γεγονός που η κυβέρνηση και η ντόπια άρχουσα τάξη δύσκολα μπορούν να αποκρύψουν. Ο κνισμός της αστικής τάξης απέναντι στους πρόσφυγες ίσως εξηγεί, σ' ένα βαθμό, το γεγονός πως οι τεράστιες αυτές αποκλίσεις ανάμεσα στα στοιχεία δεν φαίνεται να προβληματίζουν ιδιαίτερα τους εμπλεκόμενους υπουργούς ή τη λεγόμενη «Εθνική Αρχή Διαφάνειας» που «διερευνά», υποτίθεται, τις καταγγελίες για τις «επαναπροωθήσεις».

Αντεργατική δίωξη για «συκοφαντική δυσφήμιση»

Τον Απρίλη του 2017 η ασφαλιστική εταιρεία «Commercial Value» (εκαθαρίστρια της «Ασπίς Πρόνοια») κατέθεσε αγωγή για «συκοφαντική δυσφήμιση» (363 και 364 του Π.Κ.) έναντι του δημοσιογράφου Γιώργη Χρήστου, αρχισυντάκτη της ιστοσελίδας ErgasiaNet, του Γρηγόρη Καλομοίρη, πρώην προέδρου της ΟΑΜΕ, εκπρόσωπου της συνδικαλιστικής παράταξης ΜΕΤΑ και διαχειριστή της ιστοσελίδας, και του εργαζόμενου της εταιρείας, Μίλτου Αλικαρίδη. Ο λόγος ήταν η δημοσίευση στην ιστοσελίδα, λίγες μέρες πριν (23/3/17), ενός άρθρου με τίτλο «Τρομοκρατία και εργασιακές βλαπτικές μεταβολές στην «Commercial Value ΑΑΕ», που στεκόταν αλληλέγγυο στον παραπάνω εργαζόμενο και κατήγγειλε βλαπτική μεταβολή απ' την εταιρεία σε βάρος του. Ο Μίλτος Αλικαρίδης ήταν ενεργός συνδικαλιστής του ΜΕΤΑ, εργαζόμενος επί 30 χρόνια στο χώρο των ασφαλιστικών εταιριών, ενώ είχε προσφύγει και στην Επιθεώρηση Εργασίας για την περίπτωση του. Η δίκη είχε οριστεί για τις 17/12/21 αλλά πήρε αναβολή για τις 9/3/22, λόγω απουσίας της μηνύτριας, παρόλο που η υπεράσπιση ζήτησε να πραγματοποιηθεί. Είχαν επίσης συλλεχθεί δεκάδες ψηφίσματα αλληλεγγύης από εργατικά σωματεία και ομοσπονδίες, φοιτητικούς συλλόγους, συνταξιοματικές ενώσεις και συλλογικότητες. Η δίωξη αυτή αποτελεί άλλη μια απόπειρα φήμισης κάθε καταγγελλιάς και δημοσίευσης που στρέφεται ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία, άλλη μια απόπειρα ποινικοποίησής τους. Βλέπετε, η κάθε είδους εργοδοσία ενοχλείται ιδιαίτερα όταν δημοσιοποιούνται -κι ακόμα περισσότερο όταν καταγγέλλονται- καταστάσεις που κυριαρχούν στους χώρους δουλειάς. Να αθωωθούν όλοι οι κατηγορούμενοι!

Στις 17 Γενάρη ξεκινά η εκπαίδευση της πανεπιστημιακής αστυνομίας

Σύμφωνα με δηλώσεις του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη Θεοδωρικάκου, ξεκινάει η τετράμηνη εκπαίδευση της Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων.

Μετά από αλεπάλληλες αναβολές, το σύστημα φαίνεται να είναι έτοιμο να προχωρήσει στην ίδρυση της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Η ανακοίνωση αυτή ακολουθεί τις εξαγγελίες για δημιουργία μηχανισμών ελέγχου (τουρνι-

κέ) στις εισόδους των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, αλλά και ένα ακαδημαϊκό εξάμηνο με face control για πιστοποιητικά εμβολιασμού (και πολλές φορές και ταυτότητες) σε όλες τις σχολές.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα συνολικότερα θέλουν να φτιάξουν ένα πανεπιστήμιο στο οποίο δεν θα χωράνε συλλογικοί αγώνες και διεκδικήσεις και ο φοιτητικός συνδικαλισμός. Θέλουν να διαμορφώσουν φοιτητές ανίκανους να

υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Μέσω της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής -της μετατόπισης δηλαδή του πολιτικού σκηνικού όλο και δεξιότερα- θέλουν να τρομοκρατήσουν τη σπουδάζουσα νεολαία και να τη μετατρέψουν σε απλό παρατηρητή των εξελίξεων για να μην αντιδρά στην επίθεση που δέχεται. Αυτόν τον ρόλο έρχεται να εξυπηρετήσει και η πανεπιστημιακή αστυνομία και η ελεγχόμενη είσοδος στις σχολές.

Το σύστημα δεν ψήφισε τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη για να τον «κρατήσει στα χαρτιά». Τον ψήφισε για να τον εφαρμόσει. Και οι δηλώσεις του Θεοδωρικάκου αυτό δείχνουν. Δε χωράει καμία στάση αναμονής. Οι φοιτητές πρέπει να οργανωθούμε στους φοιτητικούς μας συλλόγους, να πραγματοποιήσουμε μαζικές γενικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις με στόχο την ανατροπή του νόμου.

Με μπόλικο σπρώξιμο, σε άνοδο οι πολιτικές μετοχές του ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ για αναζήτηση ρόλου στο πολιτικό σκηνικό

Το φλουρί της βασιλόπιτας του ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ έπεσε στον νέο αρχηγό Ν. Ανδρουλάκη. Δεν έτυχε, αλλά “πέτυχε” η εθιμοτυπική διαδικασία αυτός που έχει την ηγεσία του κόμματος να έχει και την... τύχη μαζί του. Καθόλου τυχαία δεν είναι επίσης η μεγάλη στήριξη που λαμβάνει ο νικητής των εσωκομματικών εκλογών από διάφορα ντόπια επιχειρηματικά κέντρα που κατέχουν ΜΜΕ.

Πραγματικά ήταν προκλητικά εντυπωσιακό το πουσαρίσμα Ανδρουλάκη από αρκετές δημοσκοπήσεις που έγιναν μέσα στο Δεκέμβρη. Κοινός τόπος όλων, το διψήφιο ποσοστό του ΚΙΝΑΛ. Μάλιστα, κάποια το έδειχνε να πλησιάζει το 16% με τον ΣΥΡΙΖΑ λίγο πάνω από το 19%. Όσο για τον νέο αρχηγό, έφτασε να είναι δεύτερος σε δημοφιλία μετά τον Μητσοτάκη, με τον Τσίπρα... τέταρτο. Βέβαια δεν είναι παράξενο μια νέα ηγεσία να τυγχάνει μιας αναγνώρισης, η μακαρίτισσα η Γεννημάτα με το που εκλέχτηκε είδε κι αυτή έρευνες να της δίνουν μέχρι 14%. Το ζήτημα εδώ είναι ποιος είναι ο στόχος αυτής της συντονισμένης επιχείρησης υποστήριξης του κόμματος. Και, δευτερευόντως, ποιοι οι χαμένοι αυτής της ανόδου;

Αν και τα παραπάνω συμπλέκονται αντικειμενικά, το σίγουρο είναι η ανάγκη για το πολιτικό σύστημα να υπάρχει ισχυροποιημένο ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ διαθέσιμο για τις όποιες εξελίξεις και λύσεις προκύπτουν στο ζήτημα της κυβερνητικής διαχείρισης. Τα γεωπολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα μαζί με την

πανδημία αποτελούν το έδαφος όπου κινείται το πολιτικό σύστημα και με κατ’αλήθεια την απλή αναλογική των επόμενων εκλογών αναζητά τη μεγαλύτερη δυνατή σταθερότητα και ισορροπία. Το συστημικό και δοκιμασμένο “σκαληνό τρίγωνο” (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) θα μπορεί να εναλλάσσεται σε μεγέθη και ρόλους, ακόμα και να υποστηρίζει άλλες επιλογές που έχουν πέσει στο τραπέζι (Γεραπετρίτης - κυβέρνηση τεχνokratών αλλά Παπαδήμου).

Σε σχέση με το δεύτερο ζήτημα -του ποιος χάνει- υπάρχει σαφέστατα μια ανισοτιμία στις δημοσκοπήσεις. Κυριαρχούν αυτές των ΜΜΕ του Μαρινάκη και άλλων με προτίμηση στο Μαξίμου, που δίνουν υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ και αναδεικνύουν τον Ανδρουλάκη νέο ηγέτη της κεντροαριστεράς/σοσιαλδημοκρατίας. Βέβαια τα ίδια κέντρα εμφανίζαν ως νικητή των εκλογών το Λοβέρδο, ενδεικτικό του προσανατολισμού τους για μείωση του Τσίπρα, νίκη του Μητσοτάκη με το ΚΙΝΑΛ δεκανίκι του. Από την άλλη, λιγότερες ήταν αυτές οι έρευνες που εμφάνιζαν μείωση της ΝΔ, με τους “πασοκοποταμίσιους” να επιστρέφουν στις ρίζες τους, αλλά τον ΣΥΡΙΖΑ δεύτερο.

Ο ρόλος του μπαλαντέρ που επιφυλάσσεται για το ΚΙΝΑΛ έχει θέσει αντίστοιχα ζητήματα στάσεων και τοποθετήσεων και από τους δυο βασικούς πυλώνες του πολιτικού συστήματος-μνηστήρες της πολύφερνης νύφης. Η ΝΔ με αφορμή το θάνατο Παπούλια θύμισε τα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη με τη

ματαιώση της παρέλασης και τις ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ. Την ανακοίνωσή της αντέγραψε στη συνέχεια το ΚΙΝΑΛ, ξεσπαθώνοντας ενάντια του. Από την άλλη ο Τσίπρας έθεσε το ερώτημα-δίλημμα στον νεοεκλεγέντα πρόεδρο: «Και με τη δεξιά και με την προοδευτική παράταξη, δεν γίνεται. Διαλέξτε».

Και πράγματι είναι δύσκολη η απάντηση για τον Ανδρουλάκη. Η ενίσχυσή του προϋποθέτει αντιπαράθεση τόσο με τον αντίπαλό του, τη ΝΔ, τη “δεξιά”, όσο και με τον ανταγωνιστή του στην κεντροαριστερά/σοσιαλδημοκρατία, ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ περισσότερο όταν Ανδρουλάκης και Τσίπρας βγαίνουν στην ίδια φωτογραφία στο Ευρωσοσιαλιστικό κόμμα του οποίου κύκλοι δηλώνουν ότι Τσίπρας-Ανδρουλάκης είναι -ανήκουν- “στην ίδια σελίδα”.

Η απάντηση για την ώρα προσπερνιέται με τη θέση της “αυτόνομης πορείας” και με την αποφυγή διατύπωσης θέσεων που να δίνουν το ιδιαίτερο στίγμα του. Αυτή η τακτική προεκλογικά τον ωφέλησε, αλλά ως εκεί. Για να εγγράψει ο Ανδρουλάκης και το ΚΙΝΑΛ πολιτικό βάρος, κεφαλαιοποιώντας τη στήριξη των κέντρων και τις δημοσκοπήσεις, θα πρέπει να αποκτήσει πολιτικό περιεχόμενο και ο λόγος του. Γιατί αυτή η κενότητα στο λόγο του που συνεχίζει να εκφέρει μπορεί να μετατρέψει σε “φούσκα” την άνοδο των πολιτικών μετοχών του. Είναι η συνήθεια που οδήγησε τον νέο αρχηγό να κάνει πρωτοχρονιάτικα τη βαθυστόχαστη και βαρυσήμαντη δήλωση: “αν δεν ανασχεθεί

η πανδημία, τα κρούσματα θα είναι πολλές χιλιάδες”, εισπράττοντας κοροϊδευτικά σχόλια στο διαδίκτυο. Ενώ ήρθε και η πρώτη ρωγμή στην εικόνα του νέου, άφθαρτου, που δεν ανήκει σε πολιτικό τζάκι, με τη δημοσίευση ότι κατέχει... 18 ακίνητα και εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ καταθέσεις σε ξένη τράπεζα.

Το μήνυμα υπευθυνότητας του ΚΙΝΑΛ ήρθε από τη Βουλή, όπου ψήφισε μαζί με την κυβέρνηση και την Ελληνική Λύση τον προϋπολογισμό για τα εξοπλιστικά προγράμματα. Για το ίδιο ζήτημα ο Ανδρουλάκης από τη σύνοδο των ευρωπαϊκών σοσιαλιστών περιφανεύτηκε ότι ακόμα και την περίοδο των μνημονίων ποτέ δεν μειώθηκαν οι αμυντικές δαπάνες και η συνδρομή στο ΝΑΤΟ. Για τα Ελληνοτουρκικά δήλωσε ότι τάσσεται με ένα νέο Ελσίνκι, χωρίς να γίνεται συγκεκριμένος. Ενώ συμβολική ήταν και η πρώτη συνάντησή του με εκπροσώπους μικρομεσαίων επιχειρήσεων, χώρος κάποτε προνομιακός του ΠΑΣΟΚ, γιατί από ουσία έμεινε η επίκληση ενός άλλου μείγματος διαχείρισης του Ταμείου Ανάκαμψης.

Το δημοσκοπικό πουσαρίσμα του Ανδρουλάκη/ΚΙΝΑΛ δημιουργεί και προσδοκίες στο χώρο. Βέβαια στις έρευνες δεν συμμετέχουν και τα άλλα κέντρα (η... πρεσβεία και οι άλλες... πρεσβείες). Όσο για το λαό, καμιά προσδοκία δεν μπορεί να έχει από την επιχείρηση επανενγκλωβισμού του στα σχέδια αντιδραστικότερης-δεξιότερης αναδιαμόρφωσης του πολιτικού συστήματος.

Ανταπόκριση

Η Αλεξανδρούπολη ορμητήριο σφαγών

Τους τελευταίους μήνες παρακολουθούμε την ολοένα αυξανόμενη παρουσία του αμερικανικού παράγοντα στην Αλεξανδρούπολη. Ιδίως μετά την επίσκεψη του Πάιατ στις αρχές Δεκεμβρη, που συνόδεψε την άφιξη των νέων αμερικανικών αεροσκαφών και αρμάτων μάχης.

Συγκεκριμένα, παρουσία του αμερικανού πρέσβη στην Αθήνα Τζέφρι Πάιτ, εξελίχθηκε η μεγαλύτερη στην ιστορία άφιξη στρατιωτικού υλικού των ΗΠΑ στο λιμάνι της πόλης. Κατέφθασαν πάνω από συνολικά 120 ελικόπτερα, 1.000 στρατιωτικά οχήματα κάθε τύπου και ο μεγαλύτερος όγκος στρατιωτικού εξοπλισμού των τελευταίων δεκαετιών, τα οποία ξεφορτώθηκαν από τα μεταγωγικά πλοία και μεταφέρθηκαν σε Ρουμανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες με σιδηρόδρομο ή νταλίκες. Ο ίδιος ο πρέσβης των ΗΠΑ άλλωστε είχε αποκαλύψει την μεγαλύτερη άφιξη υλικού των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, δηλώνοντας ότι: “Θα έχουμε μια μεγάλη άφιξη το Νοέμβριο στην Αλεξανδρούπολη, θα είναι ο μεγαλύτερος αριθμός αεροσκαφών και ελικoptέρων που έχουμε φέρει ποτέ μέσω του λιμένα της Αλεξανδρούπολης”.

Ταυτόχρονα, μόνιμη δύναμη αμερικανικών στρατευμάτων έχει εγκαταστα-

θεί στην Αλεξανδρούπολη τους τελευταίους μήνες, μετά την υπογραφή της νέας αμυντικής συμφωνίας Ελλάδας - ΗΠΑ που θα έχει 5ετή διάρκεια. Συγκεκριμένα εγκαταστάθηκε δύναμη περίπου 300 - 400 στρατιωτικών, στο στρατόπεδο Γιαννούλη, μέσα στην Αλεξανδρούπολη.

Βεβαίως η αναβάθμιση της παρουσίας των Αμερικανών τους τελευταίους μήνες δεν είναι ούτε έκπληξη αλλά ούτε και κάτι νέο. Οι Αμερικανοί είχαν ήδη απ’ το 2017 αρχίσει να εξετάζουν πιο ενεργά, μετά και την άσκηση Noble Jump 2017, τις δυνατότητες που προσφέρει η Αλεξανδρούπολη στην ταχεία και ασφαλή ανάπτυξη μεγάλων στρατιωτικών σχηματισμών στη Βαλκανική. Οι διαδοχικές διακρατικές συνεργασίες κατέδειξαν αποδεδειγμένα το στρατηγικό πλεονέκτημα που προσφέρει η Αλεξανδρούπολη στο στόχο των αμερικανών ιμπεριαλιστών για την ανασχεση της ρωσικής επιρροής, ενώ συγχρόνως στέλνουν μήνυμα ισχύος απέναντι στην Κίνα. Φυσικά τέτοιες κινήσεις χρησιμοποιούνται από την ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη ως ένδειξη της «εύνοιας» που απολαμβάνει από τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές και δημιουργούν πιέσεις στη βασική της ανταγωνίστρια στην περιοχή, την επίσης εξαρτημένη αστική τάξη της Τουρκίας.

Ένα σχόλιο όσον αφορά, όμως, και τον αντίκτυπο στην καθημερινή ζωή των πολιτών ακόμα και σε περίοδο ειρήνης. Φαίνεται ότι όλα αυτά τα άρματα μάχης που έχουν εγκατασταθεί για την “προστασία του λαού της πόλης και της χώρας” δεν νιώθουν ακόμα άνετα να τα επιδεικνύουν να νιώθουμε κι εμείς πιο ασφαλείς! Για αυτό το λόγο έχει αποκλειστεί κομμάτι του λιμανιού που μέχρι πρότινος ήταν στη διάθεση του λαού, το οποίο έχει οπτική πρόσβαση προς την πλειονότητα των κάθε λογής στρατιωτικών οχημάτων. Κι αν ακόμη θόρυβοι πολέμου που προέρχονται από ασκήσεις δεν είναι κάτι καινούργιο για όσους ζουν στην περιοχή, πλέον οι εικόνες αυτές επεκτείνονται και στη στεριά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, του συντάκτη αυτού του κειμένου, όταν ένα άρμα μάχης μάς σταμάτησε, παρά λίγων φοιτητών, πριν από κάποιους μήνες για να μας ενημερώσει ότι απαγορεύεται να βρισκόμαστε στο συγκεκριμένο μέρος του λιμανιού καθώς αποτελεί και αυτό πλέον κομμάτι της ΝΑΤΟϊκής βάσης και επιτακτικά απαιτήσε να αποχωρήσουμε άμεσα. Σίγουρα δεν αποτελεί το μοναδικό παρόμοιο περιστατικό.

Παρακολουθούμε επομένως σε πλήρη εξέλιξη την εκχώρηση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης (αλλά και του αε-

ροδρομίου της πόλης) στους αμερικανούς ιμπεριαλιστές, ώστε να λειτουργεί ως βάση-ορμητήριο για τις επεμβάσεις τους στην περιοχή. Δεν είναι κρυφό ότι το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης αναφέρεται ως η «Σούδα του Βορρά», προμηνύοντας έτσι νέα δεινά για το λαό και τη νεολαία.

Δυστυχώς, όμως, υπάρχει αναντιστοιχία της δυσαρέσκειας του προοδευτικού κόσμου της πόλης με τους αγώνες που ξεπηδούν μέχρι στιγμής. Η συλλογική αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι και αυτή κατώτερη των περιστάσεων και αντικατοπτρίζει την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Κανένα αίσθημα ασφάλειας δεν μπορεί να γεννά στο λαό και τη νεολαία η ακόμα μεγαλύτερη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη πολεμική βάση. Ο μόνος παράγοντας «ασφάλειας και σταθερότητας» είναι η ανάπτυξη ενός μαζικού και πολιτικοποιημένου λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος που θα αντιπαλεύει την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, το φιλοπόλεμο κλίμα που καλλιεργείται με μπόλικες δόσεις εθνικισμού και σοβινισμού, την προοπτική μιας πιο «ένθερμης» πολεμικής αντιπαράθεσης στην περιοχή.

ΚΚΕ και κατάρρευση

«Μελέτη και συμπεράσματα» προς ποια κατεύθυνση;

Η χρονική απόσταση πάντα έδινε στους καιροσκόπους τη δυνατότητα ελιγμών. Από αυτό τον κανόνα δεν εξαιρείται η ηγεσία του ΚΚΕ, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τις καταρρεύσεις των χωρών του τέως “υπαρκτού σοσιαλισμού” και πρώτα και κύρια της πρώην ΕΣΣΔ. Τα 30 χρόνια που πέρασαν από τότε που με επίσημο διάταγμα “διαλύθηκε” και τυπικά η χώρα αυτή οδήγησαν τα παγκόσμιου βεληνεκούς θραύσματά της να δημιουργήσουν τραύματα σε όλα τα “κόμματα-δορυφόρους” του “κέντρου”. Η ηγεσία του ΚΚΕ, παρ’ ότι κινδύνευσε, κατάφερε να επιβιώσει, να “ανασυγκροτηθεί” και να “αντεπιτεθεί”, όπως ισχυρίζεται. Σήμερα δεν έχει κανένα πρόβλημα να παρουσιάζει εαυτόν ως “δικαιωμένη”, παρά τους τριγμούς που πέρασε στη διεθνή της αναφορά, που βέβαια συνέπεσε χρονικά με την προσπάθειά της να εισέλθει στα σαλόνια τής αστικής διαχείρισης με τις συγκυβερνήσεις του 1989-1990. Και οι δύο πολιτικές επιλογές προσαυτολισμού τής στοίχισαν, φυσικά.

Η ίδια η πρώην ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Αλ. Παπαρήγα, σε πρόσφατη συνέντευξή της στο «Ριζοσπάστη του Σαββατοκύριακου» 18-19/12/2021 και στο πλαίσιο σχετικού αφιερώματος, αναγκάζεται να επαναφέρει στη μνήμη των αναγνωστών τη βασική τοποθέτηση της ΚΕ του ΚΚΕ της περιόδου του “φαινομένου” της περεστρόικα (ανασυγκρότησης): «*Η ΚΕ εκτιμούσε ότι η περεστρόικα ήταν “επανάσταση μέσα στην επανάσταση”, ότι “συμβάλλει στην ανάπτυξη της περισσότερης δημοκρατίας και του σοσιαλισμού”*». Απότοκο αυτής της αρχαικής τοποθέτησης υπήρξε η πολεμική που εξαπέλυσε τότε αυτή η ηγεσία όχι μόνο στην “οπορτουνιστική” πτέρυγα του κόμματος και του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου με την οποία συστεγάζονταν και στην οποία αρέσκεται να αναφέρεται αλλά και σε δυνάμεις από τα αριστερά - μεταξύ των οποίων και το ΚΚΕ(μ-λ) - που θεωρούσαν ότι οι καταρρεύσεις είναι “η τελική πράξη του δράματος” της καπιταλιστικής παλινόρθωσης που είχε ξεκινήσει τυπικά με το 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ τον Φλεβάρη του 1956. Σε ποια ακριβώς “ανασυγκρότηση” προέβαινε και σε ποια “διαφάνεια”

(γκλάνοστ) προχωρούσε η Νέα Αστική Τάξη (NAT) της Ρωσίας το έζησαν και με μια έννοια συνεχίζουν να το βιώνουν στο πετσί τους τόσο οι λαοί της πρώην Σοβιετικής Ένωσης όσο και οι υπόλοιποι ανά τον κόσμο.

Όταν πλέον αποκαλύφθηκε πλατιά στους λαούς το τι ακριβώς σήμαινε αυτή η κατάρρευση, η ηγεσία του ΚΚΕ προσπάθησε να πάρει αποστάσεις, να προβεί σε έναν, ας πούμε, συμβιβασμό εντός του κόμματος με το 13ο Συνέδριο (πράγμα που εμμέσως παραδέχεται) και σήμερα να θεωρεί το 14ο ως απαρχή της “αποκατάστασης του επαναστατικού χαρακτήρα του ΚΚΕ” που συνεχίστηκε με επόμενα Σώματα και Συνδιασκέψεις. Μόνο που το ερώτημα παραμένει αμείλικτο και σε αυτό η ηγεσία του ΚΚΕ δεν απαντά: Γιατί τη στιγμή που συνέβαιναν όλα αυτά τα κοσμοϊστορικά γεγονότα και τα ίδια τα ρεβιζιονιστικά στελέχη στη Ρωσία επέλεξαν να πετάξουν σε παγκόσμια θέα τη φενάκη του “σοσιαλισμού” τους, αυτή είχε λάθος άποψη, εκτίμηση και τοποθέτηση; Και ήταν αρκετό ένα “γράψτε λάθος” που εκστόμιζε ετεροχρονισμένα κατά 6 χρόνια από το 1985 και τη “σύλληψη” της περεστρόικα (το Δεκέμβρη του 1991 με το 14ο) αυτή η ηγεσία για να μη συμπαρασυρθεί στη διάλυση του δικού της κατασκευάσματος; Ακόμη περισσότερο, όλη αυτή τη μακρά περίοδο δεκαετιών, που ταυτίστηκε σε απόλυτο βαθμό με τα προτάγματα σε επίπεδο ιδεολογίας, πολιτικής

και οικονομίας του σοσιαλิมπεριαλισμού και της αντεπανάστασης, μπορεί να τη “διαγράψει” μια “αποκατάσταση”;

Η ουσία, βέβαια, και της “φρέσκιας”-σημερινής τοποθέτησης της ηγεσίας του ΚΚΕ αδυνατεί να προσδιορίσει το κοινωνικό σώμα που ηγήθηκε της παλινόρθωσης και της αντεπαναστατικής ανατροπής. Γιατί ούτε στα σοβαρά μπορεί να υποστηριχθεί ότι η “επιβίωση” του (τσαρικού;) κατεστημένου ηγήθηκε της μεγάλης ανατροπής ούτε ασφαλώς έγινε κάποια “στρατιωτική επέμβαση” των υπόλοιπων καπιταλιστικών χωρών στην πρώην ΕΣΣΔ. Πολύ περισσότερο, η αναφορά στην ανάγκη “ωρίμανσης των κομμουνιστικών σχέσεων”, τις οποίες θεωρεί γεννημένες και περίπου δεδομένες στην ΕΣΣΔ, απηχεί έναν μηχανιστικό τρόπο αντιμετώπισης της ταξικής πάλης και βρίσκεται σε φανερή αντιδιαστολή με την διαλεκτική-υλιστική αντίληψη. Όταν η μήτρα που σε γέννησε αναζητά τις “απαντήσεις” εκεί που δεν υπάρχουν, τότε, όσο και να λες - πάλι ετεροχρονισμένα - ότι στο σοσιαλισμό διεξάγεται ταξική πάλη, δεν μπορείς να αντιληφθείς και να ψηλαφήσεις το χαρακτήρα των νέων αντιθέσεων που γεννά η τιτάνια προσπάθεια σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Ακόμη και τον Λένιν και τα συμπεράσματά του, πολύ περισσότερο τον Στάλιν στις αναφορές του στα “Οικονομικά Προβλήματα του Σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ”, λάθος θα τους ερμηνεύεις! Ή, για να είμαστε πιο ακρι-

βείς, θα προσπαθείς να τους “εντάξεις” χοντροκομμένα στο σημερινό σου αφήγημα! Δεν προσφέρονται, ωστόσο, για τέτοιου είδους χρήση...

Θα μπορούσαμε να πάρουμε στα σοβαρά την “αυτοκριτική” της Παπαρήγα για τη “λαθεμένη στρατηγική του κόμματος” εκείνη την περίοδο. Αν αναφερόταν πράγματι στο χαρακτήρα της επανάστασης στη χώρα μας (μιας και μιλάμε για στρατηγική), στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που θα πρωτοστατήσουν, στο ποια είναι η βασική και ποια η κύρια αντίθεση που η επαναστατική αυτή κίνηση των μαζών θα λύσει κ.λπ. κ.λπ. Μόνο που αυτή η αποστροφή του λόγου της απαντά στα τότε ζητήματα τακτικής κι όχι στρατηγικής. Στο αν δηλαδή το ΚΚΕ θα προωθούσε την αυτόνομη πορεία του ή αν θα γινόταν “συνιστώσα” ενός ευρύτερου σοσιαλδημοκρατικών προδιαγραφών πολιτικού μορφώματος. Το ερώτημα, φυσικά, δεν αφορούσε το τι ήταν διατεθειμένη να κάνει η ηγεσία του. Άλλωστε, σχεδόν ταυτόχρονα, είχε δώσει δείγματα γραφής. Το ερώτημα αφορούσε κι εξακολουθεί να αφορά το αν γίνεται αποδεκτό από την αστική τάξη και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να παίξει ενεργότερο ρόλο στο αστικό πολιτικό παιχνίδι. Το “στοιχείο” ακριβώς αυτό θα εξακολουθήσει να ταλανίζει την ηγεσία του για καιρό ακόμη.

Κυκλοφόρησε η Αντίθεση 19

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εκτός Των Τειχών το τεύχος 19 της Αντίθεσης. Μια έκδοση κάπως ιδιόμορφη, που προσπαθεί να απαντήσει ζητήματα που ανέδειξε η επικαιρότητα, παραβλέποντας κάποιους προγραμματισμούς.

Έτσι, το άρθρο του Γ. Βάρλα προσπαθεί να φωτίσει ένα κεντρικό και άκρως επίκαιρο θέμα, καθώς πραγματεύεται το ρόλο των φαρμακοβιομηχανιών στην εκμετάλλευση της πανδημίας, τα δισ. της κερδοφορίας που τους απέφεραν και τον πολιτικό και γεωστρατηγικό ανταγωνισμό που έχουν ενσωματωμένα στην παρασκευή τους.

Το άρθρο του Β. Σαμαρά καταπιάνεται με την πρόσφατη απώλεια του Μίκη Θεοδωράκη, προσπαθώντας να αποδομήσει τον διαχωρισμό που επεδίωξαν να κάνουν αστοί και ρεφορμιστές ανάμεσα στον «πολιτικό» και στον «μουσικό» Μίκη.

Με το κείμενο του Σ. Χατζησάββα δίνεται μια απάντηση, αλλά συγχρόνως γίνεται και μια πρόκληση ώστε να ανοίξει ένας διάλογος, σχετικά με την παλινόρθωση στην ΣΕ αλλά και την Κίνα.

Το κείμενο του Δ. Μάνου ορμάει από την περίπτωση της Ισπανίας και του εκεί εμφυλίου πολέμου για να αναφερθεί στην αναγκαιότητα των σημερινών μετώπων πάλης και πώς αυτά πρέπει να αντιμετωπίζονται από την Αριστερά και το λαϊκό κίνημα.

Τέλος, το κείμενο της Τ. Γκενίδου επιχειρεί μία σύντομη, αλλά αρκετά περιεκτική και κατατοπιστική αναδρομή στην εξέλιξη της αντεργατικής επίθεσης στο διάβα των τελευταίων δεκαετιών.

30 χρόνια από την κατάρρευση της Ε.Σ.Σ.Δ. Η ελπίδα του λαού είναι κόκκινη!

Ήταν 26 Δεκεμβρίου του 1991, όταν η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο υποστελλόταν από το Κρεμλίνο, για να αντικατασταθεί από την τρίχρωμη ρωσική. Η εξέλιξη αυτή δεν αποτέλεσε παρά το επιστέγασμα μιας σειράς διεργασιών που συντελέστηκαν το δίχρονο '89-'91, με κατάληξη τη διάλυση της Ε.Σ.Σ.Δ και την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Ο δρόμος είχε ανοίξει κάποια χρόνια πριν, με την εξαγγελία από τον Γκορμπατσόφ, που είχε ανέλθει στην εξουσία το 1985, των μεταρρυθμίσεων που έμειναν στην ιστορία με τα ονόματα «περεστρόικα» και «γκλάσνοστ».

Οι ανατροπές που σηματοδότησαν εκείνα τα γεγονότα έφεραν σε πέρας μια ολόκληρη πορεία καπιταλιστικής παλινόρθωσης στη Σοβιετική Ένωση και τις υπόλοιπες πρώην σοσιαλιστικές χώρες και λαϊκές δημοκρατίες, που είχε εγκαινιάσει το 20ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε το 1956. Ήταν μια πορεία αναίρεσης των σοσιαλιστικών χαρακτηριστικών αυτών των κοινωνιών, γκρεμίσματος των ιστορικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης και των λαών στις χώρες που απελευθερώθηκαν από τον ζυγό του καπιταλισμού, διεύρυνσης των προνομίων και της εξουσίας των κοινωνικών στρωμάτων και των πολιτικών τους εκπροσώπων, που από τα μέσα της δεκαετίας του '50 είχαν πάρει το πάνω χέρι και γυρνούσαν τον τροχό της Ιστορίας προς τα πίσω.

Εξετάζοντας τα γεγονότα εκ πρώτης όψεως, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος ότι με αυτά αποκαταστάθηκε μια σωστή σχέση των πραγμάτων, πως επήλθε η ιστορική δικαίωση του πολιτικού ρεύματος (μ-λ κίνημα) και των αγωνιστών που για δεκαετίες έδωσαν τη μάχη ενάντια στον εκφυλισμό του σοσιαλισμού και του κομμουνιστικού κινήματος, πως οι κόκκινες σημαίες έφυγαν από τα χέρια των ρεβιζιονιστών που τόσο πολύ τις ατίμασαν, μέχρι να αποκαλυφτεί επιτέλους ολόπλευρα που οδηγούσαν τις εξελίξεις. Μόνο που τα πράγματα δεν είχαν καθόλου έτσι. Και όπως σωστά είχε διαβλέψει η οργάνωσή μας από τότε, οι ανατροπές που συντελέστηκαν το '89-'91 αποτέλεσαν την απαρχή μιας εφιαλτικής περιόδου για την εργατική τάξη και τους λαούς του πλανήτη.

Η όψη του κόσμου, όπως αυτή διαμορφώθηκε κατά βάση μεταπολεμικά, εισέρχεται σε μια περίοδο δραστηκών μεταβολών που εξελίσσονται έως και τις μέρες μας. Τίθεται σε νέα βάση ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής, η στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του κεφαλαίου στην εργατική τάξη απογειώνεται και λαμβάνει χαρακτηριστικά «ιστορικής ρεβάνς», συνολικά αναδύονται στην επιφάνεια οι πιο αντιδραστικές και επιθετικές τάσεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Οι νικητές της ταξικής αναμέτρησης του προηγούμενου αιώνα διακηρύσσουν σε όλους τους τόνους το «τέλος της Ιστορίας»!

Απέναντι σε όλα αυτά, η εργατική τάξη και οι λαϊκές μάζες στέκονται αμήχανα, ανίκανες να αντιδράσουν ουσιαστικά, αφοπλισμένες ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά, με το σοσιαλιστικό όραμα πέρα για πέρα συκοφαντημένο στις συνειδήσεις τους. Και αν αυτή η κατάσταση χρειάστηκε δεκαετίες ρεβιζιονιστικής κυριαρχίας για να διαμορφωθεί, οι οβιδικές μεταμορφώσεις των «κομμουνιστών» στις ηγεσίες των ανατολικών χωρών εν

Το αποτυχημένο πραξικόπημα του Αυγούστου του 1991

με νυκτί σε καπιταλιστές, έρχονται να δώσουν μεμιάς τη χαριστική βολή!

Τι ήταν, λοιπόν, αυτό που επί της ουσίας συνέβη τότε; Ποιος ο χαρακτήρας των δραματικών εκείνων εξελίξεων;

Σίγουρα, πάντως, όχι η ανατροπή του σοσιαλιστικού συστήματος! Αυτή είχε αρχίσει να συντελείται ήδη από τη δεκαετία του '50 στη Σοβιετική Ένωση, με την άνοδο στην εξουσία της ρεβιζιονιστικής κλίκας και της «ιντελιγκέντσιας» που αυτή εκπροσωπούσε. Ήταν άνοδος νεοαστικών στοιχείων, δηλαδή, που είχαν διαμορφώσει την προηγούμενη περίοδο στο εσωτερικό της σοσιαλιστικής κοινωνίας, στη βάση των αδυναμιών, κενών και λαθεμένων επιλογών που τη χαρακτήρισαν, ασφυκτιώντας, όμως, εντός του «σταλινικού» πλαισίου. Με σταθμό το 20ο Συνέδριο, αυτά τα στοιχεία κατόρθωσαν να αναλάβουν τα ηνία, να αδρανοποιήσουν περαιτέρω το προλεταριάτο και να εδραιώσουν τη θέση και τα χαρακτηριστικά τους μέσα σε μια πορεία. Τα θεωρήματα της «ειρηνικής συνύπαρξης με τον ιμπεριαλισμό», του «ειρηνικού περάσματος στον σοσιαλισμό», του «παλλαϊκού κράτους», των «παραγωγικών δυνάμεων», της ΕΤΕ, δεν αποτέλεσαν παρά το ιδεολογικό όχημα αυτής της διαδικασίας.

Επίσης, σε αντίθεση με όσα διατείνονται ορισμένες αναλύσεις από αστική ή ακόμα και «προοδευτική» σκοπιά, οι λαϊκές μάζες δεν έπαιξαν κανέναν ουσιαστικό ρόλο σε εκείνα τα γεγονότα. Οι ιθύνοντες αυτών των κοινωνιών είχαν φροντίσει να τις περιθωριοποιήσουν καιρό πριν, άσχετα από το αν επιχειρήσαν να τις χρησιμοποιήσουν προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση για τους δικούς τους σκοπούς. Το ότι στο δημοψήφισμα του Μάρτη του '91, για παράδειγμα, ψήφισαν κατά πλειοψηφία υπέρ της διατήρησης της Σοβιετικής Ένωσης, κάθε άλλο παρά αποδεικνύει την ενεργή τους παρουσία στις εξελίξεις και δεν γίνεται να ερμηνευτεί καν αποκλειστικά και μόνο από την άποψη της ανάμνησης της ανωτερότητας των σοσιαλιστικών κερκτημένων του παρελθόντος, αν αναλογιστούμε ότι οι πάσης φύσεως τάσεις νοσταλγίας τότε ενισχύονταν και από τις δυνάμεις εκείνες που επεδίωκαν την αναστήλωση της κραταιής σοσιαλιμπεριαλιστικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης της μπρεζνιεφικής περιόδου (όπως και την επέκταση της ισχύος της ιμπεριαλιστικής πολιτικής

της καπιταλιστικής Ρωσίας σήμερα!). Η βασική αντίθεση στους κόλπους των κοινωνιών του παλινόρθωμένου καπιταλισμού, επομένως, ανάμεσα στην εργατική και τη Νέα Αστική Τάξη (ΝΑΤ) που εξουσίαζε, παρέμεινε αδρανής.

Στην πραγματικότητα, το στοιχείο που καθόρισε τις εξελίξεις του '89-'91 ήταν η παρόξυνση της εσωτερικής αντίφασης ενός καθεστώτος που δεν ήταν πλέον σοσιαλιστικό από τη μία, ενώ από την άλλη δεν μπορούσε να μετεξελιχθεί ακόμα σε «τυπικά» καπιταλιστικό. Η ιδιότυπη αστική τάξη που κυριαρχούσε επεδίωξε να αποτινάξει από πάνω της το βαρίδι του κομμουνιστικού μανδύα που ήταν υποχρεωμένη να φορά μέχρι τα τότε και να κάνει βήματα στην κατεύθυνση της ολοκλήρωσής της. Γεγονός καθόλου απλό, που ακόμα και σήμερα στην «ανασυγκροτημένη» ιμπεριαλιστική Ρωσία του Πούτιν παραμένει ανοικτό και προσκρούει στους ιστορικούς όρους καταγωγής αυτής της τάξης.

Γιατί, όπως έχουμε αναλύσει διεξοδικά στο παρελθόν, η ΝΑΤ στη Σοβιετική Ένωση και τις ανατολικές χώρες αναπτύχθηκε σε δύο βασικά τομείς, τον κρατικό-κομματικό από τη μια (με το κράτος να έχει απορροφήσει επί της ουσίας το κόμμα) και τον παραγωγικό-οικονομικό από την άλλη. Αυτή ήταν και η βασική της αντίφαση, που οξύνθηκε στο έπακρο και οδήγησε στις καταρρεύσεις, όσο και αν και οι δύο μερίδες της ήταν απόλυτα ενωμένες σε ό,τι αφορούσε το ξήλωμα της σοσιαλιστικής επαναστατικής κατεύθυνσης. Σημαντικό ρόλο στην εκδήλωση αυτής της εσωτερικής αντίφασης έπαιξε το διεθνές πλαίσιο που είχε διαμορφωθεί, με την καπιταλιστική «πετρελαϊκή» κρίση να πλήττει και τη Σοβιετική Ένωση, ενώ οι πιέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού του Ρίγκαν, που συνερχόταν από την ήττα του Βιετνάμ, έσερνε πλέον μαζί του -μετά τη στροφή της- την Κίνα και επιχειρούσε την επίθεση σε όλα τα μέτωπα, είχαν καταστεί αφόρητες.

Η πολιτική Γκορμπατσόφ, επομένως, εξέφρασε την προσπάθεια διαφοροποίησης των εσωτερικών συσχετισμών στη ΝΑΤ, με τη μερίδα που είχε αναπτχθεί στον παραγωγικό μηχανισμό να επιδιώκει να κερδίσει πόντους έναντι της επικρατούσας για δεκαετίες κρατικίστικης. Ταυτόχρονα, έθετε επί τάπητος τη συλλογική ανάγκη της ΝΑΤ να αυξήσει τον βαθμό εκμετάλλευσης του προλεταριάτου, για να

μπορέσει να ανταποκριθεί στις «εσωτερικές» και «εξωτερικές» της ανάγκες.

Όλα τα γεγονότα που ακολούθησαν, όπως το αποτυχημένο πραξικόπημα των «κρατιστών» τον Αύγουστο του '91, η ανάδειξη του Γιέλτσιν, το δυνάμωμα των φυγόκεντρων τάσεων των αστικών εθνικών τμημάτων (με τα γνωστά αποτελέσματα), η συμφωνία διάλυσης της ΕΣΣΔ, καθορίστηκαν από τις εσωτερικές αυτές αντιφάσεις και αντιθέσεις, με τους Δυτικούς, βέβαια, να μην υστερούν καθόλου στις παρεμβάσεις και την άσκηση πίεσης προς τον χώρο εκείνο που αντίκριζαν πλέον ως νέο πεδίο κυριαρχίας τους.

Σε ό,τι μας αφορά, οι εξελίξεις γύρω από την κατάρρευση της Ε.Σ.Σ.Δ σηματοδοτούν και το κλείσιμο ενός κύκλου. Μια ιστορική φάση του κομμουνιστικού κινήματος, που σφραγίστηκε από την «έφοδο στον ουρανό» της Οκτωβριανής Επανάστασης, την Τρίτη Διεθνή, την αντιφασιστική πάλη των λαών, τη συγκρότηση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, τη ΜΠΠΕ στην Κίνα και τις απόπειρες απάντησης στην καπιταλιστική παλινόρθωση, ολοκληρώνονται.

Η ήττα του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος είναι μια πραγματικότητα και τις συνέπειές της βιώνουν με οδυνηρό τρόπο οι λαοί. Η επίγνωση αυτής της πραγματικότητας ορίζει και το μέγεθος των προκλήσεων που έχουν να αντιμετωπίσουν οι επαναστάτες στην ταξική πάλη της σύγχρονης εποχής. Επί της ουσίας, οφείλουν «να ξαναρχίσουν». Όχι φυσικά από το μηδέν, μιας και η εμπειρία των επαναστατικών εγχειρημάτων και της ήττας τους παρέχει ένα ολόκληρο υλικό που πρέπει να αξιοποιηθεί.

Κρίσιμο ζήτημα σε αυτή την κατεύθυνση για την οργάνωσή μας αποτελεί η βαθύτερη διερεύνηση των όρων και των αιτιών της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Μια διαδικασία άρρηκτα δεμένη με την υπεράσπιση του κομμουνιστικού κινήματος από τη διαστρέβλωση και τη συκοφαντία του ταξικού εχθρού, αλλά και με την πάλη που διεξάγουν σήμερα οι λαϊκές μάζες ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και τη βαρβαρότητα που επιβάλλει. Για να ενσωματωθούν τα συμπεράσματά της στην κομμουνιστική φυσιογνωμία που απαιτεί η εποχή μας, καθώς και να τεθούν οι βάσεις για τους νέους επαναστατικούς κύκλους που βρίσκονται μπροστά.

ΑΛΥΣΙΔΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ JUMBO

No 1 στην εκμετάλλευση των εργαζομένων!

Νέες καταγγελίες δημοσιεύτηκαν εκ μέρους των εργαζομένων της γνωστής αλυσίδας των πολυκαταστημάτων Jumbo. Για μια ακόμα φορά, η εταιρεία των Jumbo αποδείχθηκε μπροστάρης στην επίθεση κατά των εργασιακών δικαιωμάτων, έχοντας πάρει το πράσινο φως απ' την αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης που της κλείνει το μάτι.

Σε συνέχεια των ελλειπόν μέτρων προστασίας καθ' όλη τη διάρκεια της πανδημίας, των 11ωρων βαρδιών, των απλήρωτων υπερωριών, των εκδικητικών απολύσεων και της εργοδοτικής τρομοκρατίας, η προκλητικότητα της εργοδοσίας εκφράστηκε ξανά με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, μέσα απ' το αίτημα του επικεφαλής του Ομίλου να ανοίξουν τα καταστήματα την Κυριακή 26 Δεκεμβρίου, μέρα θεομηθευμένης αργίας! Τι κι αν οι εργαζόμενοι δουλεύουν ασταμάτητα όλη αυτή την περίοδο. **Τι κι αν η εντατικοποίηση και η εξάντληση βράννε κόκκινο.** Αυτά είναι ψιλά γράμματα για τον εργοδότη, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το πώς θα αυγατίσει τα κέρδη του.

Παράλληλα το τελευταίο διάστημα, οι εργαζόμενοι των Jumbo ήρθαν αντιμέτωποι με μια νέα πρόκληση. Η εργοδοσία προχώρησε στην μονομερή κατάρτιση ενός νέου αντεργατικού Κανονισμού Εργασίας, κομμένου και ραμμένου στα μέτρα του νομοθετικού τερατουργήματος του Χατζηδάκη.

Βάσει αυτού δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να προσδιορίζει ο ίδιος τη θέση ερ-

γασίας και πιο συγκεκριμένα να μετακινεί και να αποσπά οποιονδήποτε εργαζόμενο απ' το τμήμα στο οποίο εργάζεται σε άλλο τμήμα ή κατάσταση εντός των ορίων της Ελληνικής Επικράτειας! Ο εργαζόμενος δηλαδή παύει να έχει ένα σταθερό χώρο εργασίας και πρέπει να εργαστεί οπουδήποτε του ζητηθεί, ακόμα και στην άλλη άκρη της Ελλάδας, προκειμένου να καλύψει τις ανάγκες της εργοδοσίας! Με τον τρόπο αυτό δε, η εργοδοσία αποκτά μια πρόσθετη δυνατότητα να κάνει το βίο αβίωτο για όποιους εργαζόμενους θέλει να εξωθήσει σε παραίτηση χωρίς να χρεωθεί απολύσεις.

Παράλληλα, δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να ορίζει τη διάρκεια της ημερήσιας και εβδομαδιαίας εργασίας, τις ώρες έναρξης και λήξης της εργάσιμης ημέρας, τις διακοπές εργασίας του προσωπικού και το σύστημα εργασίας, ενώ ως χρόνος εργασίας θεωρείται

αποκλειστικά και μόνο εκείνος κατά τον οποίο οι εργαζόμενοι παρέχουν πραγματική υπηρεσία που τους έχει ανατεθεί. Τέλος πια στα αναχρονιστικά 8ωρα και το σταθερό χρόνο δουλειάς! Το ωράριο καθορίζεται πλέον ανάλογα με το φόρτο της εργασίας και θα πρέπει να προσαρμόζεται ανάλογα. Οι εργαζόμενοι οφείλουν να μην έχουν ζωή, αλλά να ζουν και ν' αναπνέουν με γνώμονα το καλό της επιχείρησης!

Φυσικά οι άδειες των εργαζομένων δεν θα μπορούσαν να μείνουν στο απυρόβλητο και έτσι ο χρόνος της χορηγούμενης άδειας, αλλά και το πότε και σε ποιους θα χορηγηθεί αυτή, περνά στον αποκλειστικό έλεγχο της εργοδοσίας, η οποία μάλιστα μπορεί πλέον να φακελώνει τους εργαζόμενους, εισάγοντας την ιδιότητα του «Υπεύθυνου Επεξεργασίας Προσωπικών Δεδομένων».

Τέλος, για να προλάβει τις αντιδράσεις

που προκλήθηκαν, σπεύδει να ξεκαθαρίσει ότι πέραν των παρατηρήσεων και των επιπλήξεων, η εταιρεία μπορεί ως πειθαρχική ποινή να επιβάλει πρόστιμα στους «απειθαρχούς» εργαζομένους της, αφαιρώντας τους μέχρι και το 1/4 του μηνιαίου μισθού τους.

Κινούμενη πιστά στην κατεύθυνση του νόμου Χατζηδάκη, η εργοδοσία των Jumbo έρχεται να μονιμοποιήσει την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Δεν υπάρχει σταθερός χρόνος και χώρος εργασίας. Ο εργαζόμενος πρέπει να είναι ανά πάσα στιγμή διαθέσιμος. Και όποιος τολμήσει να αντιδράσει θα τιμωρείται χάνοντας το μισθό του! Αυτό είναι το αποτέλεσμα της «ατομικής διαπραγματεύσης», αυτό είναι τα μαύρο παρόν και μέλλον που επιφυλάσσει αυτό το σύστημα για τους εργαζόμενους!

Τα Jumbo δεν είναι η εξαίρεση! Είναι η κανονικότητα που θέλουν να επιβάλουν στους χώρους δουλειάς! Είναι η καθημερινότητα που αντιμετωπίζουν και θα συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι.

Οι εργαζόμενοι των Jumbo, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι, έχουν κάθε λόγο να οργίζονται και να αγανακτούν. Η απάντηση όμως δεν μπορεί να δοθεί ατομικά! Μόνος δρόμος είναι η συλλογική διεκδίκηση! Είναι η υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, η οποία ξεκινώντας απ' το χώρο δουλειάς πρέπει να φτάσει μέχρι την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη, που δίνει το πάτημα σε κάθε εργοδότη να ξεσάλωνει στις πλάτες των εργαζομένων.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ

48ωρη απεργία για τη διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας

Στις 3 και 4 Γενάρη προκηρύχτηκε απεργία με ομόφωνη απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων Εθνικής Ασφαλιστικής με βασικό αίτημα την υπογραφή της νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Επίσης, αίτημα του συλλόγου αποτελεί και η αύξηση στους μισθούς των εκατοντάδων εργαζομένων που δουλεύουν με μισθούς πείνας μέσω εργολαβιών (κυρίως της ICAP) στην Εθνική Ασφαλιστική.

Οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε προειδοποιητική απεργία έπειτα απ' την άρνηση της διοίκησης να υπογράψει την προτεινόμενη διετή ΣΣΕ με αυξήσεις, χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία ότι η εταιρία είναι σε μεταβατική περίοδο μετά το ξεπούλημά της στο αμερικανικό fund CVC Capital. Η εξαγορά δεν αναμένεται να ολοκληρωθεί πριν απ' τον ερχόμενο Απρίλη και, όπως γίνεται γνωστό, θα έχει βαρύτατες συνέπειες για τους εργαζόμενους. Ήδη η διοίκηση έχει σπεύσει να ενημερώσει ότι με την εξαγορά θα έρθουν νέες «εθελούσιες» απολύσεις. Μέχρι την ολοκλήρωση του ξεπουλήματος, επιδιώκεται να βρισκονται οι εργαζόμενοι στην αναμονή, με τη συλλογική σύμβαση να μην ισχύει πλέον, ώστε να είναι και πιο εύκολα εκμεταλλεύσιμοι.

Η παραπάνω αδιόληκτη στάση της διοίκησης δεν έρχεται σαν κεραυνός εν αιθρία. Εδώ και χρόνια η διοίκηση της Εθνικής Ασφαλιστικής προσπαθεί να απογυμνώσει τους εργαζόμενους από τα δικαιώματά και τις κατακτήσεις τους. Μέσω της πρόσληψης εργολαβι-

κών εργαζομένων, οι οποίοι παίρνουν πολύ χαμηλούς μισθούς κι έχουν πενιχρά εργασιακά δικαιώματα, επιδιώκει τόσο να ασκεί πιέσεις στους μόνιμους υπαλλήλους για να δεχτούν να εργαστούν με χαμηλότερο μισθό κάτω απ' το φόβο της απόλυσης, όσο και να τους απομακρύνει εντελώς με «εθελούσιες» απολύσεις. Επιπλέον, μ' αυτόν τον τρόπο διασπά τους εργαζόμενους σε «παλιούς» και «νέους», με αποτέλεσμα να δυσκολεύεται ο από κοινού βηματισμός τους. Σημαντικό ρόλο στη δυσκολία συγκρότησης παίζουν και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, καθώς δεν δέχονται ως μέλη του σωματείου τους εργολαβικούς εργαζόμενους. Με τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη ως στήριγμα, η διοίκηση επιδιώκει να συνεχίσει ανενόχλητη το έργο της υποβάθμισης των εργασιακών σχέσεων.

Οι εργαζόμενοι της Εθνικής Ασφαλιστικής θα πρέπει να γυρίσουν την πλάτη σε λογικές διαχωρισμού, που προωθούνται με ευθύνη και των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Θα πρέπει να παλέψουν από κοινού για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης και για την πρόσληψη των εργολαβικών απ' ευθείας από την εταιρία χωρίς διαμεσολαβητές με αξιοπρεπείς μισθούς και δικαιώματα. Η 48ωρη απεργία αποτελεί θετική εξέλιξη και δείχνει τα αγωνιστικά αντανακλαστικά των εργαζομένων. Παρ' όλα αυτά, οι εργαζόμενοι δεν θα πρέπει να επαναπαυτούν, αλλά να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι την υλοποίηση των δικαιωμάτων τους.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΕΦΚΑ

Δεν έμειναν χωρίς απάντηση η λίσπη και οι απαγορεύσεις σε βάρος των εργαζομένων

Ουπουργός Χατζηδάκης απαγόρευσε τις άδειες των εργαζομένων του ΕΦΚΑ. Αφού τους φόρτωσε την ευθύνη για την καθυστέρηση της έκδοσης 300.000 συντάξεων, τους έβγαλε άχρηστους «αντικαθιστώντας» τους με ιδιώτες λογιστές και δικηγόρους (με τους οποίους πέτυχε την εκκαθάριση μόλις... 8 συντάξεων, που πρέπει και πάλι να ελέγξει υπάλληλος του ΕΦΚΑ!!!), στις γιορτές τούς απαγόρευσε τις άδειες λόγω... φόρτου εργασίας.

Μια κατάσταση που δείχνει ξανά ότι το πρόβλημα είναι πολύ βαθύτερο και έχει να κάνει με τις συσσωρευμένες ελλείψεις προσωπικού, τους μειωμένους προϋπολογισμούς και τον τρόπο διαχείρισης του ΕΦΚΑ απ' όλες τις κυβερνήσεις (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ) που έχουν περάσει. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το σχέδιο περί εισαγωγής ιδιωτών έχει εγκαταλειφθεί, διότι πολύ απλά δεν στοχεύει στην ταχύτερη απονομή των συντάξεων, που ουδόλως ενδιαφέρει την κυβέρνηση, αλλά στην εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων και το σπάσιμο των εργασιακών δικαιωμάτων σ' έναν φορέα που διαχειρίζεται την κοινωνική ασφάλιση και τα δισεκατομμύρια ευρώ των ασφαλισμένων.

Για άλλη μια φορά, λοιπόν, η κυβέρνηση αποποιείται των ευθυνών της φορτώνοντάς τις στο λαό. Ο υπουργός Χατζηδάκης εφαρμόζει τον αντεργατικό

νόμο 4808 στην «αυλή» του δείχνοντας στην πράξη τις δυνατότητες που προσφέρει στην εργοδοσία, ενώ παράλληλα τροφοδοτεί την αντιδραστική προπαγάνδα περί «άχρηστων δημοσίων υπαλλήλων», που «απολαμβάνουν το προνόμιο» της μονιμότητας, και επιδιώκει να στρέψει το λαό ενάντια σε εργαζομένους.

Η αντίδραση των ΠΟΣΕ-ΕΦΚΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων ΕΦΚΑ) και ΠΟΠΟΚΠ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής) ήταν η κήρυξη 24ωρης απεργίας για την Πέμπτη 23 Δεκεμβρίου με συγκέντρωση έξω απ' το υπουργείο Εργασίας και αιτήματα «την προάσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων και τη διασφάλιση του δημόσιου ασφαλιστικού συστήματος».

Η αντίδραση της κυβέρνησης ήταν να... εφαρμόσει το νόμο. Έσπρε με τις γνωστές διαδικασίες-εξπρές τους απεργούς στα δικαστήρια, κήρυξε την απεργία τους παράνομη και καταχρηστική και τους κάλεσε να πάνε για δουλειά, απειλώντας τους ανοικτά. Οι εργαζόμενοι όμως συνέχισαν με νέα απεργία, που κήρυξε αυτή τη φορά η ΑΔΕΔΥ, την επόμενη μέρα, Παρασκευή 24 Δεκεμβρίου. Παρά τις πιέσεις, εκφρασμένες και από συστημικούς αρθρογράφους που, εκτός απ' τη λίσπη που έριξαν στους εργαζόμενους, «υπενθύμισαν» ότι ο νόμος απαγορεύει την κάλυψη απεργίας από ανώτερο όργανο, η πλειοψηφία των εργαζομένων απήργησαν.

Οι εξελίξεις στον ΕΦΚΑ ανέδειξαν ότι ο νόμος 4808, που εξοπλίζει το σύστημα σε άλλο επίπεδο, ψηφίστηκε για να εφαρμοστεί σε μια περίοδο έντασης της επίθεσης που έχει εξαπολυθεί ενάντια σε όλους τους εργαζόμενους. Ότι δεν θα μπορεί να «αντιμετωπίζεται» με... κλεφτοπόλεμο μεταξύ ομοσπονδιών και κυβέρνησης, αλλά ότι μόνο οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους μπορούν να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά τους.

"Καβάλα Όιλ εργατιά, όλοι ενωμένοι σαν γροθιά!"

Το παραπάνω σύνθημα ακούγεται δυνατά σε κάθε κινητοποίηση των εργατών στα Πετρέλαια Καβάλας. Δηλώνει την αποφασιστικότητά τους να δώσουν ένα δίκαιο αγώνα απέναντι στην εργοδοσία της Energean (πρώην Καβάλα Όιλ). Απ' τον Αύγουστο βρίσκονται σε διαρκείς κινητοποιήσεις, αντιδρώντας στα αρχικά σχέδια της εταιρίας να προβεί σε 40 απολύσεις αλλά και να συνάψει σύμβαση με εργολάβο για άλλους 40 εργαζόμενους. Παράλληλα, ανακοίνωνε μειώσεις σε μισθούς κι επιδόματα, απειλώντας κι εκβιάζοντας εργαζόμενους να «αποκοπούν» απ' το σωματείο. Είχε προηγηθεί πρόγραμμα «εθελούσιας εξόδου», με 11 εργαζόμενους να αποχωρούν χωρίς ν' αντικατασταθούν. Αυτό επέφερε εντατικοποίηση της δουλειάς, με καθημερινά 12ωρα, προκαλώντας ως και λιποθυμίες απ' την υπερκόπωση. Το πρόγραμμα «εθελούσιας» δεν πήγε όμως όπως τα υπολόγιζε η εταιρία, που ήλπιζε να «παραιτήσεις» δεκάδες εργαζόμενους.

Κατά το προγραμματισμένο shutdown του Σεπτεμβρίου για εργασίες συντήρησης, η Energean διέκοψε απότομα τη λειτουργία των εγκαταστάσεων, βάζοντας σε κίνδυνο τόσο τη ζωή των εργαζομένων, όσο και των ίδιων των εγκαταστάσεων και του περιβάλλοντος. Ενδεικτικές οι καταγγελίες ότι η συγκέντρωση υδρόθειου στα δοχεία και τους αγωγούς είχε φτάσει δέκα φορές πάνω απ' τα επιτρεπτά όρια, δημιουργώντας μια ωρολογιακή βόμβα που ανά πάσα στιγμή μπορούσε να προκαλέσει τεράστια καταστροφή. Η εταιρία ανακοίνωσε μάλιστα ότι θα βγάλει σε διαθεσιμότητα 70-75 εργαζόμενους (από περίπου 240), εγείροντας ζήτημα ασφαλούς λειτουργίας των εγκαταστάσεων. Παράλληλα θα επέβαλλε καθεστώς εκ περιτροπής απασχόλησης στην πλειοψηφία των εργαζομένων, με 10, 15 ή 20 μέρες εργασίας το μήνα. Κι όλα αυτά συνοδευόμενα από πειθαρχικές δίωξεις σε μέλη του ΔΣ και άλλους εργαζόμενους.

Απ' τις αρχές Δεκεμβρίου, όταν οι εργαζόμενοι είχαν προχωρήσει σε κινητοποίηση ενάντια στην «εργολαβοποίηση» όπως την αποκαλούν, η εταιρία είχε επιστρατεύσει τα ΜΑΤ για να τους τρομοκρατήσει. Είχε δεσμευτεί τότε ότι θα αναστείλει τις διαθεσιμότητες και θα προχωρήσει σε κανονική λειτουργία των εγκαταστάσεων. Κάτι τέτοιο δεν υλοποιήθη-

ΜΑΤ ΚΑΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ "ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΚΑΒΑΛΑΣ"

Συνεχίζουν τον αγώνα ενάντια στις μεθοδεύσεις εργοδοσίας-κυβέρνησης

κε, οδηγώντας σε νέο αδιέξοδο τις διαπραγματεύσεις με το σωματείο. Όλα τα παραπάνω έγιναν με το πρόσχημα του «εξορθολογισμού στα κόστη», την ίδια μάλιστα στιγμή που η κερδοφορία της εταιρίας εκτοξεύεται, εισάγοντας την και στο χρηματιστήριο του Λονδίνου, ενώ το Μάιο χρηματοδοτήθηκε με 100 εκατομμύρια ευρώ από την ΕΕ στα πλαίσια της στήριξης επιχειρήσεων λόγω πανδημίας.

Στις 21 Δεκεμβρίου η Energean κορύφωσε το καθεστώς τρομοκρατίας απέναντι στους εργαζόμενους. Περίπου 400 αστυνομικοί (ΜΑΤ και άλλοι ένστολοι) απέκλεισαν 150 εργαζόμενους που βρίσκονταν μέσα στο εργοστάσιο και εισέβαλαν στις εγκαταστάσεις. Έκαναν χρήση βομβίδων κρότου λάμψης, καίγοντας ένα μετασχηματιστή και κόβοντας το ρεύμα στο εργοστάσιο. Οι εργαζόμενοι παρέμειναν για ώρες εγκλωβισμένοι σε πύργο υψηλής επικινδυνότητας, ενώ σταδιακά κλήθηκαν να καταθέσουν στην αστυνομία προκειμένου να φύγουν. Γίνανε 17 προσαγωγές, μεταξύ αυτών και τα μέλη του ΔΣ του σωματείου, ενώ σχηματίστηκαν

δικογραφία για όλους όσους βρίσκονταν εκεί. Την επόμενη μέρα που θα περνούσαν αυτόφωρο, η μαζική συγκέντρωση διαμαρτυρίας αντιμετωπίστηκε πάλι με την παρουσία των ΜΑΤ, που έκαναν χρήση δακρυγόνων. Τελικά οι προσαχθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι, ενώ τους υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό οι συνάδελφοί τους. Αμέσως μετά πραγματοποιήσαν γενική συνέλευση, στην οποία αποφάσισαν τη συνέχιση του αγώνα. Από τότε η παρουσία της αστυνομίας είναι καθημερινή στο εργοστάσιο, σε μια προσπάθεια επιβολής σιγής νεκροταφείου.

Στις 27 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση και πορεία στην πόλη της Καβάλας, με περίπου 400 άτομα, εργαζόμενους στα Πετρέλαια, στη ΒΦΛ (133 απολυμένοι απ' το καλοκαίρι) καθώς και από άλλα σωματεία της πόλης. Η πορεία είχε δυνατό παλμό και έγινε αποδεκτή με χειροκροτήματα και συμπάραση απ' το λαό της πόλης. Μελανό σημείο η άρνηση σε εκπρόσωπο της Ταξικής Πορείας να απευθύνει χαιρετισμό στη συγκέντρωση,

από εκπρόσωπο του ΠΑΜΕ (Σωματείο Εμποροπαλλήλων). Δείγμα της ιδιοκτησιακής λογικής που έχει ο χώρος αυτός για τους εργατικούς αγώνες που ξεσπούν, ακόμα κι όταν δεν είναι υπό τον έλεγχό του.

Οι εργαζόμενοι στα Πετρέλαια Καβάλας σχεδόν καθολικά αποφάσισαν να προχωρήσουν σε επίσκεψη εργασίας απ' την αρχή του 2022. Ο αγώνας τους βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή. Διεξάγεται σε μια περίοδο που έχουν προηγηθεί οι νίκες των εργαζομένων σε efood και Cosco, που δίνουν ανάταση συνολικά στους εργαζόμενους. Διεξάγεται όμως και σε μια περίοδο που έχει βαθύνει πολύ η αντεργατική επίθεση του συστή-

ματος, μετά και την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη. Πρέπει να μπουν μπροστά τα αιτήματα εκείνα που οξύνουν την ταξική σύγκρουση με την εργοδοσία, που υπερασπίζουν το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Χωρίς αυταπάτες ότι οι κρατικοί ελεγκτικοί μηχανισμοί θα «τιμωρήσουν» την εταιρία. Χωρίς αυταπάτες ότι η οποιαδήποτε κυβερνητική αλλαγή μπορεί να «εγγυηθεί» τη λειτουργία του εργοστασίου και τις θέσεις εργασίας. Οι εργαζόμενοι πρέπει να προσπεράσουν τις συμβιβαστικές φωνές και να βάλουν μπροστά τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Να πάρουν την υπόθεση του αγώνα στα δικά τους χέρια. Να γίνουν κι άλλες μαζικές συγκεντρώσεις που θα αναδείξουν το ζήτημα στην τοπική κοινωνία. Για να δυναμώσει και να απλώσει η αλληλεγγύη και το κάλεσμα σε κοινό αγώνα απέναντι στην αντεργατική επέλαση της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Αυτή την κατεύθυνση θέλει να ενισχύσει και η Ταξική Πορεία, που απ' την πρώτη στιγμή στηρίζει όλες τις κινητοποιήσεις.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ: ΕΓΙΝΕ Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ (ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ;...)

Τα προεδρεία στρώνουν το δρόμο στην επίθεση της κυβέρνησης

Μετά από τρία χρόνια κήλεσε το σωματείο στο Νοσοκομείο Ξάνθης τους εργαζόμενους σε συνέλευση. Είχε προηγηθεί κατάθεση κειμένου υπογραφών προς το προεδρείο του σωματείου, κείμενο που απαιτούσε να γίνει συνέλευση, διαφορετικά -και σύμφωνα με το καταστατικό- οι εργαζόμενοι θα την πραγματοποιούσαν χωρίς το ΔΣ. Το κείμενο ήταν πρωτοβουλία τριών εργαζομένων, εκ των οποίων οι δύο είναι μέλη της Ταξικής Πορείας. Συνεπώς και μέχρι στιγμής θα 'ήλεγε κανείς όλα καλά! Κάτω απ' την πίεση των εργαζομένων, το ΔΣ υποχώρησε και η κίνησή τους στέφθηκε με επιτυχία! Για να δούμε:

Στις 20 Δεκεμβρίου βγήκαν ανακοινώσεις του ΔΣ που καλούσε συνέλευση στις 23 Δεκεμβρίου(!) Η εβδομάδα αυτή είναι παραδοσιακά εβδομάδα αδειών και συνεπώς πολλοί εργαζόμενοι απουσιάζουν. Εκτός Ξάνθης, με άδεια ήταν και τα δύο μέλη της Ταξικής Πορείας.

Στις 23 Δεκεμβρίου η έκτακτη γενική συνέλευση έγινε με 10 έως 15 εργαζόμενους, συμπεριλαμβανομένου του προεδρείου. Παρούσα στη συνέλευση και γενική σύμβουλος της ΠΟΕΔΗΝ που ασφαλώς νομιμοποίησε τη διαδικασία.

Αυτά τα πράγματα θα ήταν για γέλια, αν δεν ήταν για κλάματα...

Όσο και καλόπιστα να το δεις, το συμπέρασμα είναι το εξής: τα πρωτοβάθμια σωματεία στο χώρο της υγείας βρίσκονται στα χέρια ΑΠΟΛΥΤΑ υποταγμένων συνδικαλιστών που έχουν ορίσει σαν καθήκον να κρατούν τους ερ-

γαζόμενους στη γωνία και στη σιωπή. Τη στάση τους αυτή την επικροτεί όχι μόνο η διοίκηση των νοσοκομείων, αλλά και η ανώτερη συνδικαλιστική ηγεσία. Με ανούσιες παρεμβάσεις δημιουργίας εντυπώσεων, κινητοποιήσεις επικοινωνιακού χαρακτήρα και μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες αρχίζει και τελειώνει η «επαναστατική γυμναστική» της ΠΟΕΔΗΝ.

Στην περίοδο της πανδημίας, που μεταφράστηκε σε περίοδο ισοπέδωσης δικαιωμάτων και κατακτήσεων, με πληθυσμιακή καταπόνηση και μόχθο για τους υγειονομικούς, καταδείχθηκε η σπουδαιότητα του να είσαι εργαζόμενος στην υγεία και αυτό το κατανοεί και το αναγνωρίζει ο λαός μας. Είναι μια ιστορική περίοδος που περιέχει αντικειμενικές προϋποθέσεις για την οικοδόμηση όρων κινήματος. Όποιος έχει φιλεργατικό, φιλοδημοκρατικό προσανατολισμό το αντιλαμβάνεται. Όποιος έχει τους όρους και μπορεί να συμβάλει σ' αυτήν την υπόθεση που λέγεται ανασυγκρότηση του λαϊκού εργατικού κινήματος, το κάνει.

Με τρικ και κόλπα της δεκάρας, με ευτελισμό του συνδικαλισμού και της σημασίας που έχουν τα πρωτοβάθμια σωματεία, βάζεις πλάτη στο σύστημα και τις επιλογές του. Σκάβεις το λάκκο στους εργαζόμενους και στήνεις τείχη στην όποια προσπάθεια απ' τα κάτω για οργάνωση του αγώνα τους. Γίνεσαι ο άνθρωπος της εργοδοσίας, της κυβέρνησης, του συστήματος μέσα στους εργαζόμενους. Αποτελείς ένα στρώμα εχθρικό μέσα στους κόλπους των εργαζομένων, εχθρικό ως προς τα συμφέροντα αυτών

που υποτίθεται υπερασπιζόσαι. Γίνεσαι ένα κακοφορμμένο απόστημα που μολύνει και εξασθενεί τις αγωνιστικές διαθέσεις των ίδιων των συναδέλφων σου... Αυτή η στάση ισοδυναμεί με προδοσία της ταξικής σου ταυτότητας, με υπόκλιση στη χυδαιότητα του καπιταλισμού, με ταύτιση στις αντιδραστικές, βάρβαρες συστημικές πολιτικές που κατεδαφίζουν ό,τι ωραίο, υγιές και δημιουργικό.

Τα αποσυγκροτημένα πρωτοβάθμια σωματεία αποτελούν μια μικρογραφία της κοινωνίας. Όπως και έξω, κυριαρχούν η απογοήτευση, η ανεμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, η ματαιότητα των αγώνων. Ωστόσο, αυτό που διαφοροποιεί τα σωματεία σε σύγκριση με το σύνολο της κοινωνίας είναι η καθημερινή συνεύρεση εργαζομένων με κοινότητα συμπεριφορών και εργασιακών σχέσεων, ανθρώπων που μιλούν την ίδια γλώσσα, που αντικρίζουν το δικό τους πρόβλημα στα μάτια του συναδέλφου. Αυτοί οι δεσμοί είναι που γεννούν έστω πρωτότητα τους όρους της οργάνωσης και της αντίστασης. Το είδαμε στις μέρες μας να γίνεται στις νικηφόρες κινητοποιήσεις των εργαζομένων της e-food και της Cosco. Το είδαμε στις απεργίες των εκπαιδευτικών και των εργαζομένων της Kavala Oil. Κάθε ένας απ' αυτούς τους αγώνες ξεπήδησε, στηρίχτηκε και καθοδηγήθηκε ουσιαστικά από κάποιο πρωτοβάθμιο σωματείο. Η προσπάθεια να περάσουν τα σωματεία στα χέρια των εργαζομένων και να γίνουν όργανα ταξικής συνείδησης, οργάνωσης των αγώνων και αντίστασης στην επίθεση του συστήματος, όργανα διεκδίκησης και πάλης, άρχισε...!

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΗΓΕΣΙΩΝ

Στην κατεύθυνση της συλλογικής οργάνωσης, του μαζικού αγώνα, της αντίστασης, της διεκδίκησης

Με την αντεργατική πολιτική να ξεδιπλώνεται ολοένα και πιο σκληρή απέναντί τους βρίσκονται οι εργαζόμενοι με την είσοδο της νέας χρονιάς. Η ζοφερή πραγματικότητα που διαμορφώνει η ραγδαία εξάπλωση της πανδημίας, αλλά και η επέλαση του κύματος ακρίβειας, συναντιούνται με την πραγματικότητα της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, της καταβάρθρωσης των μισθών, της ανεργίας, αλλά και του χτυπήματος των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Οι δυνάμεις του κεφάλαιου αποδεικνύουν στην πράξη, με κάθε τρόπο και με κάθε ευκαιρία, την πρόθεσή τους να φορτώσουν την κρίση του συστήματος που υπηρετούν στις πλάτες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Μια διαδικασία που όχι μόνο δεν πρόκειται να σταματήσει ή να ανακοπεί, αλλά θα εξελίσσεται ακόμη χειρότερη, εάν οι εργαζόμενοι δεν βάλουν φραγμό με τους αγώνες τους.

Κομβικό στοιχείο της επίθεσης αυτής αποτελεί η εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, του οποίου πτυχές όπως το ΓΕΜΗΣΟΕ (το ηλεκτρονικό μπρώο συνδικαλιστικών οργανώσε-

ων) μπαίνουν σε εφαρμογή από 1^η Γενάρη του 2022. Η ψήφιση και η εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη (ν.4808/2021) αποτελεί κορύφωση της αντεργατικής επίθεσης του συστήματος και κεντρική πολιτική επιλογή του. Φέρνει ένα συνολικό χτύπημα τόσο στους όρους εργασίας, δηλαδή στους όρους με τους οποίους πουλάει η εργατική τάξη την εργατική της δύναμη, όσο και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, δηλαδή στους όρους με τους οποίους οργανώνεται και διαπραγματεύεται η εργατική τάξη. Πρόκειται για την πλήρη διάλυση του εργασιακού τοπίου όπως αυτό είχε διαμορφωθεί εδώ και δεκαετίες, καθώς οι δυνάμεις του κεφάλαιου κρίνουν ότι ο πολιτικός συσχετισμός που διαμορφώνει η αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος, τους επιτρέπει να αμφισβητήσουν κάθε κατάκτηση και κάθε δικαίωμα της εργατικής τάξης. Η κατάσταση που επικρατεί στο συνδικαλισμό, η απομαζικοποίηση των σωματείων και των διαδικασιών τους, η μετατροπή τους σε σφραγίδες και η περιθωριοποίηση των εργαζομένων, είναι «βούτυρο στο ψωμί» του κεφάλαιου προκειμένου να ξεδιπλώσει την αντεργατική επίθεσή του.

Και την ευθύνη για αυτό φέρνουν ακέραυνη οι δυνάμεις που κυριαρχούν στο εργατικό κίνημα, οι δυνάμεις του αστικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού. Ο τρόπος με τον οποίο κινήθηκαν οι δυνάμεις αυτές το τελευταίο διάστημα είναι μια ακόμη απόδειξη της γραμμής που υπηρετούν στο εργατικό κίνημα: τη γραμμή της υποταγής, της άνευ όρων συνθηκολόγησης, αλλά και της υπονόμησης κάθε προοπτικής σύγκρουσης με την αντεργατική πολιτική.

Αποκορύφωμα αυτής της γραμμής αποτέλεσε η **ανυπαρξία απεργιακής απάντησης** ενάντια στον αντιλαϊκό-αντεργατικό προϋπολογισμό της κυβέρνησης για το 2022. Ακόμη και οι απεργίες («τουφεκίες στον αέρα» όπως τις κατάντησαν) που συνήθιζαν να κάνουν οι ηγεσίες αυτές κάθε Δεκέμβρη ενόψει προϋπολογισμού αποδείχτηκαν πολύ «βαριές» για τη γραμμή τους. Τόσο για τις ηγεσίες σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ όσο και για τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, οι οποίες -κατά τα άλλα- διακήρυσσαν από τον Οκτώβριο στο Σπóρτιγκ ότι «κλιμακώνουν» την πάλη τους «με πανελλαδική πανεργατική απεργία». Καμία κλιμάκωση δεν υπήρξε, καμία απεργία δεν έγινε, από τις δυνάμεις που -κατά τα άλλα- κατακεραυνώνουν τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό, για να συρθούν στο τέλος πίσω από τις επιλογές του και να δώσουν τα δικά τους διαπιστευτήρια στο σύστημα.

Κατά τα άλλα, κόπονται δήθεν για τα εργατικά ζητήματα αυτές οι δυνάμεις που φροντίζουν να σπέρνουν την απογοήτευση στους εργαζόμενους:

- «Διαμαρτύρεται» η ΓΣΕΕ για την ανακοίνωση της μόλις κατά 2% αύξηση του κατώτατου μισθού από την κυβέρνηση, και φροντίζει να μας υπενθυμίζει την δύσκολη οικονομική κατάσταση των εργαζομένων αλλά και ότι «έχει τεκμηριώσει» (αλίμονο!) «μέσω του Ινστιτούτου εργασίας της Συνομοσπονδίας, το αίτημά της για την αναγκαιότητα άμεσης επαναφοράς του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ». Αυτό που θέλει να ξεχνάμε είναι ότι είναι η ίδια που έχει αποδεχτεί το ρόλο του απλού θεατή στη διαμόρφωση του κατώτατου μισθού από την εκάστοτε κυβέρνηση. Θέλει να ξεχνάμε ότι αποδέχτηκε (και συνεχίζει να αποδέχεται) χωρίς την παραμικρή μάχη την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, ότι έχει αποσυρθεί από κάθε αγωνιστική διεκδίκηση γύρω από τα εργασιακά και μισθολογικά ζητήματα.

- «Θέτει προ των ευθυνών του» η ΓΣΕΕ το Υπουργείο Εργασίας «για τα σοβαρά νομικά, αλλά και εφαρμοστικά προβλήματα, των διατάξεων του πρόσφατου νόμου 4808/2021 που θα αρχίσουν να ισχύουν από την 1η Ιανουαρίου 2022» και μας υπενθυμίζει ότι έχει... προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικράτειας (η μόνιμη επωδός όσων έχουν παραιτηθεί από κάθε έννοια αγωνιστικής διεκδίκησης) για το ζήτημα του ΓΕΜΗΣΟΕ. Και για να μην υπάρξει καμία αυταπάτη για το είδος των αντιρρήσεων που έχει επί του ζητήματος η ΓΣΕΕ, παραθέτουμε το απόσπασμα από τη σχετική επιστολή που έστειλε στο Υπουργείο Εργασίας: «Χαρακτηριστικά αναφέρονται δύο κρίσιμα για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις όλης της χώρας πεδία τα οποία αποκτούν υποχρεωτική ψηφιακή διάσταση, τα οποία παραμένουν αρρυθμιστα. Συγκεκριμένα, δεν έχει διατεθεί το προβλεπόμενο από το άρθρο 87 κατάλληλο και χωρίς αντάλλαγμα λογισμικό για τη διεξαγωγή των εκλογικών διαδικασιών των σωματείων εξ αποστάσεως με ψηφιακό τρόπο, ο οποίος καθίσταται υποχρεωτικός από 1ης.1.2022, ενώ παράλληλα δεν έχει προσδιορισθεί η αναγκαστική πλέον από το άρθρο 84 ψηφιακή μορφή των βιβλίων των σωματείων, η τήρηση των οποίων είναι υποχρεωτική». Δεν έχουμε λοιπόν το απαραί-

πτο... λογισμικό για την εφαρμογή του νόμου 4808(!!!) διαμαρτύρεται η ηγεσία της ΓΣΕΕ, η οποία -όπως φαίνεται- έχει ήδη αναλάβει το ρόλο της στην προώθηση των αντεργατικών ρυθμίσεων του νόμου 4808.

- Όσο για το ΠΑΜΕ, συνεχίζει να κινείται στη λογική του εφνοουαισμού, στη λογική του «μία από τα ίδια». Για όσους δεν αρκούν τα δείγματα γραφής του των τελευταίων μηνών (από την ακύρωση της απεργίας στις 3 Ιούνη, μέχρι την ανυπαρξία απεργιακής απάντησης τόσο για το ασφαλιστικό νομοσχέδιο όσο και για τον προϋπολογισμό), υπενθυμίζουμε τη γραμμή «να μείνει στα χαρτιά» ο νόμος Χατζηδάκη, γραμμή που αρνείται τη συγκρότηση μετώπου πάλης για την ανατροπή του νόμου, γραμμή που δημιουργεί την αυταπάτη ότι η εναντίωση στο νόμο αποτελεί μεμονωμένη υπόθεση κάθε σωματείου, κατά περίπτωση, και όχι συνολική γραμμή μετωπικής πάλης όλου του εργατικού κινήματος.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ (και του ΚΚΕ) βλέπουν πολύ καλά και τρέμουν το ενδεχόμενο της απομόνωσής τους από το αστικό σύστημα και της παραμέρισής τους από το ρόλο του επίσημου συνομιλητή με τις αστικές δυνάμεις. Έχουν νιώσει πολύ καλά τις πιέσεις από τον αστικό συνδικαλισμό, ο οποίος όχι μόνο δεν παραλείπει να τους εκθέτει, αλλά κάνει και συγκεκριμένες κινήσεις προκειμένου να διαμορφώσει συσχετισμούς προς όφελός του και ενόψει εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη. Μια τέτοια κίνηση είναι και η αποχώρηση των δυνάμεων της ΠΑΣΚΕ από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων για να συγκροτήσουν νέα ομοσπονδία. Και μπροστά σε τέτοιες κινήσεις, το ΠΑΜΕ -όπως αποδεικνύει συνεχώς- όχι μόνο δεν πρόκειται να αναζητήσει διέξοδο στην αγωνιστική συγκρότηση του εργατικού κινήματος, αλλά στην καλύτερη δική του προσαρμογή και εντέλει στη συνθηκολόγηση.

• Ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση πρέπει να αναζητήσουν το δρόμο τους, τη δική τους διέξοδο, οι εργαζόμενοι: στην κατεύθυνση της συγκρότησης των αγώνων τους, των αντιστάσεών τους, των διεκδικήσεών τους.

- Για την κατάργηση του νόμου 4808/21, την υπεράσπιση του οχτώωρου, της απεργίας και της συνδικαλιστικής δράσης. Μέσα σε κάθε σωματείο, αλλά και ευρύτερα να τεθεί επιτακτικά και από κάθε εργαζόμενο η ανάγκη συγκρότησης ενιαίου μετώπου για την κατάργηση αυτού του αντεργατικού εκτρομάτος.

- Για την αντίσταση στην πολιτική της λιτότητας και της ανεργίας. Για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων σε κάθε κλάδο. Για αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις-επιδόματα ανεργίας που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Για πλήρη και σταθερή δουλειά για όλους. Για επίδομα ανεργία για όλους τους ανέργους, για όλο το διάστημα της ανεργίας.

- Για την υπεράσπιση της ζωής και της υγείας των εργαζομένων. Για μέτρα υγιεινής και ασφάλειας σε κάθε χώρο δουλειάς. Για ανθρώπινους όρους δουλειάς, κόντρα στην εντατικοποίηση και τα εξοντωτικά ωράρια.

- Για προστασία των εργαζομένων από τη φονική πανδημία και τη δολοφονική πολιτική του συστήματος. Για δωρεάν υγειονομική κάλυψη και περίθαλψη για όλο το λαό. Για ενίσχυση του συστήματος πρόνοιας και περίθαλψης. Για δωρεάν τσιπ για όλους τους εργαζόμενους και αναρρωτικές άδειες με πλήρη μισθολογική και ασφαλιστική κάλυψη για όσο χρειαστεί.

Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να προσανατολιστούν όλοι οι εργαζόμενοι, σε αυτήν την κατεύθυνση βρίσκονται οι λύσεις και αυτή η κατεύθυνση μπορεί να φέρει νίκες.

Σύσκεψη για συγκρότηση «Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του ν.4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών»

Στις 8 Γενάρη πραγματοποιείται στην Αθήνα σύσκεψη με σκοπό τη συγκρότηση «Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του ν.4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών». Η ανάγκη για τη συγκρότηση μιας τέτοιας πρωτοβουλίας, πέρα από την υποταγμένη στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων, αναδείχτηκε ακόμα πιο έντονα μετά την αδυναμία πλήθους δυνάμεων να διαχωριστούν από τη γραμμή του ΠΑΜΕ που συμπυκνώνεται στο σύνθημα «ο νόμος Χατζηδάκη να μείνει στα χαρτιά». Γραμμή που αποτελεί συνέχεια της στάσης του πριν την ψήφιση του νόμου και της ακύρωσής της απεργίας στις 3 Ιούνη, ενώ γρήγορα αποδείχτηκε ότι υποδηλώνει την αποδοχή του νόμου ως ψηφισμένου, με -ενδεχόμεν- την αντίσταση στην εφαρμογή ορισμένων πτυχών του. Γι' αυτό άπλωσε η συγκέντρωση στις 4/11 δεν βρήκε συνέχεια, ούτε σε επίπεδο απεργιακής κινητοποίησης ούτε καν σε νέα απογευματινή συγκέντρωση.

Μόνο που ο νόμος Χατζηδάκη δεν ψηφίστηκε για «να μείνει στα χαρτιά». Τόσο το εργασιακό σκέλος του όσο και το συνδικαλιστικό εξοπλίζουν την εργοδοσία, το κεφάλαιο και το κράτος με ισχυρά εργαλεία έντασης της εκμετάλλευσης, τσακίσματος κεντρικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης, ασφυκτικού ελέγχου της δραστηριότητας των συνδικαλιστικών οργάνων των εργαζομένων, ποινικοποίησης των εργατικών αγώνων. Ήδη, στους 6 μήνες από την ψήφισή του, η εργοδοσία -και ειδικά η μεγάλη- έχει δείξει ότι ανυπομονεί να τον αξιοποιήσει, ακόμα κι αν σε κάποιες περιπτώσεις (όπως στην e-food) αναγκάστηκε να υποχωρήσει εξαιτίας των αντιδράσεων. Το ίδιο διάστημα, έχουν πληθύνει οι δικαστικές αποφάσεις που χαρακτήρισαν «παράνομες» απεργια-

κές κινητοποιήσεις, στηριζόμενες και στα σοβαρά νομικά εμπόδια που πρόσθεσε ο νέος νόμος ενάντια στο δικαίωμα στην απεργία.

Ο νόμος 4808/21 συμπυκνώνει τις κεντρικές πολιτικές κατευθύνσεις του συστήματος και, επομένως, ο αγώνας για την κατάργησή του αποτελεί κεντρική πολιτική σύγκρουση με τις δυνάμεις του συστήματος. Δεν μπορεί να περιμένει, ούτε και να ελπίζει στις επόμενες εκλογές και την όποια κυβερνητική αλλαγή, καθώς συνδέεται με τις βασικές ανάγκες του συστήματος, τις οποίες υπηρετεί κάθε κυβέρνηση. Αυτή η πάλη, που πρέπει να συνδέει την άρνηση υποταγής των συνδικαλιστικών οργάνων στις προδιαγραφές του νόμου με τον αγώνα για την ανατροπή του, πρέπει να δίνεται με όσο το δυνατό καλύτερους όρους.

Μ' αυτό το σκεπτικό, η Ταξική Πορεία στήριξε από την πρώτη στιγμή τις προσπάθειες για τη συγκρότηση της πρωτοβουλίας. Εκτιμώντας ότι οι όποιες διαθέσεις έχουν ήδη εκφραστεί προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει και μπορούν να κινηθούν από κοινού, σ' ένα στόχο με μεγάλη σημασία, που αγγίζει κάθε εργαζόμενο. Χωρίς να αγνοούνται οι διαφορετικές αφετηρίες, αναλύσεις κτλ., ο στόχος της κατάργησης του νόμου Χατζηδάκη πρέπει να συσπειρώσει κάθε δύναμη που θέλει να υπηρετήσει το εργατικό κίνημα, και να αναδειχτεί πηλιά στον κόσμο της δουλειάς ως ένας αγώνας που απαιτεί αποφασιστικότητα, διάρκεια και μαζική συμμετοχή, ώστε να οδηγήσει σε νίκη. Μια νίκη που, αν επιτευχθεί, θα αποτελέσει σημαντικό χτύπημα στην αντεργατική επίθεση που συνεχίζει, και θα συνεχίσει, να εντείνεται ως «διέξοδος» για τα ορθότατα μεγαλύτερα αδιέξοδα του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Πανδημία

Αδίστακτη κυβερνητική πολιτική για τη διασφάλιση της κερδοφορίας

Είναι ο αρνητικός συσχετισμός δύναμης για τις λαϊκές δυνάμεις και το κίνημα ο βασικός λόγος που χρειάζεται μια επίσημη μελέτη για να ταραξεί τα νερά για την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας που κοστίζει χιλιάδες θανάτους στον λαό. Αυτή η ταραχή, βέβαια, εξαντλείται στα όρια κοινοβουλευτικής κόντρας για τις ανάγκες της αντιπολίτευσης και σαν πυροτέχνημα γρήγορα σβήνει και θάβεται από τον φόβο πυροδότησης μη ελεγχόμενων εξελίξεων. Παρά τις κοινοβουλευτικές απόψεις, η στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ και λοιπών αστικών κομμάτων στην κυβερνητική πολιτική τα τελευταία δύο χρόνια, στο πεδίο «πανδημία», ομολογείται επίσημα ακόμη και από τους ίδιους τους αρχηγούς των κομμάτων.

Η μελέτη Τσιόδρα-Λύτρα για την οποία έγινε πολύς λόγος και αποτέλεσε το κέντρο της αντιπαράθεσης μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, με επίσημα στοιχεία, καταλήγει με δυο λόγια ότι το ΕΣΥ δεν μπορεί να υποστηρίξει περισσότερους από 300-400 διασωληνωμένους και ότι από εκεί και πέρα η ποιότητα περίθαλψης πέφτει και η θνητότητα εκτινάσσεται ιδιαίτερα σε διασωληνωμένους εκτός ΜΕΘ. Η εικόνα αυτή είναι σημαντικά χειρότερη στην επαρχία, συμπεριλαμβανομένης της Θεσσαλονίκης. Κατά συνέπεια προέκυψε ότι με ευθύνη της κυβερνητικής πολιτικής, πολλοί ασθενείς

που θα μπορούσαν να σωθούν, πεθαίνουν.

Το πρόβλημα προέκυψε γιατί ο ίδιος ο πρωθυπουργός από το βήμα της Βουλής προκλητικά υποστήριξε ότι οι 150 νοσηλευόμενοι εκτός ΜΕΘ, στην ουσία ζωντανό-νεκροί, είχαν την «αριζούσα περίθαλψη» σε μία περίοδο που η πανδημία ξεπέρασε και αυτό που είχε επιβάλει στον λαό ως «ανεκτό» η πολιτική της κυβέρνησης. Δηλαδή μια κανονικότητα με περίπου 600 διασωληνωμένους και 80-100 νεκρούς ημερησίως να θεωρείται και να διακηρύσσεται από όλα τα επίσημα κυβερνητικά χείλη ως επιτυχία και καλή διαχείριση! Το ξεπέρασμα και αυτών των ορίων έφερε και την αρρυθμία των δηλώσεων Κουρουμπλή, που αποτύπωναν και υπαρκτές ανησυχίες και δυσαρέσκεις κέντρων του συστήματος.

Από την πλευρά, όμως, των λαϊκών μέτρων και αναγκών, θα λέγαμε ότι ο κόσμος το 'χει τούμπανο και αυτοί κρυφό καμάρι. Γιατί, αλήθεια, τι ήταν αυτό που πρόσφερε αυτή η μελέτη ή οι δηλώσεις Κουρουμπλή που δεν είναι γνωστό και καλά χαραγμένο στις λαϊκές συνειδήσεις; Και δυστυχώς με τον χειρότερο τρόπο, μέσω της ίδιας της εμπειρίας. Δύο χρόνια μετά, υπάρχει έστω και ένας λαϊκός άνθρωπος να μην έχει βιώσει την απόγνωση της αναζήτησης ιατρικής βοήθειας είτε για λοίμωξη από κορωνοϊό είτε για άλλο πρόβλημα υγείας; Υπάρχει λαϊκός άνθρωπος που να μην έχει έναν δικό

του ή κοντινό γνωστό του που να έχει νοσηλευτεί σε αυτές τις άθλιες συνθήκες; Να μην άκουσε ότι δεν υπάρχει κρεβάτι ΜΕΘ ούτε για δείγμα; Να μην πλήρωσε αδρά και πολλές φορές για το τεστ; Να μην περίμενε για ώρες στην ουρά του ΕΟΔΥ; Να μην έμαθε για εκείνους που πέθαναν στο σπίτι μετά από οδηγία του ΕΟΔΥ; Να μην ήρθε αντιμετώπις με την καταστολή και τα πρόστιμα; Υπάρχει υγειονομικός εργαζόμενος που να έπεσε από τα σύννεφα με αυτή τη μελέτη; Υπάρχει εργαζόμενος στα νοσοκομεία που δεν ξέρει από πρώτο χέρι ότι δεν υπάρχουν κέρια και είναι συνέχεια στο τρεχαλήτο; Ότι αυτό έχει αποτύπωμα στην ποιότητα περίθαλψης; Ότι όσοι επιστήμονες-γιατροί και παρατρεχάμενοι βγαίνουν στα κανάλια και υποστηρίζουν το αντίθετο είναι παπαγαλάκια της κυβέρνησης; Αλήθεια έχει ανάγκη ο λαός τις μελέτες των καλοπληρωμένων ειδικών που καταγράφουν τη δύσκολη καθημερινότητά του;

Το πρόβλημα του λαού είναι η αδυναμία του λαϊκού κινήματος στην παρούσα φάση της ταξικής πάλης να αντισταθεί και να διεκδικήσει με όρους το δικαίωμα στην περίθαλψη και στην προστασία της ζωής από την πανδημία. Αυτή η κατεύθυνση σχετίζεται με το επίπεδο συγκρότησης της εργατικής τάξης και της πολιτικής ωριμότητας του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας και παγκοσμίως και στην κυριαρχία του καπιταλιστι-

κού ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Οι 21.000 νεκροί έως σήμερα και η επιβεβλημένη κανονικότητα των 80-100 νεκρών ημερησίως, οι ελλείψεις σε νοσοκομεία και ΜΕΘ, οι νοσηλείες φυλακής, τα κλειστά νοσοκομεία για λοιπές ασθένειες, η πληρωμή των τεστ, το συνολικό φόρτωμα των συνεπειών της πανδημίας αποτελεί

τμήμα της συνολικής επίθεσης του συστήματος στα δικαιώματα λαού και εργαζομένων, στο πλάι της ακρίβειας, του νόμου Κατσηδάκη, των νόμων Κεραμέως, της φασιστικοποίησης κ.λπ. Η κυβέρνηση της ΝΔ με την αργαία σύσσωμου του αστικού πολιτικού προσωπικού για λογαριασμό των ντόπιων και ξένων κεφαλαιοκρατικών κέ-

ντρων που υπηρετούν δεν έκανε τίποτα για την αντιμετώπιση της πανδημίας ως τέτοιας με γνώμονα την προστασία της ζωής του λαού. Η έλευση της μετάλλαξης Όμικρον έφερε στην επιφάνεια τη γύμνια της κυβερνητικής πολιτικής και γκρέμισε και τα αστικά αφηγήματα που έκτιζε η κυβέρνηση όλο το προηγούμενο διάστημα για να αποποιηθεί τις εγκληματικές της ευθύνες.

Η μεταδοτικότητα της μετάλλαξης Όμικρον διέλυσε τους τεχνητούς διαχωρισμούς εμβολιασμένων και μη που είχε επιβάλει η κυβέρνηση. Το σύστημα ένα χρόνο μετά την έλευση των εμβολίων αναγκάστηκε να ασχοληθεί ξανά με την πανδημία. Για τις δικές του ανάγκες και την εξασφάλιση της κερδοφορίας του, μιας και οι δεκάδες χιλιάδες λοίμωξεις φέρνουν σωρεία προβλημάτων στην καθημερινή ζωή και εργασία. Ωστόσο, η μοναδική έγνοια να λειτουργήσει απρόσκοπτα η οικονομία κατά τη διάρκεια των γιορτών επέβαλε το ρίσκο απέναντι και στις πιο δυσώινες εκτιμήσεις. Αναδείχθηκε, λοιπόν, η πραγματική γύμνια της πολιτικής της κυβέρνησης, αφού απέναντι στη νέα μετάλλαξη η κυβέρνηση είχε να προτείνει να φορέσουμε μάσκα και δύο δωρεάν τεστ!

Ο λαός βρέθηκε σε σύγχυση και αβοήθητος μπροστά στα νέα δεδομένα. Φορτώθηκε το οικονομικό βάρος των τεστ και τις αναμονές στις ουρές ΕΟΔΥ και φαρμα-

κείων, στην προσπάθεια αυτοπροστασίας και διαχείρισης της κατάστασης. Η προπαγάνδη της μισής αλήθειας από τα ΜΜΕ για τον επίσημο χαρακτήρα της μετάλλαξης Όμικρον ήρθε να διαχειριστεί τον αρχικό πανικό που δημιουργήθηκε πλατιά στον λαό. Είναι, όμως, η μισή αλήθεια, γιατί ο υγειονομικός κίνδυνος είναι υπαρκτός και οι ενδείξεις από άλλες χώρες δείχνουν πίεση στο σύστημα υγείας με σημαντική αύξηση των νοσηλείων.

Είναι φανερό ότι όσον αφορά την έκταση και το βάθος του υγειονομικού κινδύνου που έχουμε μπροστά μας, βαδίζουμε σε ακαρτογράφητα νερά. Σίγουρο είναι ότι η κυβέρνηση και το σύστημα συνολικά νοιάζονται μόνο για τα κέρδη τους και ότι δεν θα διστάσουν να θυσιάσουν ακόμη περισσότερες ζωές. Η έλλειψη μέσων (νοσοκο-

μεία, πρωτοβάθμιες δομές, δειγματοληπτικοί σταθμοί κ.λπ.) που δεν φτιάχτηκαν τα τελευταία δύο χρόνια και το ήδη φορτωμένο σύστημα υγείας είναι δεδομένα για δυσώινες προβλέψεις. Ο λαός θα βρεθεί ακόμη περισσότερο έκθετος και αβοήθητος μπροστά στον κίνδυνο της πανδημίας.

Περισσότερο από ποτέ, οι στόχοι πάλης ενάντια στην κυβερνητική πολιτική για μαζικά και δωρεάν τεστ, για άνοιγμα νοσοκομείων, για προσλήψεις μόνιμου υγειονομικού προσωπικού, για μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς με ευθύνη και κόστος της εργοδοσίας, για μέτρα προστασίας σε ΜΜΜ και αύξηση δρομολογίων, για προσλήψεις δασκάλων-καθηγητών με μείωση των μαθητών ανά τμήμα και μαζικούς εμβολιασμούς είναι επιτακτικοί για την προστασία του λαού!

Τα κρούσματα αυξάνονται δραματικά Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία ολόένα και λιγοστεύουν

Τις τελευταίες μέρες, η αύξηση των κρουσμάτων του κορωνοϊού έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, με περίπου 250.000 νέες μολύνσεις να καταγράφονται σε 8 μέρες, το δείκτη θετικότητας να ξεπερνάει το 24,5% και τη συντριπτική πλειοψηφία των κρουσμάτων να είναι «ορφανά», χωρίς δηλαδή ξεκάθαρη την πηγή της μόλυνσης. Είναι φανερό ότι έχουμε αφεθεί στην τύχη μας, ή πιο σωστά στην ατυχία μας.

Η κυβέρνηση και οι (ειδικό) της επιτροπής ελπίζουν ότι το στέλεχος Όμικρον προκαλεί ηπιότερη νόσο από το Δέλτα και, εκτός απ' την απαγόρευση της μουσικής και τον περιορισμό του ωραρίου της εστίασης στις 12:00 δεν βλέπουν ανάγκη άλλων μέτρων. Δύο μάσκες στα ΜΜΜ ή στους χώρους μεγάλου συνωστισμού κι ένα επιπλέον self test στους μαθητές των ηγμένων τάξεων «κι όλα θα πάνε καλά».

Οι 21.000 νεκροί απ' την αρχή της πανδημίας, το ότι για βδομάδες έχουμε πάνω από τους διπλάσιους θανάτους ανά εκατομμύριο πληθυσμού απ' το μέσο όρο των ευρωπαϊκών χωρών, ακόμα κι η μελέτη Λύτρα-Τσιόδρα που αποδεικνύει ότι το 30% περίπου των νεκρών οφείλεται στις ανεπάρκειες του συστήματος περίθαλψης είναι ψιλά γράμματα για τους «άριστους» που αποφασίζουν για τις ζωές μας.

Την ίδια ώρα η κατάσταση στα νοσοκομεία είναι παραπάνω από τραγική. Στους 40.000 εργαζόμενους όλων των κλάδων που ήταν οι ελλείψεις προσωπικού πριν τη πανδημία, προστέθηκαν περίπου 2.000 ακόμη που φύγανε με σύνταξη τα δυο τελευταία χρόνια, 7.000 που είναι σε αναστολή εδώ και 4 μήνες και περίπου άλλοι 2.000 που νοσούν και είναι σε каранτινα. Αν υπολογίσουμε και τους εργαζόμενους που δουλεύουν στα εμβολιαστικά κέντρα (που μετακινήθηκαν απ' τα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας) καταλαβαίνουμε ότι, ακόμη κι 12.000 εργαζόμενοι να προσέλθουν η κυβέρνηση (που στην πραγματικότητα στους περισσότερους απλά ανανέωσε τη σύμβαση), οι ελλείψεις είναι μεγαλύτερες από ό,τι πριν την πανδημία. Σε πολλά τμήματα εργάζονται με ένα ρεπό τη βδομάδα, ή ακόμα και χωρίς ρεπό. Η άρση της αναστολής των αδειών είναι δώρο άδωρο, αφού ελάχιστοι μπορούν να πάρουν. Οι αναγκαστικές με-

τακινήσεις σε άλλο τμήμα ή και άλλο νοσοκομείο τείνουν να γίνουν καθημερινό φαινόμενο. Οι υπεύθυνοι επιχειρούν να κουκουλώσουν το πρόβλημα μειώνοντας ακόμα περισσότερο τις μέρες της каранτινας (από 7 σε 5) και περιορίζοντας τα τεστ στο υγειονομικό προσωπικό, μια τακτική που είναι πολύ πιθανό ότι αυξάνει τη διασπορά και μεταξύ των εργαζομένων και μεταξύ των ασθενών.

Οι εισαγωγές αυξάνονται καθημερινά, έχοντας στην πραγματικότητα ξεπεράσει τα όρια και των υποδομών και των εργαζομένων, που εκτός από λίγους και χτυπημένους κι οι ίδιοι απ' τον ιό, είναι και οματικά και ψυχικά διαλυμένοι από μια διετία εξοντωτικών όρων δουλειάς και χιλιάδων απωλειών. Η πρόσφατη καταγγελία νοσηλεύτριας στον Ευαγγελισμό (με δερματίτιδα η ίδια λόγω στρες) ότι, σε κλινική COVID, 2 νοσηλευτές έχουν να φροντίσουν 46 ασθενείς, έφερε στην επιφάνεια πλήθος καταγγελιών από συγγενείς αρρώστων (από κορωνοϊό ή άλλες ασθένειες) που, είτε σ' αυτό το κύμα είτε στα προηγούμενα, έμειναν για ώρες ή και μέρες χωρίς βασική φροντίδα, απομονωμένοι, χωρίς καν τη δυνατότητα να τους φροντίσουν οι δικοί τους άνθρωποι, όπως γινόταν πριν την πανδημία. Οι διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ εξακολουθούν να περιμένουν σε βάρος της ζωής τους ένα κρεβάτι εντατικής. Παρ' όλα αυτά, κουβέντα δεν γίνεται ούτε για προσλήψεις ούτε για επιστροφή στις θέσεις τους των υγειονομικών που δεν έχουν εμβολιαστεί. Ούτε καν για καλύτερα μέτρα προστασίας στους ελάχιστους που έχουν απομείνει στα νοσοκομεία, με τις μάσκες υψηλής προστασίας να δίνονται μόνο σε όσους έρχονται σε επαφή με επιβεβαιωμένα κρούσματα.

Η κυβέρνηση ακολουθεί πιστά την πολιτική της στην περίθαλψη, όπως κάνει εδώ και δυο χρόνια, ακόμα και σήμερα που η κατάσταση έχει ξεφύγει πέρα από κάθε έλεγχο. Μας θυσιάζει για τα κέρδη του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Δεν πρόκειται να κάνει τίποτα από αυτά που χρειάζονται για την αντιμετώπιση της πανδημίας αν δεν αναγκαστούν τους αγώνες των εργαζομένων και του λαού. Αγώνες αναγκαίοι για την υπεράσπιση της ζωής μας!

Πανδημία και σχολεία

Η πανδημία έθεσε ένα ακόμη δίλημμα στην εκπαίδευση. Μάθημα δια ζώσης ή τηλε-«εκπαίδευση»; Για την κυβέρνηση το δίλημμα δεν έχει παιδαγωγική χροιά. Σε προηγούμενες φάσεις επέλεξε την τηλε-«εκπαίδευση» γιατί τη βόλευε. Ψήφισε τους αντιδραστικούς νόμους χωρίς πίεση. Τώρα κινείται διαφορετικά. Το άνοιγμα των σχολείων επιβεβαιώνει τη διαχειρίσιμη της στο θέμα της πανδημίας στην εκπαίδευση και επιπλέον, μπορεί να υπολοήθει τους νόμους που ψήφισε. Κλειστά σχολεία θα σήμαινε αποτυχία των επιλογών της. Γι' αυτό, αρκετά νωρίς, σε μέρα που καταγράφηκαν 50.000 κρούσματα και πριν πολλαπλασιαστούν, πήρε την απόφαση για μάθημα δια ζώσης!

Στην πραγματικότητα, τα σχολεία ανοίγουν όπως έκλεισαν σε ό,τι αφορά στα υγειονομικά μέτρα. Απλά θα γίνονται περισσότερα τεστ (self και rapid) από τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους. Οι ανεμβολίαστοι εκπαιδευτικοί τιμωρούνται με βαριά πρόστιμα, αφού η συχνότητά και το είδος των τεστ που πρέπει να κάνουν εξανερμίζει τον μισθό τους.

Η συζήτηση για τα πρωτόκολλα που πρέπει να εφαρμοστούν στα σχολεία, για όσους γνωρίζουν στοιχειώδως το χάλι που επικρατεί, είναι διασκεδαστική. Επί της ουσίας, κανένα πρωτόκολλο δεν πρόκειται να τηρηθεί

Η κυβέρνηση αρνείται κατηγορηματικά να πάρει πραγματικά μέτρα για την προστασία της υγείας μαθητών κι εκπαιδευτικών. Την αποσυμφόρηση των σχολικών αιθουσών δεν τη συζητάει, ούτε σκέψη δεν κάνει για μία μείωση των μαθητών ανά τμήμα, για διορισμούς εκπαιδευτικών, για επιπλέον σχολικές αίθουσες, για αναδιάρθρωση και μείωση της ύλης των μαθημάτων. Οι επικλήσεις των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ για λήψη υγειονομικών μέτρων δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, γιατί πολύ απλά, ο καρποπόλεμος ανακοινώσεων δεν μπορεί να αναγκάσει σε υποχώρηση έναν εκθρόνο που κάνει χρήση πραγματικών πυρών.

Πόσο καιρό θα παραμείνουν ανοικτά τα σχολεία, ουδείς γνωρίζει. Ο εφιάλτης της τηλε-«εκπαίδευσης» κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μαθητών κι εκπαιδευτικών. Η ΟΛΜΕ έσπευσε να καλέσει τους καθηγητές να μην κάνουν μάθημα από τα σπίτια τους, αλλά να κάνουν τηλε-«εκπαίδευση», αν χρειαστεί, από τα σχολεία. Το ζήτημα δεν είναι με ποιον τρόπο και από ποιο τόπο θα γίνεται η τηλε-«εκπαίδευση», αλλά η ύπαρξη της αυτής καθαυτής. Δεν είναι μόνο ότι δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη δια ζώσης διδασκαλία, αλλά όδυνε τα υπάρχοντα προβλήματα και δημιουργήσει νέα. Κούρασε και αποδιοργάνωσε μαθητές κι εκπαιδευτικούς. Η δήλωση Γεραπετρίτη πως «εάν για κάποιες ημέρες δεν μπορεί ένας δάσκαλος να βρεθεί στην τάξη με φυσική παρουσία, τότε να λειτουργήσει η τηλεεκπαίδευση» σημαίνει πολύ απλά πως η αναρρωτική άδεια συνοδεύεται με εργασία.

Κανονικά προχωρά η ΕΒΕ, η «Τράπεζα Θεμάτων» και η αξιολόγηση. Η πανδημία θερίζει ζωές και η κυβέρνηση δικαιώματα.

Τραγική η κατάσταση στους χώρους δουλειάς - Σε αδιέξοδο χιλιάδες εργαζόμενοι

Μαζικός αγώνας για μέτρα προστασίας, τεστ και άδειες για τους εργαζόμενους

Έναν εφιάλτη αντιμετωπίζει όλος ο κόσμος της εργασίας το τελευταίο διάστημα, ύστερα από τη ραγισιά έξαρση του κορωνοϊού, που οδηγεί κάθε μέρα σε νέα ρεκόρ κρουσμάτων. Μπροστά σε αυτήν την ασφυκτική κατάσταση που διαμορφώνεται, η κυνικήτητα και η αδιαφορία των κυβερνητικών επιτελείων είναι πραγματικά εξοργιστικές! Πιο φανερά και πιο προκλητικά από ποτέ φορτώνουν τις συνέπειες της πανδημίας στις πλάτες του λαού και εφαρμόζουν την ανοσία της αγέλης, αφήνοντας τον απροστάτευτο απέναντι στον υγειονομικό κίνδυνο. Στους χώρους δουλειάς η κατάσταση έχει γίνει αφόρητη! Η εργοδοτική αυθαιρεσία οργιάζει, οι εργαζόμενοι αντικρίζουν τη νέα κατάσταση με τέρρασια αγωνία και αμηχανία, χωρίς να γνωρίζουν πώς να προστατεύσουν τον εαυτό τους και τους συναδέλφους τους. Η εργοδοσία, φυσικά, δεν κάνει τίποτε απολύτως και... η κυβέρνηση απαντάει με μείωση των ημερών каранτινας σε πέντε (!) για να συνεχίσει να λειτουργεί κανονικά η παραγωγή. Πόσο πιο απροκάλυπτα να δηλώσουν ότι «θα κολλήσετε όλοι και θα μάθετε να ζείτε και να δουλεύετε κάτω από αυτή την απειλή»;;;;!!!!

Η αυθαιρεσία που επικρατεί στους χώρους δουλειάς συμπεκνώνεται στην απάντηση «πάρε ένα δερν και έλα να δουλέψεις» που δόθηκε σε εργαζόμενους με συμπτωματα, τόσο στα Public (όπου βγήκαν και οι αντίστοιχες καταγγελίες) όσο και σε άλλους εργασιακούς χώρους. Βρήκαν το δόλοθο που έψαχναν τα αρπακτικά της εργοδοσίας στην πιο ήπια συμπτωματολογία της νέας μετάλλαξης, για να εξαναγκάσουν τους εργαζόμενους να σπάσουν την каранτινα τους. Στο μεταξύ, τόσο όσον αφορά τα συμπτώματα όσο και σε σχέση με την τέρρασια μεταδοτικότητα της, μόνο καθησυχασμός δε χωράει, ιδιαίτερα τη στιγμή που τα κρούσματα αυξάνονται με εκθετικούς ρυθμούς και η κατάσταση στα νοσοκομεία είναι τραγική, με εκατοντάδες ασθενείς να δια-

σωληνώνονται. Παρ' όλα αυτά, οι χώροι δουλειάς μετατρέπονται ακόμη πιο έντονα σε εστίες υπερμετάδοσης του ιού, αφού δεν τηρούνται ούτε τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας. Μάσκες και γάντια δεν παρέχονται από την εργοδοσία, απολυμνήσεις των κτιρίων δε γίνονται, ενώ οι αποστάσεις δεν τηρούνται και οι εργαζόμενοι στοιβάζονται ο ένας δίπλα στον άλλο. Σε συνδυασμό με την απόκρυψη κρουσμάτων από την εργοδοσία, προκειμένου να συνεχιστεί απρόσκοπτα η κερδοφορία της, η κατάσταση γίνεται άκρως επικίνδυνη.

Το παράδειγμα αλυσίδας επιστημοσύνη στη Θεσσαλονίκη, όπου η εργοδοσία απέκρυπτε από τους εργαζόμενους πως συνάδελεφός τους νοσούσε με κορωνοϊό, μέχρι που εκείνος διασωληνώθηκε και πέθανε, είναι χαρακτηριστικό...

Η κατάσταση γίνεται ακόμη πιο τραγική όταν πρέπει να αποδείξει κάποιος εργαζόμενος ότι νοσεί από κορωνοϊό. Καταρχάς, μέχρι να βγει το αποτέλεσμα του rapid test ή σε περίπτωση ψευδώς αρνητικού αποτελέσματος, ακόμη και αν έχεις συμπτώματα ή έχεις έρθει σε επαφή με κρούσμα, πρέπει να πηγαίνεις στη δουλειά κανονικά. Αλλά και για όσους βγάζουν θετικό τεστ, δεν είναι και τόσο εύκολο να μπορέσουν να καταγραφούν ως κρούσματα και να λάβουν τις μόλις πέντε ημέρες πληρωμένης άδειας που προβλέπεται (πεσοκομμένη και αυτή). Μετά από πολλές παλιωμένες της κυβερνήσης, κατέληξαν ότι για τους εμβολιασμένους αρκεί θετικό rapid test, ενώ για τους ανεμβολίαστους χρειάζεται και μοριακό (pcr). Παρ' όλα αυτά, όσο γράφονται αυτές οι γραμμές, έχει ενημερωθεί μόνο το ΕΡΓΑΝΗ για την αλλαγή αυτή, αλλά όχι και ο ΕΦΚΑ, που εξακολουθεί να δέχεται μόνο μοριακό τεστ για να πληρώσει την κουτσουρεμένη άδεια. Στο μεταξύ, χιλιάδες εργαζόμενοι πληρώνουν ένα σωρό χρήματα σε τεστ και ταλαιπωρούνται σε ατελείωτες ουρές για να μπορέσουν να πάρουν την άδεια που δικαιούνται. Και μάλιστα, θεωρούνται και οι «τυχε-

ροι» της υπόθεσης, γιατί χιλιάδες άλλοι εξαναγκάζονται από την εργοδοσία να πάρουν ημέρες της κανονικής τους άδειας ή ακόμη και να δουλέψουν υπερωριακά το 50% του χρόνου που απουσίασαν για να καλύψουν τη κασούρα.

Ορισμένα στοιχειώδη μέτρα που εφαρμόστηκαν στην πρώτη φάση της πανδημίας, όπως η προληπτική каранτινα στενών επαφών κρουσμάτων και οι άδειες ειδικού σκοπού έχουν πάει περίπατο. Σαν αποτέλεσμα, πολλοί είναι οι εργαζόμενοι που βρίσκονται σε αδιέξοδο, εξαναγκάζονται να διενεργούν συνεχώς τεστ για να παρακολουθούν την εξέλιξη τους, τα οποία πληρώνουν από την τσέπη τους, ενώ επίσης πληρώνουν για τα μέσα ατομικής προστασίας τους (μάσκες κ.λπ.). Ιδιαίτερη περίπτωση αποτελούν οι εργαζόμενοι γονείς που έχουν παιδιά που νοσούν, αλλά δε δικαιούνται να λείψουν από την εργασία τους! Είναι πραγματικά εξοργιστικό το γεγονός ότι για όλα αυτά τα έξοδα και ιδιαίτερα για τα πανάκριβα διαγνωστικά τεστ, οι εργαζόμενοι καλούνται να βάλουν το χέρι στην τσέπη επειδή δεν παρέχονται δωρεάν!

Φυσικά, η κυβέρνηση ρίχνει όλο το κόστος στις πλάτες των εργαζομένων, ενώ για την εργοδοσία φέρνει ξανά διευκολύνσεις. Το πρόγραμμα «ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ», που αποτέλεσε ένα πολύτιμο δώρο για τους εργοδότες, επεκτείνεται ως τις 31 Μαρτίου 2022. Οι εργαζόμενοι που εντάσσονται στο πρόγραμμα δουλεύουν με ακόμη πιο ελαστικοποιημένες σχέσεις εργασίας και πεσοκομμένους μισθούς και δικαιώματα. Επίσης, ενεργοποιείται ξανά το μέτρο των αναστολών συμβάσεων εργασίας με αποζημίωση ειδικού σκοπού (534 ευρώ) για εργαζόμενους στην εστίαση και καλλιτέχνες. Τη στιγμή που χιλιάδες εργαζόμενοι κλάδου έχουν πληγεί και έχουν μείνει χωρίς εισόδημα, η κυβέρνηση αντί να τους ενισχύσει με ουσιαστικά μέτρα, επαναφέρει το τσιρότο του επιδόματος πείνας, προσπαθώντας να διασκεδάσει την οργή των εργαζομέ-

νων και να ενισχύσει τους μαγαζάτορες.

Η οργή και η αγανάκτηση ξεχειλίζουν! Κάθε εργαζόμενος νιώθει στο ποσά το την κοροϊδία και την αδιαφορία της κυβέρνησης που τον θεωρεί αναλώσιμο, και την ασοδοσία της εργοδοσίας που τον θεωρεί έρμαιο των ορέξεών της. Όλοι οι εργαζόμενοι ασφυκτούν μπροστά στην πολύ επικίνδυνη κατάσταση που διαμορφώνεται, αγωνιούν αν και πόσο σοβαρά θα νοσήσουν, πώς θα ανταποκριθούν στα αυξημένα έξοδα, τι απειλές και εκβιασμούς θα δεχτούν από την εργοδοσία. Εξαναγκάζονται να γίνουν μέρος μιας αγέλης που προσπαθούν να της επιβάλουν την ανοσία με τον πιο βάρβαρο και απάνθρωπο τρόπο, αρκεί να συνδέονται να λειτουργεί η παραγωγή...

Απέναντι σε αυτή την τραγική πολιτική πρέπει ο κόσμος της δουλειάς να απαντήσει με μαζικό και οργανωμένο αγώνα! Να διεκδικήσει το δικαίωμα στην υγεία και στην ασφάλεια, να υπερασπιστεί τη δουλειά με δικαιώματα. Να διεκδικήσει, συνολικά αλλά και ειδικά σε κάθε κλάδο, όσα δικαιούται ώστε να μπορέσει να δουλέψει και να ζει με ασφάλεια και αξιοπρέπεια! Η οργή που συσσωρεύεται πρέπει να εκφραστεί συλλογικά και μαχητικά για να βάλει φρένο στη βάρβαρη πολιτική τους!

- Δωρεάν όλα τα απαραίτητα διαγνωστικά τεστ για κάθε εργαζόμενο και άνεργο - Καμία επιβάρυνση των εργαζομένων - Καμία διάκριση σε βάρος των ανεμβολίαστων εργαζομένων

- Ειδική αναρρωτική άδεια για όλο το διάστημα της νόσησης, με πλήρη μισθολογική και ασφαλιστική κάλυψη χωρίς επιπλέον διαδικασίες

- Ειδική άδεια με πλήρη μισθολογική και ασφαλιστική κάλυψη για κάθε γονιό με παιδί που νοσεί.

- Μέσα και μέτρα υγειονομικής προστασίας σε κάθε χώρο δουλειάς.

Ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Αμερικανικά πρότυπα για «φιλότιμους» εκπαιδευτικούς

Πριν από λίγες μέρες κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο ένα βίντεο που απεικόνιζε μια ομάδα αμερικανών εκπαιδευτικών στο πλαίσιο ενός αγώνα χόκεϊ να παίζουν ένα ευφάνταστο «παιχνίδι». Οι εκπαιδευτικοί έπρεπε να κυλιστούν στα πατώματα και να μαζέψουν όσα περισσότερα χρήματα μπορούσαν για το «καλό» του σχολείου τους. Άκρως ελκυστικό και πρότυπο το αμερικανικό (φιλο-αγγλοσαξονικό) εκπαιδευτικό σύστημα! Αποτελεί άλλωστε και πρότυπο αντιγραφής για τη χώρα.

Δεν μπορούν οι εκπαιδευτικοί μας να εξευτελίζονται για να έχει λεφτά το σχολείο τους; Δεν μπορούν να τρέχουν να βρουν τους καλύτερους χορηγούς για τους μαθητές τους; Και αν δεν βρουν, υπάρχουν και οι γονείς! Άλλωστε η αγαπητή σε όλους υπουργός Παιδείας διατυμπάνιζε σε γνωστή τηλεοπτική εκπομπή πόσο φιλότιμοι είναι οι εκπαιδευτικοί, πόσο πολύ θέλουν την αξιολόγηση, που το ποσοστό τους ανέρχεται στο 99,5%, και πως ο χαρακτήρας της αξιολόγησης είναι καθαρά βελτιωτικός. Έχοντας πρότυπο το αμερικανικό σύστημα σπουδών όπου η κατηγοριοποίηση των σχολείων αλλά και η αξιολόγηση φέρνουν τα αποτελέσματα που αντικρίσαμε στο βίντεο, τρομάζουμε για το μέλλον της εκπαίδευσης που κομπάζουν ότι θέλουν να φτιάξουν.

Το τελευταίο διάστημα, όλο και περισσότερες ειδήσεις βγαίνουν στο φως για τις δυσκολίες που υπάρχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία. Μία από αυτές είναι η ακαταλληλότητα των σχολικών κτηρίων, στέγες πέφτουν σε κεφάλια μαθητών, μαθητές απεγκλωβίζονται από πλημμυρισμένες αίθουσες. Από την άλλη η διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση έχει αφήσει απροστάτευτους μαθητές και εκπαιδευτικούς, που στοιβάζονται σε 27άρια τμήματα με μόνο μέτρο προστασίας τα ανοικτά παράθυρα! Οι μαθητές που ύστερα από δύο χρόνια τηλεεκπαίδευσης είναι αντιμέτωποι με την εφαρμογή της τράπεζας θεμάτων αλλά και την ήδη θεσμοθετημένη ελάχιστη βάση εισαγωγής, η οποία άφησε 40.000 νέους εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η πανεπιστημιακή αστυνομία και τα πειθαρχικά απέναντι στους φοιτητές ενισχύουν παραπάνω την ωμή πραγματικότητα.

Όλα τα παραπάνω και ακόμη περισσότερα που θα μπορούσαν να μας αφηγηθούν εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές δείχνουν τι πρόκειται να συμβεί στην εκπαίδευση με τους τελευταίους νόμους που ψηφίστηκαν και αυτούς που έχει στα σκαριά η κυβέρνηση. Αφορμή το βίντεο των αμερικανών εκπαιδευτικών για να κατανοήσει ο καθένας μας τι ακριβώς σημαίνει αξιολόγηση και γιατί τελοσπάντων αυτοί οι εκπαιδευτικοί αντιδρούν και βγαίνουν στους δρόμους. Η αξιολόγηση στην πράξη φέρνει αυτονομία της σχολικής μονάδας, άρα και άμεση κατηγοριοποίηση σχολείων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, διευθυντής στο ΕΠΑΛ Περάματος γράφει στην έκθεση εσωτερικής αξιολόγησης ότι απ' το μαθητικό δυναμικό μόνο οι 34 είναι αλλοδαποί! Κάπου εκεί ξεκινάει και η αναζήτηση για πόρους στα σχολεία, για να φανεί ότι το «δικό μας» σχολείο είναι καλύτερο, δεν έχει αλλοδαπούς μαθητές, έχει 20 διαδραστικούς πίνακες και εκπαιδευτικούς με τον καλύτερο βαθμό στο φάκελό τους.

Κάπως έτσι δημιουργούνται και τα «γκετοποιημένα» σχολεία, σαν αυτά τα πρότυπα της Αμερικής. Οι εκπαιδευτικοί γίνονται λάστιχο, χωρίς ωράριο, με αβέβαιο μέλλον καθώς αν δεν αξιολογηθούν επαρκώς θα πρέπει να κάνουν απογευματινά σεμινάρια και θα έχουν μισθολογικές συνέπειες. Οι αναπληρωτές θα μειωθούν καθώς, όπως αναφέρει και η υπουργός, στοχεύει στη «βέλτιστη αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού». Τόσο βέλτιστη που Δεκέμβρη μήνα μαθητές δεν έχουν καν δασκάλους και καθηγητές και μαθητές με αναπηρία, ενώ δικαιούνται εκπαιδευτικό παράλληλης στήριξης, μένουν μόνοι τους ή οι γονείς πληρώνουν αδρά για την υποστήριξη των παιδιών τους.

«Τι να κάνουμε;» λέει χαρακτηριστικά η κ. Κεραμέως, «έχουμε χρέος απέναντι στον έλληνα φορολογούμενο», γιατί είναι εμφανές πως οι γονείς δεν θέλουν δασκάλους και ίση μεταχείριση των παιδιών τους! Τα δικαιώματα μαθητώνβάλλονται σε ένα σχολείο που γίνεται όλο και πιο ταξικό. Τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών ολοένα και χάνονται στο βωμό του «σύγχρονου σχολείου», που στερεί ελευθερίες, κατακερματίζει τη μόνιμη και σταθερή εργασία, δημιουργεί εκπαιδευτικούς-πειθήνια όργανα του συστήματος χωρίς λόγο και πυγμή για να μπορεί να ικανοποιεί τα «δικά του» ευρωπαϊκά, αμερικανικά συμφέροντα στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και των παιδιών του. Αυτά είναι τα πρότυπα εκπαίδευσης σε ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και στις διευρυμένες ταξικές ανισότητες!

A.Π.

Πανεπιστήμια

Το έργο της Κεραμέως για το 2021 και τι προμηνύει για ... «το Πανεπιστήμιο 2030»

Με το τέλος του 2021, η Υπουργός Παιδείας θέλησε να κάνει μια «περίληψη» των βασικών πτυχών του πρόσφατου έργου της, με το βλέμμα στραμμένο στην επόμενη μέρα και στον νέο γύρο επίθεσης που ετοιμάζεται να εξαπολύσει. Χρόνιες επιδιώξεις της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών κατάφεραν να συμπυκνωθούν στην επίθεση της κυβέρνησης, που βρήκε ευκαιρία μέσα στην πανδημία και με αποσυγκροτημένους τους φοιτητικούς συλλόγους να προωθήσει μια σειρά από μέτρα, που εδώ και χρόνια προσπαθούσαν όλες οι κυβερνήσεις που πέρασαν, αλλά συναντούσαν απέναντί τους φοιτητικά κινήματα που έβαζαν αναχώματα.

Πριν καλά-καλά εφαρμοστούν όλες οι διατάξεις του νόμου 4777, το Υπουργείο ετοιμάζει έναν νέο νόμο-πλαίσιο, στον οποίο θα προβλέπονται συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων ΑΕΙ, Νέα Προγράμματα Σπουδών και παραπέρα χτύπημα των επαγγελματικών δικαιωμάτων που εξασφαλίζουν τα πτυχία, επιστροφή των ΤΕΙ με την ονομασία «Σχολές Εφαρμοσμένων Επιστημών», επαναφορά των Συμβουλίων Ιδρύματος. Στόχοι της επίθεσης είναι το χτύπημα των επαγγελματικών δικαιωμάτων που εξασφάλιζε το πτυχίο και η βίαιη αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης σε μια αγορά εργασίας που επικρατούν οι χαμηλοί μισθοί, η ανασφάλιστη εργασία και η αμφισβήτηση του δώρου.

Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, αφήνοντας δεκάδες τμήματα με ελάχιστους ή καθόλου εισακτέους, ανέδειξε υποψηφιότητες για λουκέτο. Μερικούς μήνες μετά, το Υπουργείο ζητάει από τους ίδιους τους καθηγητές να υποδείξουν ποια τμήματα πρέπει να πάνε για κλείσιμο. Το σύστημα χρειάζεται λιγότερους πτυχιούχους στην αγορά εργασίας και η ΕΒΕ σε συνδυασμό με τη μείωση του αριθμού των σχολών έρχεται να εξυπηρετήσει ακριβώς αυτό τον στόχο.

Γι' αυτούς που θα καταφέρουν να περάσουν σε μια σχολή, ο νέος νόμος-πλαίσιο επιφυλάσσει ακόμη πιο εξουθενωτικούς ρυθμούς σπουδών και πτυχία-κουρελόχαρτα, που δεν θα εξασφαλίζουν επαγγελματικά δικαιώματα. Οι φοιτητές θα εισάγονται σε σχολές, και όχι σε τμήματα όπως τώρα, και θα καλούνται να επιλέξουν τα μαθήματα που θα παρακολουθούν, με τα προγράμματα σπουδών να αλλάζουν μετά από λίγα χρόνια για να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα της αγοράς εργασίας. Έτσι, ο κάθε φοιτητής θα καταλήγει με ένα «πτυχίο» εξατομικευμένο, διαφορετικό από αυτό του συμφοιτητή του, που θα είναι διαρκώς υπό την αίρεση του κράτους και της εργοδοσίας.

Η ίδρυση των Σχολών Εφαρμοσμένων Επιστημών στη θέση των ΤΕΙ και η τριετής διάρκειά τους κινείται στην προσπάθεια να στηθεί ξανά η τεχνική εκπαίδευση και να υπάρξει αντιστοιχία με τις ευρωπαϊκές εκπαιδευτικές βαθμίδες που ορίζει και η συνθήκη της Μπολόνια.

Η διοίκηση των Πανεπιστημίων μέσω των νέων Συμβουλίων Ιδρύματος, στα οποία θα συμμετέχουν εξωπανεπιστημιακοί, εκπρόσωποι του κεφαλαίου και ιμπεριαλιστικών οργανισμών, θα βοηθήσει στο να προχωράει η επίθεση χωρίς καθυστερήσεις, να χτυπιούνται πιο εύκολα τα φοιτητικά δικαιώματα, να είναι οι απόφοιτοι εκ-

παιδευμένοι με βάση τον εργασιακό μεσαίωνα και να γίνεται με αποτελεσματικότερο τρόπο το brain drain προς ΕΕ και ΗΠΑ. Η δυνατότητα που δίνεται στα ιμπεριαλιστικά κέντρα των ΗΠΑ και ΕΕ να παρεμβαίνουν στα εσωτερικά των πανεπιστημίων μέσω και των Συμβουλίων Ιδρύματος ενισχύει την εξάρτηση της χώρας.

Οι σχεδιασμοί αυτοί, βέβαια, συναντούν αντιδράσεις εντός του καθηγητικού κατεστημένου, που από την πλευρά του, κοιτάζοντας το συμφέρον του, ανησυχεί για τη μείωση των αρμοδιοτήτων του μέσα από τις συγχωνεύσεις τμημάτων και την επαναφορά των Συμβουλίων Ιδρύματος. Μόνο ένα ΑΕΙ, το Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδος (ΔΙΠΑΕ) με έδρα τη Θεσσαλονίκη, κατέθεσε σχέδιο κατάργησης-συγχώνευσης τμημάτων του, με αποτέλεσμα να δίνεται στα υπόλοιπα ιδρύματα νέα παράταση έως τις 31 Ιανουαρίου για τις προτάσεις τους. Η σύνδεση της αξιολόγησης των Ιδρυμάτων με τη χρηματοδότησή τους (νόμος που έχει ψηφιστεί πρωύτερα) θα λειτουργήσει ως μέσο πίεσης και ελέγχου εφαρμογής των αποφάσεων της κυβέρνησης.

Για το προχώρημα των σχεδίων του το σύστημα χρειάζεται τον λαό και τη νεολαία αφοπλισμένους. Γι' αυτό και γίνεται ιδιαίτερη προσπάθεια από πλευράς κυβέρνησης να προωθήσει τις διατάξεις του νόμου 4777/2021 που αφορούν το χτύπημα του ασύλου και τη διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού. Δεν κυλάνε, όμως, όλα στα χρονικά όρια που θέτει. Ήδη, συνάντησε δυσκολίες στην εφαρμογή της ΟΠΠΙ λόγω φοιτητικών κινητοποιήσεων τον προηγούμενο χρόνο. Για τον λόγο αυτό, δόθηκε έκτακτη κρατική χρηματοδότηση ύψους 20 εκ. ευρώ, από τα οποία το 50% πάει για την υποστήριξη των ιδρυμάτων ως προς την υλοποίηση των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από τον νόμο 4777/2021, όσον αφορά τον έλεγχο στις εισόδους, τα τουρνικέ, το facecontrol. Τα λεφτά από ότι φαίνεται... υπάρχουν και προφανώς διανέμονται εκεί που το Υπουργείο θέλει. Προσπαθεί η κυβέρνηση να καλοπιάνει τους καθηγητές, που μπροστά στις φοιτητικές αντιδράσεις διστάζουν να πάρουν την ευθύνη προχωρήματος δραστικών μέτρων. Την ίδια ώρα που καταργείται το δικαίωμα σε δωρεάν σίτιση/στέγαση/μεταφορές και δεν έχει παρθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο για την αντιμετώπιση της πανδημίας, δίνονται εκατομμύρια για την καταστολή των φοιτητών.

Ενδεικτικό των πολιτικών προτεραιοτήτων που τίθενται είναι η αστυνομική επιχείρηση εκκένωσης του στεκιού στο Βιολογικό του ΑΠΘ, που ξεκίνησε το πρωί της Παραμονής Πρωτοχρονιάς την ίδια στιγμή που τα νέα κρούσματα της πανδημίας έφταναν τα 40.000. Πριν την αλλαγή του χρόνου ανακοινώθηκε, επίσης, από πλευράς Υπουργείου η εγκατάσταση τουρνικέ σε Οικονομικό Παν. Αθηνών, ΕΚΠΑ, ΑΠΘ και Πανεπιστήμιο Πειραιώς (με αόριστο να μένει, όμως, το πότε θα τοποθετηθούν).

Η κυβέρνηση κάνει μακρόπνοα πλάνα και σχέδια δράσης για το «Πανεπιστήμιο 2030». Ο λαός από την πλευρά του πρέπει να βγει στον δρόμο να υπερασπιστεί το δικαίωμά του σε σπουδές και σε δουλειά με δικαιώματα.

Εκλογές στα σωματεία στην εκπαίδευση

Μεταβατική κατάσταση, η διέξοδος στην οικοδόμηση κινήματος!

Το προηγούμενο διάστημα πραγματοποιήθηκαν εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ σε μια σειρά σωματείων της Εκπαίδευσης (ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ), μετά από δύο χρόνια, καθώς τις δύο προηγούμενες εκπαιδευτικές χρονιές λόγω της πανδημίας και της καραντίνας αυτές οι εκλογές δεν πραγματοποιήθηκαν.

Οι φετινές εκλογές έγιναν στο φόντο της αντιδραστικής επίθεσης που έχει εξαπολυθεί (και) στην Εκπαίδευση αυτά τα δύο χρόνια, με μια σειρά νόμων και εγκυκλίων και με την επιβολή της τηλε-«εκπαίδευσης», που τόσο πολύ κόστισε στα δικαιώματα εκπαιδευτικών και μαθητών. Πρόκειται για μια επίθεση που έφερε και φέρνει μεγάλες ταξικές και αντιδραστικές ανατροπές, σε όλο το φάσμα των δικαιωμάτων στο δωρεάν και δημόσιο σχολείο και στις σπουδές για τα παιδιά του λαού και, βέβαια, στους όρους δουλειάς και στις ελευθερίες των εκπαιδευτικών. Ταυτόχρονα, «προστίθεται» στην επιδείνωση όλων των βασικών ζητημάτων (μόνιμη και σταθερή δουλειά, μισθός, ασφάλιση, σύνταξη) που αντιμετωπίζουν μαζί με όλο τον εργαζόμενο λαό.

Το ιδιαίτερο, ωστόσο, ζήτημα που κυριάρχησε και καθόρισε σημαντικά το κλίμα και τα αποτελέσματα των εκλογών αυτών δεν ήταν άλλο από αυτό της αξιολόγησης, που αποτέλεσε την αιχμή της επίθεσης όλους τους τελευταίους μήνες, αλλά και την αιχμή του ξεσηκωμού και του αγώνα των εκπαιδευτικών. Αυτός ο αγώνας βρήκε απέναντί του πριν από όλα την κυβέρνηση και το κράτος, που επιστράτευσε ότι χρειαζόταν σε αυτή τη φάση (δικαστήρια, ΜΑΤ, απειλές, εκβιασμούς) για να τον καταστείλει. Αλλά βρήκε απέναντί του και τη συνδικαλιστική ηγεσία των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, που με ξεπουλήματα και πραξικοπήματα στρατεύτηκε στο πλευρό της

κυβερνητικής πολιτικής και της επίθεσης του συστήματος. Αυτή η στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων ήταν κάθε άλλο παρά απροσδόκητη. Ήταν η φυσιολογική συνέχεια της στάσης υποταγής που τήρησαν απέναντι στην καταπιεστική επίθεση τα τελευταία δύο χρόνια (για να μην πάμε στα προηγούμενα χρόνια) και είχε προαναγγελθεί σε όλους τους τόνους από τον Φλεβάρη του 2021. Τότε που κήρυξαν την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, ξεκαθαρίζοντας παράλληλα ότι είναι στην πραγματικότητα το «μόνο μέσο» που θα υιοθετούσαν ως τρόπο άρνησης της επιβολής της αξιολόγησης, αφού ήταν «νόμιμο» και «αναγνωρισμένο» από τα αστικά δικαστήρια. Έτσι, όταν τα αστικά δικαστήρια κήρυξαν την απεργία-αποχή παράνομη, «είχαν κάθε λόγο» να αποδεχτούν την απόφαση αυτή και βέβαια να μην υποστηρίξουν τον πρωτόγνωρο εδώ και χρόνια ξεσηκωμό των εκπαιδευτικών με απεργία και κεντρικό αγώνα. Είχαν ήδη μια απεργία που τους «ξέφυγε» στις 11/10/21 και στην οποία η εξαιρετικά μαζική συμμετοχή των εκπαιδευτικών -κόντρα στην υπονόμευση της απεργίας από την συνδικαλιστική ηγεσία- «προειδοποιούσε» ότι είχαν συσσωρευτεί όροι ενός μεγάλου αγώνα που μπορούσε να απλωθεί σε όλο το εκπαιδευτικό μέτωπο (φοιτητές και μαθητές) και να επιδράσει συνολικά και θετικά στη λαϊκή υπόθεση.

Από την άλλη, η σχεδόν καθολική άρνηση της αξιολόγησης και οι αγωνιστικές διαθέσεις της πλατιάς μάζας των εκπαιδευτικών είχαν απέναντι στην κυβερνητική επίθεση και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, να αντιμετωπίσουν και την κατάσταση αποσυγκρότησης των πρωτοβάθμιων σωματείων τους. Πρόκειται για μια κατάσταση που οι αιτίες της πάνε πολλά χρόνια πίσω και επιδεινώθηκε στις συνθή-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (δεν έχουν γίνει ακόμα εκλογές σε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ που παρεμβαίνουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών)							
Σύλλογος	2021 - ΕΛΜΕ/ΣΕΠΕ			2019 - ΕΛΜΕ/ΣΕΠΕ			
	Αγωνιστικές Κινήσεις	ΣΥΝΟΛΟ	ΠΟΣΟΣΤΟ	Αγωνιστικές Κινήσεις	ΣΥΝΟΛΟ	ΠΟΣΟΣΤΟ	
Δευτεροβάθμια							
1 Α ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	14	308	4,55%	20	631	3,17%	
2 Δ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	9	496	1,81%	10	802	1,25%	
3 Ε ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	36	793	4,54%	23	1368	4,61%	
4 ΕΛΜΕ Χαλκιδικής	8	285	2,81%	63	479	4,80%	
5 ΕΛΜΕ Σάμου	22	148	14,86%	35	159	22,01%	
6 Β ΕΛΜΕ Δωδεκανήσου				20	336	5,95%	
7 ΕΛΜΕ Ηρακλείου	123	1200	10,25%	168	1551	10,83%	
8 Α ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής	16	455	3,52%	20	357	5,60%	
9 ΕΛΜΕ Χανίων	11	555	1,98%				
ΕΛΜΕ Καρδίτσας (σχήμα συνεργασίας το 2021)	102	352	28,98%	25	449	5,57%	
Πρωτοβάθμια							
11 ΣΕΠΕ Χαλκιδικής	69	416	16,59%	39	579	6,74%	
12 ΣΕΠΕ Δελμούζος	31	466	6,65%	78	864	9,03%	

κες καραντίνας των δύο τελευταίων χρόνων, μια κατάσταση εξαιτίας της οποίας ήταν λίγες και άμαζες οι Γενικές Συνελεύσεις, που όμως ήταν παραπάνω από αναγκαίες για να οικοδομηθεί το κίνημα και ο αγώνας που απαιτούνταν και απαιτείται.

Όλοι οι παραπάνω όροι και η σχέση αντίφασης που τους διέπει έπαιξαν τον ρόλο τους και αποτυπώθηκαν και στα εκλογικά αποτελέσματα. Έτσι και παρόλο που αναμφίβολα υπάρχουν οι ειδικότεροι όροι που παίζουν το ρόλο τους σε κάθε σωματείο, μπορούμε να καταγράψουμε τα γενικά και βασικά χαρακτηριστικά των εκλογικών αποτελεσμάτων.

Η μείωση -σημαντική έως μεγάλη- της συμμετοχής στις εκλογές είναι έκφραση της οργής και της απογοήτευσης που διαμόρφωσαν όλες οι παραπάνω εξελίξεις σε μεγάλα κομμάτια των εκπαιδευτικών, που θεώρησαν ότι «προδόθηκαν» από τα σωματεία τους. Έχει σημασία να διερευνηθεί και πιο συγκεκριμένα η σύνθεση αυτού του κόσμου που προέρχεται και από τμήματα αγωνιστικά, αλλά και από τμήματα με «ευάλωτες» και ασταθείς σχέσεις με τα σωματεία (π.χ. αναπληρωτές). Ωστόσο, είναι και πρέπει να γίνει πλατιά φανερό ότι αυτή η τάση άρνησης της οργάνωσης στα πρωτοβάθμια σωματεία, όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει το πραγματικό πρόβλημα, αλλά αντίθετα δίνει έδαφος στην επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος.

Οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ/ΕΡΑ, ΠΕΚ/ΔΗΣΥ) καταγράφουν μείωση έως και μεγάλη πτώση, γιατί είναι αυτές που πρωτοστάτησαν στο ξεπούλημα και στα πραξικοπήματα, στο ανοικτό και απροσχημάτιστο χτύπημα του αγώνα. Περισσότερο από όλους έπεσε η κυβερνητική παράταξη (ΔΑΚΕ), που μάλιστα σε μια σειρά περιπτώσεις επέλεξε να μην συμμετέχει στις εκλογές. Όλοι αυτοί, βέβαια, «επιφυλάσσονται να επανέλθουν» στις εκλογές για τις Ομοσπονδίες στο τέλος της φετινής εκπαιδευτικής χρονιάς και με σύμμαχό τους τις εφαρμογές επί των σωματείων των μέτρων του νόμου Χατζηδάκη...

Το ΠΑΜΕ όλους τους προηγούμενους μήνες επιχείρησε να κρύψει τη δεξιά γραμμή του και την υποταγή του στην επίθεση, πίσω από τις «ευθύνες της ΟΛΜΕ-ΔΟΕ», που τις καλούσε και τις καλεί να «αναλάβουν τον αγώνα»! Με αυτή τη γραμμή επιχείρησε και στις εκλογές να μην χρεωθεί τις δικές του ευθύνες. Αλλά τα κατάφερε σε έναν βαθμό και αλλού (όπως στις ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης) μείωσε τη μεγάλη πτώση. Όπως δείχνει και η κατάθεση στην ΕΛΜΕ Πειραιά δικού του

κειμένου για συμμετοχή στην αξιολόγηση, θα εντείνει τη δεξιοστροφή πορεία του για να πετύχει την «αλλαγή των συσχετισμών», δηλαδή την είσπραξη της δυσαρέσκειας για τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού στη βάση της δικιάς τους γραμμής!

Οι Παρεμβάσεις είχαν σχετικά μικρές αρνητικές συνέπειες από τη μεγάλη αποχή και αύξησαν τα ποσοστά τους εκεί που έχουν μεγάλα αριθμητικά αποτελέσματα. Το στοιχείο στο οποίο βασίστηκαν δεν ήταν άλλο από την υπεράσπιση της «νομιμότητας» της απεργίας-αποχής και της «θωράκισης» που αυτή δίνει στους συναδέλφους. Υπεράσπισαν, δηλαδή, με συνέπεια τη γραμμή των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ του περασμένου Φλεβάρη, τη γραμμή που δεν προβλέπει σε οικοδόμηση κινήματος και κατάφεραν μέσα σε αυτήν να «ξεχαστεί» η ενεργητική στήριξη που παρείχαν στη ΔΟΕ στον κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Το συνολικό αποτέλεσμα των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών (ΑΚΕ) δεν είναι ικανοποιητικό. Υπάρχουν, βέβαια, εξαιρέσεις με πολύ θετικά αποτελέσματα, όπως στον ΣΕΠΕ Χαλκιδικής και στην ΕΛΜΕ Καρδίτσας, όπου οι ΑΚΕ πρωτοστάτησαν στη συγκρότηση και την εκλογική παρέμβαση της «Επιτροπής Αγώνα» ή καλά αποτελέσματα, όπως στην ΕΛΜΕ Ηρακλείου, όπου παρά τη μεγάλη αποχή οι ΑΚΕ διατήρησαν τις εκλογικές τους δυνάμεις κόντρα σε όλες τις άλλες «μεγάλες δυνάμεις». Οι προφανείς πολιτικές («αντικειμενικές») ερμηνείες που υπάρχουν σε όσα προαναφέρθηκαν για αυτό το συνολικό αποτέλεσμα των ΑΚΕ πρέπει και μπορούν να αποτελέσουν τη βάση της έντασης των προσπαθειών για να αντιμετωπιστούν οι υποκειμενικές αδυναμίες των ΑΚΕ, η συγκρότηση-ενίσχυση των σχημάτων τους μέσα στα σωματεία, η ανάπτυξη-ενίσχυση των πολιτικών δεσμών τους με τους εκπαιδευτικούς.

Η πολιτική εικόνα που καταγράφουν οι εκλογές είναι μεταβατική, σε συνθήκες που η επίθεση συνεχίζεται και θα αγριέψει περισσότερο, σε συνθήκες που η ρωγμή που άνοιξε ο ξεσηκωμός των εκπαιδευτικών παραμένει, τόσο απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης όσο και απέναντι στον κυβερνητικό συνδικαλισμό. Με αυτά τα δεδομένα, η κατεύθυνση συγκρότησης των σωματείων και οικοδόμησης κινήματος και αγώνα είναι και επιτακτική αναγκαιότητα και η μόνη πραγματική δυνατότητα που εκφράζει τα συμφέροντα των εκπαιδευτικών, της νεολαίας και όλου του λαού!

Δικτύωση Εκπαιδευτικών για την ανατροπή της αξιολόγησης

«Δικτύωση Εκπαιδευτικών για την ανατροπή της αξιολόγησης» είναι το υλικό αποτέλεσμα της επίμονης προσπάθειας των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών για συντονισμό όλων όσων δεν συμβιβάζονται με την αδράνεια της συνδικαλιστικής ηγεσίας και δεν συναινούν με την έμμεση ή άμεση συμμετοχή στην αξιολόγηση. Δημιουργήθηκε από εκπαιδευτικούς από διάφορες περιοχές της Ελλάδας, που συμφώνησαν πως δεν εργάζονται για καμία ομάδα αξιολόγησης, αλλά παλεύουν από κοινού για την ανατροπή της. Όπως τονίζεται χαρακτηριστικά στο πρώτο κείμενο της Δικτύωσης, είναι αναγκαίο να γίνουν μαζικές γενικές συνελεύσεις στα σωματεία, οι οποίες θα προετοιμάσουν και θα δώσουν απεργιακό αγώνα ενάντια στις πολιτικές αυτές που χτυπούν το δικαίωμα στις σπουδές για τους μαθητές και τις εργασιακές κατακτήσεις των εκπαιδευτικών.

Έχει ήδη φτιαχτεί blog και ομάδα στο fb, έχει βγει αφίσα και προκήρυξη κι έχουν αποφασιστεί μια σειρά δράσεις.

Αποφασίστηκε να γραφτεί γράμμα προς τους γονείς και να γίνει διαδικτυακή εκδήλωση στις 16/1/2022 με συμμετοχή εκπαιδευτικών και γονιών.

Η Πέμπτη 27/1/2022 να είναι ημέρα δράσης με απεργία-στάσεις εργασίας και διαδηλώσεις σε μια σειρά πόλεις από όσες ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ πάρουν ανάλογες αποφάσεις.

Για την υλοποίηση των παραπάνω αποφασίστηκε να γίνει νέα ανοικτή διαδικτυακή σύσκεψη το Σάββατο 8/1/2022 στις 6μμ.

<https://ediktiosi.blogspot.com> www.facebook.com/groups/ediktiosi
e-mail: ediktiosi@gmail.com

Ρωσία-Δύση: φυσικό αέριο

Γεωπολιτικές προεκτάσεις και πολιτικές επιπτώσεις μιας εξελισσόμενης αντιπαράθεσης

Σε ένα πολυεπίπεδο «παιχνίδι» μεταξύ σκακιού και πόκερ εξελίσσεται η αντιπαράθεση γύρω από την ενεργειακή τροφοδοσία της Ευρώπης από φυσικό αέριο. Βέβαια η πρόσφατη ενεργειακή κρίση που ξέσπασε στην ευρωπαϊκή ήπειρο είναι τμήμα της παγκόσμιας, που με τη σειρά της είναι αποτέλεσμα και αντεπιδρά στη συνολική δομική κρίση του συστήματος και του συνδυασμού της τελευταίας με την πανδημική κρίση. Έτσι η ευρωπαϊκή κρίση ενέργειας έχει σαφείς απολήξεις στον άγριο γεωπολιτικό ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό αλλά και τις αναταράξεις και τις αβεβαιότητες, την επαναξιολόγηση των ιεραρχήσεων αλλά και το άνοιγμα νέων πεδίων ανταγωνισμού που φέρνει στο παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα η λεγόμενη μετάβαση στην πράσινη ενέργεια. Ωστόσο, από την άλλη, αφορά συγκεκριμένες πτυχές αυτού του ανταγωνισμού και φυσικά έχει ιδιαίτερες και σημαντικές επιπτώσεις στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Και φυσικά το μάρμαρο καλούνται να πληρώσουν οι λαοί όχι μόνο με τους άπιαστους λογαριασμούς ρεύματος, που συναγωνίζονται την ακρίβεια και λειτουργούν συνδυαστικά με τη συνεχή επιδείνωση των μισθολογικών δεδομένων, αλλά και με τους κινδύνους που απορρέουν από τους ανοιχτούς γεωπολιτικούς λογαριασμούς των ιμπεριαλιστών.

Αν το ενεργειακό επίκεντρο ονομάζεται «Nord Stream 2» (Βόρειος Αγωγός 2), που συνδέει απευθείας τη Γερμανία με τη Ρωσία, το γεωπολιτικό επίκεντρο είναι διπλό και αφορά τη Γερμανία και την Ουκρανία. Με βασικούς πρωταγωνιστές της σύγκρουσης που δημιουργεί αυτά τα επίκεντρα τις ΗΠΑ και τη Ρωσία και με τις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες χωρίς κοινή γραμμή να πασχίζουν να μη συνθλιθούν μεταξύ των δύο συμπληγάδων αλλά και να αντιμετωπίζουν, με πρώτη τη Γερμανία, την αντανάκλαση αυτής της «αντιπαράθεσης» στο εσωτερικό τους.

Η αντιπαράθεση γύρω από το φυσικό αέριο άρχισε να ξεδιπλώνεται πριν ακόμη την ολοκλήρωση τον περασμένο Σεπτέμβρη του αγωγού Nord Stream 2. Στην καρδιά του καλοκαιριού, έπειτα από πολύχρονη διαμάχη («διπλωματική παγίδα» την ονόμασαν κάποιοι αναλυτές), ΗΠΑ-Γερμανία έρχονται σε συμφωνία-συμβιβασμό για τον Nord Stream 2. Οι ΗΠΑ αποσύρουν, εμμέσως πλην σαφώς, τις κυρώσεις έναντι των εταιρειών που συμμετέχουν στην κατασκευή του αγωγού και η Γερμανία δεσμεύεται από τη μια ότι θα προχωρήσει σε κυρώσεις εναντίον της Μόσχας, σε περίπτωση που εκείνη χρησιμοποιήσει την «ενέργεια ως όπλο», και από την άλλη ότι θα ασκήσει την επιρροή της στη Ρωσία, ώστε να παραταθεί η σημερινή συμφωνία με την Ουκρανία για τράνζιτ μεταφορά αερίου για χρονικό διάστημα έως και δέκα ετών. Η συμφωνία είχε πολλές ασάφειες βέβαια και δεν διευκρινιζόταν σ' αυτήν ποιες είναι οι «κόκκινες γραμμές».

Μία εβδομάδα μετά (30/7) η Gazprom μειώνει απότομα τις παραδόσεις αερίου στις εγκαταστάσεις αποθή-

κευσης σε Αυστρία, Γερμανία και Ολλανδία. Με τον αγωγό να έχει κατασκευαστεί και ενώ έχει ανοίξει το ζήτημα της πιστοποίησής του από τη Γερμανία και στη συνέχεια την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει, στα τέλη του Σεπτέμβρη, η Gazprom διακόπτει τις προμήθειες φυσικού αερίου προς την ΕΕ μέσω του αγωγού YAMAL-EUROPE. Ναι μεν η Ρωσία μέσω της Gazprom είναι απολύτως τυπική στο θέμα των παραδόσεων φυσικού αερίου που αφορά τα μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα συμβόλαια, αλλά από την άλλη δεν ανταποκρίνεται στη συγκεκριμένη ζήτηση που είναι ιδιαίτερα αυξημένη, επικαλούμενη την προτεραιότητα που δίνει στην κάλυψη των μεσοπρόθεσμων συμβολαίων προς τις πράγματι αυξημένες ανάγκες της Κίνας και συνολικά της Ασίας. Φυσικά η βαρύτητα που δίνει η ΕΕ στα βραχυπρόθεσμα συμβόλαια σχετίζεται με τη στρατηγική διαφοροποίησης της ενεργειακής τροφοδοσίας της αλλά και τις πιέσεις που δέχεται από τις ΗΠΑ και αυτό η Ρωσία το γνωρίζει. Συνάμα η «πράσινη μετάβαση» της ΕΕ έχει περιορίσει σε σημείο εγκατάλειψης νέα μεγάλα σχέδια εξόρυξης φυσικού αερίου, στη Γερμανία έχουν κλείσει πυρηνικά εργοστάσια ενώ και γενικά στην Ευρώπη έχουν κλείσει πολλά εργοστάσια άνθρακα. Τα προηγούμενα με τη σειρά τους έχουν οδηγήσει στην εξάντληση των κοιτασμάτων αερίου στη Βόρεια Θάλασσα (έτσι, π.χ., το μεγαλύτερο ευρωπαϊκό κοιτάσμα φυσικού αερίου στην Ευρώπη, στην Ολλανδία, βρίσκεται σε φάση εξάντλησης), ενώ το Κατάρ δηλώνει ότι αδυνατεί να αυξήσει περαιτέρω την προσφορά ενέργειας στην ΕΕ.

Έτσι αρχίζει ένα γαϊτανάκι που οδηγεί στον δεκαπλασιασμό των τιμών αγοράς φυσικού αερίου, μέσω βραχυπρόθεσμων συμβολαίων, στην Ευρώπη. Παράλληλα το θερμόμετρο άρχισε να ανεβαίνει σε όλη τη γραμμή των δυτικών συνόρων της Ρωσίας. Η ένταση από τη Μαύρη Θάλασσα μεταφέρεται στα σύνορα Πολωνίας-Λευκορωσίας και στη συνέχεια έχουμε το «ξεπάγωμα» του ουκρανικού ζητήματος με συγκεντρώσεις στρατευμάτων εκατέρωθεν των συνόρων και με ΗΠΑ-NATO εμφανώς να αυξάνουν τον αριθμό των στρατιωτών και του οπλισμού τους στην Ουκρανία.

Στα μέσα Νοεμβρίου και ενώ δεν έχει

ακόμη σχηματιστεί η νέα κυβέρνηση στη Γερμανία, η αρμόδια ρυθμιστική αρχή της χώρας μπλοκάρει τη διαδικασία πιστοποίησης του Nord Stream 2, με τη Ρωσία να «απαντά» με εφταήμερη διακοπή τροφοδοσίας της Ευρώπης μέσω της Ουκρανίας. Για τον επόμενο μήνα, όχι τυχαία, η κλιμάκωση του «ουκρανικού» πηγαίνει παράλληλα και αλληλοτροφοδοτείται από την αντιπαράθεση γύρω από την τροφοδοσία της Ευρώπης με ρωσικό φυσικό αέριο, ενώ το ζήτημα προκαλεί τους πρώτους τριγμούς στον κυβερνητικό συνασπισμό Σοσιαλδημοκρατών (SPD), Πρασίνων και Φιλελεύθερων στη Γερμανία.

Η Ρωσία σ' όλο αυτό το διάστημα χρησιμοποιεί το ενεργειακό όπλο για να επισπεύσει τη λειτουργία του Nord Stream, βλέποντας τις ΗΠΑ, διαμέσου της Ουκρανίας και στη βάση της συμφωνίας του καλοκαιριού με τη Γερμανία, να επιχειρούν να μεταθέσουν ή ακόμα και να «παγώσουν» επ' αόριστο τη λειτουργία του. Γνωρίζουν επιπλέον πως η νέα γερμανική κυβέρνηση δεν έχει ενιαία γραμμή στο θέμα. Συνολικά ο ρώσικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να κρατήσει ενεργά τα ρήγματα μεταξύ ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών, καθιστώντας σαφές πως «δεν αξίζει» στους μεν να πληρώνουν τις γεωπολιτικές στοχεύσεις των δε. Ταυτόχρονα συνεχίζει να πιέζει τη Γερμανία ως αντίβαρο στις αμερικάνικες κινήσεις και δεν είναι άσχετο με αυτή την πίεση το «κάρφωμα» Πούτιν ότι η Γερμανία μεταπουλά προς την Πολωνία αλλά και την Ουκρανία φυσικό αέριο που αγοράζει σε πολύ χαμηλές τιμές από την ίδια μέσω μακροπρόθεσμων συμβολαίων.

Οι ΗΠΑ φανερά ενεργοποίησαν το Ουκρανικό τόσο για να κλιμακώσουν την πίεση/περικύκλωση στη Ρωσία όσο και για να βάλουν σφήνες στις ευρωμανικές και ειδικότερα στις ρωσογερμανικές ενεργειακές σχέσεις, σε μια στιγμή που ήδη η αντιπαράθεση ΕΕ-Ρωσίας για το φυσικό αέριο βρισκόταν σε εξέλιξη και δηλητηρίαζε το κλίμα μεταξύ των δύο πλευρών. Επιπλέον η κίνησή τους, με το αζημίωτο φυσικά, να αυξήσουν κατά το ένα τρίτο την τροφοδοσία της Ε.Ε. με υδροποιημένο φυσικό αέριο (LNG), μέσω τάνκερ που από τις αγορές της Ασίας στράφηκαν προς την Ευρώπη, αποκλιμάκωσε την ενεργειακή πίεση στην ήπειρο, έριξε κατά πολύ τις

τιμές και τους εμφάνισε ως «σωτήρες» έναντι της «ρωσικής αρκούδας»!

Τόσο η Ρωσία όσο και οι ΗΠΑ στον όλο τους σχεδιασμό έπαιρναν υπόψη από ένα σημείο και πέρα τα νέα δεδομένα ή καλύτερα τις νέες αβεβαιότητες που έχουν δημιουργηθεί γύρω από τη νέα γερμανική κυβέρνηση. Από τη μια ο κύριος του συνασπισμού, το SPD, ήταν και είναι υπέρμαχος, πιο πολύ και από τη χριστιανοδημοκρατική κυβέρνηση της Μέρκελ, της ρωσογερμανικής ενεργειακής στρατηγικής συνεργασίας, ώστε να μετριάζεται ο ασφυκτικός στρατηγικός/στρατιωτικός εναγκαλισμός από τις ΗΠΑ. Αυτή είναι και η γραμμή των βασικών μερίδων του ιμπεριαλιστικού γερμανικού κεφαλαίου, που φιλοδοξεί να αναμετρηθεί σε μια πορεία με το βασικό έλλειμμα του, τον στρατηγικό/στρατιωτικό «νανισμό» του. Από την άλλη, ο δεύτερος εταίρος του συνασπισμού, οι Πράσινοι, που, συνεχίζοντας τη φιλοαμερικάνικη γραμμή, είναι κάθετα αντίθετοι με τον αγωγό. Γραμμή που δείχνει να απηχεί ανησυχίες μερίδων του κεφαλαίου όσον αφορά το ύψος των ανοιγμάτων στη Ρωσία και γενικότερα τους κινδύνους που απορρέουν από τη διακινδύνευση της στρατηγικής σχέσης με τις ΗΠΑ. Καθόλου τυχαία λοιπόν ακρούσε μία εβδομάδα διακυβέρνησης και με την ουκρανική κρίση σε πλήρη εξέλιξη ώστε να εκδηλωθούν οι αντιθέσεις αυτές εντός του συνασπισμού και με διαφορετικές τοποθετήσεις προς τα έξω.

Εκ παραλλήλου, τις κινήσεις της Γερμανίας αλλά και γενικότερα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών δυσκόλευε παραπέρα η συνεχιζόμενη αντιπαράθεση μέσα στην ΕΕ για την «πράσινη μετάβαση», με τη Γαλλία να πρωταγωνιστεί στη συμπερίληψη της πυρηνικής ενέργειας και τη Γερμανία του φυσικού αερίου ως «γέφυρες» προς αυτήν. Αντιπαράθεση που ακόμα και αν, όπως φαίνεται, βρει το δρόμο του συμβιβασμού, δεν φαίνεται να κλείνει εύκολα.

Συνολικά το επόμενο διάστημα, παρά την προσωρινή ύφεση, το ενεργειακό γενικά και ειδικότερα η ενεργειακή τροφοδοσία της ΕΕ, έχοντας μπλεχτεί αξεδιάλυτα στον ευρύτερο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, θα συνεχίσει να τροφοδοτεί με αναταράξεις και αστάθεια τις εξελίξεις στην ήπειρο.

ΡΩΣΙΑ-ΗΠΑ: ΞΕΚΙΝΑ ΔΙΜΕΡΗΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ

Πολλά τα σενάρια για το μέλλον της Ουκρανίας

Η τελευταία διπλωματική εξέλιξη στην ουκρανική κρίση, σε ό,τι αφορά τις κινήσεις των πρωταγωνιστών ΗΠΑ-Ρωσία, επικεντρώνεται στις διμερείς συνομιλίες και σε διάφορα επίπεδα αυτό τον μήνα και στο διάστημα 10 με 13. Στις 10 του Γενάρη, έγιναν ρωσοαμερικανικές συνομιλίες στη Γενεύη, μεταξύ της υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Σέρμαν, και του Ρώσου ομολόγου της, Ριάμπκοφ. Ακολουθεί στις 12 του Γενάρη συνεδρίαση του, παροπλισμένου, Συμβουλίου ΝΑΤΟ-Ρωσίας και στις 13 του Γενάρη συνομιλίες στο πλαίσιο του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ).

Είχε προηγηθεί, στις 30 του Δεκέμβρη, 50λεπτη τηλεφωνική συνομιλία Πούτιν-Μπάιντεν (για δεύτερη φορά μέσα σε λιγότερο από

έναν μήνα), όπου οι δύο ηγέτες επαναβεβαίωσαν τις θέσεις τους. Για τον Λ. Οίκο, οποιαδήποτε διπλωματική πρόοδος στις αμερικανο-ρωσικές σχέσεις περνάει από την «αποκλιμάκωση» στην Ουκρανία, ενώ το Κρεμλίνο απαιτεί να ικανοποιηθούν τα αιτήματά του για τις «εγγυήσεις» ασφαλείας. Κατά τα άλλα, οι δύο ηγέτες θεωρούν ότι η διπλωματία μπορεί να προσφέρει μια οδό... εξόδου από την κρίση!

Ενώ τα επίπεδα των συνομιλιών φαίνονται πολλά και πολυμερή, στη πραγματικότητα είναι ένα και διμερές! ΝΑΤΟ, ΟΑΣΕ αλλά και η Ομάδα του Μινσκ έχουν περιορισμένο ρόλο. Η λειτουργία του Συμβουλίου ΝΑΤΟ-Ρωσίας πάγωσε την άνοιξη του 2014 στο πλαίσιο των κυρώσεων στη Μόσχα. Επίσης, δεν υπάρχει ουσιαστικός μεσολαβητικός ρόλος για τον ΟΑΣΕ, αλλά ούτε για Γερμανία και Γαλλία,

όπου το πλαίσιο των συμφωνιών της Ομάδας του Μινσκ και για τον τερματισμό του πολέμου του 2014 και του 2015 ήταν από την αρχή καταδικασμένο. Ο Λ. Οίκος αφήνει να εννοηθεί ότι αυτές οι συνομιλίες εντάσσονται στο πλαίσιο του λεγόμενου «στρατηγικού διαλόγου», που συμφωνήθηκε στη συνάντηση των προέδρων Μπάιντεν και Πούτιν στη Γενεύη τον περασμένο Ιούνιο.

Ωστόσο, σήμερα έχει προστεθεί ένα ακόμη δεδομένο που δεν αφορά μόνο το διπλωματικό επίπεδο. Το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών δημοσιοποίησε, στις 17 του Δεκέμβρη, δύο έγγραφα που παρέδωσε η Ρωσία στις ΗΠΑ στις 15 του Δεκέμβρη και αποτελούν σχέδια νέας Συνθήκης για τις μεταξύ τους σχέσεις. Το ένα αφορά την διεύρυνση του ΝΑΤΟ (περίπτωση Ουκρανίας) και το δεύτερο τον τερματισμό κάθε στρατιωτικής δραστηριότητας των δυτικών κοντά στα ρωσικά σύνορα! Και τα δύο προσέχδια, που φιλοδοξούν να επανακαθορίσουν τις ισορροπίες ασφαλείας στην Ευρώπη, δημοσιεύθηκαν σχεδόν αμέσως μετά την παράδοσή τους, μια κίνηση που, όπως εκτιμούν πολλοί αναλυτές, είχε σκοπό να αποτρέψει την Ουάσιγκτον από το να τα διαρρεύσει δίνοντας τη δική της εκδοχή για την πρόταση. Υπάρχει, όμως, και ένα επιπλέον μήνυμα με αυτή την κίνηση: αν αυτές οι διαφορές δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν διπλωματικά, το Κρεμλίνο θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει στρατιωτική δράση.

Είναι προφανές πως ΗΠΑ και Ρωσία αξιολογούν με διαφορετικό τρόπο τη σημερινή κατάσταση στην Ουκρανία. Η Δύση, το 2008, πρόσφερε την προοπτική να γίνει η Ουκρανία μέλος της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, φορτώνοντας με υποσχέσεις το Κίεβο. Όμως, μετά το 2014, και οι δύο πλευρές γνωρίζουν ότι αυτά δεν μπορούν να τηρηθούν! Η Ρωσία, αντίθετα, αντιμετωπίζει την Ουκρανία ως ένα έσοχο όριο για τα ζωικά της συμφέροντα και δηλώνει την αποφασιστικότητά της να χρησιμοποιήσει στρατιωτικά μέσα εάν δεχθεί τέτοια απειλή. Πάνω σε αυτό, δεν έχει την πολυτέλεια να μπλοφάρει και αυτό το αντιλαμβάνονται όλες οι πλευρές. Αυτή η αποφασιστικότητα, αλλά και η γεωγραφική εγγύτητα με την Ουκρανία, δίνουν στη Μόσχα ένα πλεονέκτημα απέναντι στη Δύση. Όταν ο Πούτιν συμπεριφέρεται σαν να έχει το πάνω χέρι σε αυτό το αδιέξοδο, είναι ίσως επειδή το έχει!

Τα βασικά αιτήματα της Ρωσίας, όπως καταγράφονται στα προσέχδια, είναι δύο: επιθυμεί «νομικά δεσμευτικές εγγυήσεις» πως το ΝΑΤΟ δεν θα επεκταθεί προς τα ανατολικά και ότι επιθετικά όπλα δεν θα αναπτυχθούν στην Ουκρανία ή σε άλλες γειτονικές χώρες.

Ο Πούτιν συχνά αναφέρεται στην επέκταση του ΝΑΤΟ στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, παρά τις αρχικές φραστικές δεσμεύσεις των ΗΠΑ. Πράγματι, η κυβέρνηση Μπους (του προεβύτερου) είχε «δεσμευθεί» στη Μόσχα ότι, σε αντάλλαγμα για τη δέσμευσή της να μην εμποδίσει την επανένωση της Γερμανίας, οι ΗΠΑ δεν θα επέκτειναν το ΝΑΤΟ προς τα ανατολικά. Οι κυβερνήσεις Κλίντον και Μπους (του νεότερου) αθετήσαν τις «δεσμεύσεις», επικαλούμενοι ότι η συμφωνία δεν επιστημοποιήθηκε ποτέ μέσω μιας Συνθήκης. Σήμερα, μετά από 30 χρόνια, ο Πούτιν ζητά «Συνθήκη», για να επιστημοποιήσει τους νέους διαφοροποιημένους συσχετισμούς σε σχέση με τότε.

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί τροφοδοτεί διάφορα σενάρια που θα μπορούσαν να αναγκάσουν το Κρεμλίνο να στείλει στρατεύματα στην Ουκρανία. Το 2018, ο Πούτιν δήλωνε δημόσια ότι μια ουκρανική απόπειρα να ανακτηθούν εδάφη στην περιοχή της Ντονμπάς με τη βία, θα έβρισκε στρατιωτική απάντηση. Η πολιτική της «επιθετικής άμυνας» εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στη Γεωργία το

2008, με την αποσχισθείσα δημοκρατία της Νότιας Οσετίας. Επίσης, η Μόσχα θα μπορούσε να αναγνωρίσει τις αποκαλούμενες «λαϊκές δημοκρατίες» της Ντονέσκ και της Λουγκάνσκ και να τις ενσωματώσει σε μια νέα γεωπολιτική οντότητα με τη Λευκορωσία. Γενικότερα, μια στενότερη πολιτικοστρατιωτική συμμαχία με τη Λευκορωσία θα μπορούσε να ασκήσει ακόμα μεγαλύτερη πίεση στην Ουκρανία.

Ωστόσο, η φημολογούμενη εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, αν γίνει, δεν θα γίνει απλά και μόνο λόγω των Δυτικών προσανατολισμών των ηγετών της, αλλά λόγω των «Ανατολικών προσανατολισμών» των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Η βασική κόκκινη γραμμή για τη ρωσική ηγεσία είναι η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και η τοποθέτηση Δυτικών στρατιωτικών βάσεων και οπλικών συστημάτων μεγάλης εμβέλειας στο έδαφός της.

Από την άλλη, ο ρόλος της Ουάσιγκτον στο ουκρανικό πραξικόπημα του 2013-2014 αποδεικνύεται μια υψηλού ρίσκου επιθετική ενέργεια, που είχε ως αποτέλεσμα όχι μόνο την αστάθεια στη περιοχή, αλλά και το στρατηγικό αδιέξοδο των ΗΠΑ. Σήμερα, οι ΗΠΑ και άλλες χώρες του ΝΑΤΟ καταδικάζουν τις κινήσεις της Ρωσίας, αλλά ταυτόχρονα υπονοούν ότι δεν θα υπερασπιστούν την Ουκρανία, η οποία δεν είναι μέλος του ΝΑΤΟ και έχουν περιορίσει τις απειλές τους για αντίποινα (μόνο) σε κυρώσεις.

Το επίδοκο είναι αν μπορεί να υπάρξει, και τι είδους, συμφωνία, μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας. Μοιάζει αυτονόητο ότι όλες αυτές οι διαβουλεύσεις του Ιανουαρίου δεν θα είχαν νόημα αν οι Πούτιν και Μπάιντεν δεν είχαν διασφαλίσει την έναρξη μιας συνολικότερης διαπραγματεύσης. Βέβαια, πολλοί αναλυτές θεωρούν τη «διπλωματική επίθεση» του Πούτιν ελιγμό, επιδιώκοντας να εκμεταλλευτεί μια αποτυχημένη διαπραγμάτευση, ως πρόσχημα για να εισβάλει στην Ουκρανία.

Πάντως, υποστηρίζεται από άλλους αναλυτές ότι το Κρεμλίνο θα ήταν ικανοποιημένο αν η κυβέρνηση των ΗΠΑ συμφωνούσε σε ένα επίσημο μακροπρόθεσμο μορατόριουμ για την επέκταση του ΝΑΤΟ και σε μια δέσμευση για μη τοποθέτηση πυραύλων μέσου βελπνεκούς στην Ευρώπη.

Πάντως το ερώτημα δεν είναι αν η κυβέρνηση Μπάιντεν είναι πρόθυμη για κάποια συμφωνία με τη Ρωσία. Βασικό ρόλο παίζουν οι εσωτερικές αντιθέσεις και η πολιτική πόλωση που δείχνει να μην έχει ξεπεραστεί στην Ουάσιγκτον. Επίσης, αναμένεται να υπάρξει και ισχυρή αντίδραση από Ευρωπαίους ηγέτες, που αισθάνονται ότι μια άμεση διευθέτηση μεταξύ Ουάσιγκτον και Μόσχας τους αφήνει στο περιθώριο. Το αν το Κρεμλίνο και ο Λ. Οίκος αναζητούν, όχι μόνο διευθέτηση για την Ουκρανία, αλλά συνολικά φόρμουλα σταθεροποίησης και κοινή γραμμή πλεύσης με αμοιβαίες δεσμεύσεις, ώστε να υπάρξει αυτό που αποκαλεί ο Πούτιν «ισορροπία συμφερόντων», θα φανεί ίσως μετά τις 10 του Γενάρη.

Τόσο η Μόσχα όσο και η Ουάσιγκτον είναι πλέον εγκλωβισμένες σε μια επικίνδυνη κλιμακούμενη σύγκρουση στην Ουκρανία, η οποία μπορεί να εξελιχθεί από μια τοπική σύγκρουση, σε μια σύγκρουση με γεωπολιτικές επιπτώσεις πέρα από την Ευρώπη. Στις ΗΠΑ διαμορφώνεται μια αντίληψη στο αν, και κατά πόσο, η ψυχροπολεμική αντιπαράθεση με τη Ρωσία εξυπηρετεί τις γενικότερες στρατηγικές προτεραιότητές της, με προεξάρχουσα την ανάσχεση της γεωπολιτικής ιαχυροποίησης της Κίνας. Υπάρχει και ο φόβος ότι η προγραμματισμένη επίσκεψη του Πούτιν στην Κίνα, για τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες τον επόμενο μήνα, ίσως αποδειχθεί κάτι περισσότερο από μια εθιμοτυπική επίσκεψη.

XB

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ(μ-λ)

Αλληλεγγύη στο λαό του Καζακστάν! Οι ζωές και τα δικαιώματα των λαών δεν θα αλεστούν στις μυλόπετρες των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών!

Κλιμακώνεται ο ξεσηκωμός εργατών και λαού στο Καζακστάν, που αφορμή είχε την εκτόξευση των τιμών της ενέργειας αλλά και έχει συνοδικές και βαθιές αιτίες: εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση, ανεργία, αστυνομοκρατία, καθεστώς αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών απαγορεύσεων που έχει επιβληθεί εδώ και χρόνια. Ωστόσο, η συνολική εικόνα είναι απολύτως χαρακτηριστική της κατάστασης που αντιμετωπίζουν οι λαοί διεθνώς, είναι αποκαλυπτική των μεγάλων κινδύνων που τους απειλούν αλλά και των απαιτήσεων που έχει η πάλη τους.

Η χώρα αυτή διαθέτει τεράστια κοιτάσματα άνθρακα, πετρελαιο, φυσικού αερίου και είναι η πρώτη παραγωγός στον κόσμο (40% της παγκόσμιας παραγωγής) ουρανίου, του στοιχείου που απαιτείται για την λειτουργία των πυρηνικών σταθμών παραγωγής («πράσινης») ηλεκτρικής ενέργειας αλλά και πυρηνικών όπλων. Με αυτά τα δεδομένα αλλά και κυρίως με το δεδομένο της μεγάλης γεωπολιτικής κρισιμότητας της θέσης της στην κεντρική Ασία (ανάμεσα σε Ρωσία-Κίνα) η χώρα του Καζακστάν αποτελεί πρώτης τάξης πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών! Είναι μια από τις έξι χώρες του «Οργανισμού Συμφώνων Συλλογικής Ασφάλειας», (CSTO) που ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει συστήσει για να ελέγχει την περίμετρό του και να ληηλατεί τον πλούτο της περιοχής. Είναι χώρα «διέλευσης» του νέου «δρόμου του μεταξιού» (one zone-one belt) με πολλαπλές βλόμενες σε αυτήν από τον κινέζικο ιμπεριαλισμό. Είναι χώρα υψηλού στρατηγικού ενδιαφέροντος για την ιμπεριαλιστική Δύση και πριν από όλα για τις ΗΠΑ και την επιχείρηση περίφιξης της Ρωσίας, καθώς η τεράστια αυτή χώρα εκτείνεται από τα δυτικά σύνορα της Ρωσίας ως την Κασπία Θάλασσα! Αυτό το αμερικάνικο-δυτικό «ενδιαφέρον» είναι ιδιαίτερα έντονο σε μια συγκυρία που από τις ΗΠΑ έχει τεθεί το ζήτημα της ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, και σε όλη τη δυτική περίμετρο της Ρωσίας θερμαίνεται με τον πιο επικίνδυνο για τους λαούς τρόπο ο αμερικανορωσικός ανταγωνισμός.

Με αυτά τα δεδομένα, είναι προφανείς οι αιτίες της εξαθλίωσης και του καθεστώτος απαγορεύσεων που έχουν επιβληθεί στο λαό, αλλά και των ακόμα μεγαλύτερων κινδύνων που αντιμετωπίζει για την ίδια του τη ζωή. Ήδη –και καθώς η παραίτηση της κυβέρνησης και μια πρώτη μείωση στις τιμές της ενέργειας αποδείχτηκαν ανεπαρκή για να ανακοπεί ο λαϊκός ξεσηκωμός– αντιμετωπίζεται με πραγματικά πυρά και άρματα μάχης από στρατό και αστυνομία, και οι δολοφονημένοι είναι κίθλας δεκάδες. Επιπλέον, ο πρόεδρος Το-

κάγιεφ –που χαρακτηρίζει «τρομοκρατικές συμμορίες» τον ξεσηκωμένο λαό– κάλεσε σε επέμβαση την CSTO και ήδη Ρώσοι αλεξιπτωτιστές επεμβαίνουν για να αντιμετωπίσουν «τον κίνδυνο κατάλυσης του κράτους», για να διαφυλάξουν δηλαδή την επικυριαρχία και τον έλεγχο του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

Από την «άλληλη», η ιμπεριαλιστική Δύση, από τη μια, «καλοβλέπει» αυτές τις εξελίξεις, στο βαθμό που αυτές προκαλούν αναταραχή στα σύνορα του στρατηγικού ανταγωνιστή της (Ρωσία), αλλά και βάζουν σφίνες και εντάσεις στην τακτική συμμαχία που έχουν διαμορφώσει οι ιμπεριαλιστές της Ανατολής (Ρωσία-Κίνα). Γι' αυτό και τα ειδησεογραφικά πρακτορεία της καταφεύγουν στις ανυπόφορα υποκριτικές διαπιστώσεις για την «αντιπολίτευση που δεν υπάρχει» στο Καζακστάν, την ίδια στιγμή που σε όλες τις χώρες της «Δυτικής δημοκρατίας» οι πολιτικές δυνάμεις του συστήματος υπηρετούν σύσσωμες τη γραμμή της άγριας επίθεσης στο προλεταριάτο και στους λαούς. Γι' αυτό ακριβώς οι ιμπεριαλιστικές και οι αστικές δυνάμεις της Δύσης ούτε θέλουν ούτε μπορούν να υποστηρίξουν τον ξεσηκωμό του λαού του Καζακστάν, που, από την άλλη, τους προκαλεί σοβαρές ανησυχίες σαν ένα ακόμα σημαντικό μήνυμα για τις διεργασίες αγώνα και εξεγέρσεων που αναπτύσσονται στους λαούς σε όλο τον κόσμο ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το κεφάλαιο.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση, αλλά από την αντίστροφη κατεύθυνση, πρέπει να δει ο λαός μας και όλοι οι λαοί τον αγώνα του λαού του Καζακστάν στην κεντρική πλατεία του Αλμάτι, που βιάζεται από το αίμα δεκάδων αγωνιζόμενων, και σε ολόκληρη την πολυπληθή χώρα. Έναν αγώνα δύσκολο, που με όλες του τις αναπόφευκτες αδυναμίες αποτελεί τον πραγματικό δρόμο των λαών για να μην συνθιθούν στις μυλόπετρες του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, για να διεκδικήσουν ψωμί, δουλειά, ελευθερίες και ανεξαρτησία, για να χαράξουν το δρόμο της συναδέλφωσής τους, το δρόμο που στοχεύει στο να πάρουν οι λαοί τις τύχες τους στα δικά τους χέρια.

- **Αλληλεγγύη στο λαό του Καζακστάν!**
- **Καταγγέλλουμε την αιματοχυσία και την ιμπεριαλιστική επέμβαση της Ρωσίας!**
- **Κάτω τα χέρια από την πάλη του λαού για επιβίωση, ψωμί, δουλειά, ελευθερίες!**
- **Οι αγώνες των λαών ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον φασισμό, είναι δίκαιοι και αναγκαίοι! Οι λαοί θα νικήσουν!**

6/1/2022

Τουρκία

Πληθωρισμός, ακρίβεια, φτώχεια και λαϊκές κινητοποιήσεις

Η τουρκική οικονομία βυθίζεται στην κρίση, με τη λίρα να έχει χάσει περισσότερο από το ένα τρίτο της αξίας της έναντι του δολαρίου τον τελευταίο χρόνο. Ο πληθωρισμός, σύμφωνα με δημοσιεύματα, κυμαίνεται μεταξύ 48 έως 58%, ενώ η τουρκική στατιστική υπηρεσία (TUIK) ανακοίνωσε πληθωρισμό 36,08% για το 2021. Μια κρίση η οποία έχει εσωτερικές αιτίες αλλά παροξύνεται και από τις -πολιτικού χαρακτήρα- παρεμβάσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών που επιχειρούν να «συμμορφώσουν» την εξωτερική πολιτική του Ερντογάν.

Η ENAG (ομάδα έρευνας του πληθωρισμού ανεξάρτητων οικονομολόγων) ανακοίνωσε ότι ο δείκτης τιμών καταναλωτή αυξήθηκε μέσα στο 2021 κατά 82,81% και το Δεκέμβρη 19,35% και προβλέπει αύξηση του πληθωρισμού και περαιτέρω μείωση της αγοραστικής δύναμης. Όσο για το νέο χρηματοοικονομικό προϊόν που εξαγγέλθηκε από τον Ερντογάν για τη σωτηρία της λίρας, με τις προστατευμένες καταθέσεις με συναλλαγματική ισοτιμία, αναφέρει πως αυτό θα συντελέσει στην κλιμάκωση του πληθωρισμού.

Ο οίκος αξιολόγησης Standard and Poor's υποβάθμισε -από σταθερή σε αρνητική- την προοπτική του αξιόχρεου του δημοσίου της Τουρκίας, επικαλούμενος πολιτικές και οικονομικές αβεβαιότητες.

Η κυβέρνηση διατυμπανίζει την ανάπτυξη με βάση τις εξαγωγές, προσδοκώντας επενδύσεις του ξένου κεφαλαίου, ενώ τα μεροκάματα πέφτουν, η ανεργία καλπάζει, η μαύρη εργασία γίνεται καθηστώσ, οι εργολαβικοί εργαζόμενοι αυξάνονται, τα δικαιώματα καταστρατηγούνται και η εκμετάλλευση εντείνεται. Λανσάει τη μείωση των επιτοκίων σαν προस्ताσία του λαϊκού εισοδήματος και το λαϊκό εισόδημα εξανεμίζεται μπροστά στις τεράστιες αυξήσεις ακόμη και στα βασικά είδη διαβίωσης.

Η φτώχεια, οι εκρήξεις των τιμών, ο καθορισμός του κατώτατου μισθού κινητοποίησαν εργαζόμενους και συνδικάτα τον τελευταίο καιρό. Το 40% των εργαζομένων εργάζονται με τον κατώτατο μισθό, εκατομμύρια εργαζόμενοι πληρώνονται κάτω από αυτόν, μία στις τέσσερις γυναίκες εργάτριες δεν παίρνει ούτε τον κατώτερο μισθό και ο μισθός εκατομμυρίων εργαζομένων καθορίζεται στο πλαίσιο του κατώτατου μισθού. Ο κατώτερος μισθός τείνει να γίνει ο μέσος μισθός αφού το χάσμα μεταξύ τους συνεχώς συρρικνώνεται.

Η φορολογία αυξάνεται μειώνοντας το πραγματικό εισόδημα. Ο κατώτατος μισθός το Γενάρη του 2021 ήταν 2.285 τουρκικές λίρες και ισοδυναμούσε με 384 δολάρια και το Δεκέμβρη αντιστοιχούσε σε 195 δολάρια. Η «ιστορική αύξηση» που αναγγέλλει η κυβέρνηση για το 2022, 4.250 λίρες, αντιστοιχεί σε 275 δολάρια, δεν καλύπτει ούτε τη μισή απώλεια αγοραστικής δύναμης. Η ονομαστική αύξηση του κατώτατου μισθού, αν και φαίνεται μεγάλη, στην πραγματικότητα είναι πολύ πιο κάτω από το υψηλό κόστος ζωής και κάτω από τον ισχύοντα. Για παράδειγμα, με τον προηγούμενο κατώτατο μισθό μπορούσε να αγοράσει κάποιος 1.883 ψωμιά, ενώ με τον νέο 1.214.

Ο κατώτατος μισθός κατρακύλησε κάτω από το όριο της φτώχειας πριν ακόμη εφαρμοστεί λόγω των υπέρρογκων αυξήσεων τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης όπως τρόφιμα, οικιακά είδη, μεταφορές και στέγη.

Το 2021 ήταν μια χρονιά μαζικών κινητοποιήσεων απέναντι στην επίθεση που αγριεύει στη σκιά της πανδημίας και της οικονομικής και πολιτικής κρίσης στην Τουρκία. Μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις, απεργίες με μεγάλη διάρκεια στο μέταλλο, στην ενέργεια, στην οικοδομή, στην υγεία, στην τοπική αυτοδιοίκηση, απεργίες και κινητοποιήσεις σε μικρές και

μεγάλες βιομηχανίες και επιχειρήσεις.

Από το Σεπτέμβρη ξεκίνησαν κινητοποιήσεις ενάντια στη φτώχεια και την ακρίβεια σε διάφορες γειτονίες, στις σχολές, στα πανεπιστήμια. Το Νοέμβρη κάλεσαν οι ομοσπονδίες εργατικών σωματείων (KESK, DISK, TMMOB-TTB) κινητοποιήσεις απέναντι στον προϋπολογισμό της φτώχειας, όπου χιλιάδες λαού ξεχύθηκαν στους δρόμους διεκδικώντας μισθούς στο κόστος της ζωής.

Με κεντρικό σύνθημα «**Δεν μπορούμε να ζήσουμε**» δεκάδες χιλιάδες πλημμύρισαν τους δρόμους και τις πλατείες στην Κωνσταντινούπολη, την Άγκυρα, τη Σμύρνη, στο Ντιγιάρμακικ και άλλες πόλεις στις 12 και στις 18 Δεκέμβρη, με κάλεσμα της συνομοσπονδίας KESK, όπου συμμετικών εργατικών σωματείων, πολιτικά κόμματα και μαζικές οργανώσεις, παρά την απαγόρευση των συγκεντρώσεων σε πολλές πόλεις. Όλες τις προηγούμενες

μέρες προπαγανδίζονταν οι κινητοποιήσεις στις γειτονίες και τις πλατείες. **Με δυναμικά συνθήματα «Είμαστε εργάτες, έχουμε το δίκιο, θα νικήσουμε», «Ενωμένοι θα νικήσουμε», «Θέλουμε ανθρωπινή ζωή», «η καταστολή δεν μας τρομάζει», «θα νικήσουμε αντιστεκόμενοι».**

Ποδαρικό στις κινητοποιήσεις του 2022 έκαναν στις 4 Γενάρη οι εδώ και 70 μέρες απεργοί στο μέταλλο από το Εσκί Σεχίρ, τη Σμύρνη, την Προύσα, την Κωνσταντινούπολη και από άλλες πόλεις με μαζική κινητοποίηση στο Κοτσάελι. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν και οι εργαζόμενοι στον δήμο του Μπακιρκίλι με σύνθημα «Η συλλογική σύμβαση είναι δικαίωμα μας, η απεργία το όπλο μας». Και οι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Βοσπόρου στη συμπλήρωση ενός χρόνου κινητοποιήσεων έκαναν πορεία στο κάμπους του πανεπιστημίου.

Βραζιλία

Κρίση διακυβέρνησης στη χώρα
Πολιτικό αδιέξοδο της ιθύνουσας τάξης

Το έτος 2018, λίγους μήνες πριν από τις προεδρικές εκλογές, το σύστημα διακυβέρνησης της Βραζιλίας μαστιζόταν από βαθιά πολιτική κρίση. Όπως και σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, η λαϊκίστικη σοσιαλδημοκρατία βίωνε κάτι σαν υπαρξιακή κρίση καθώς η μη τήρηση των υποσχέσεων για «εξάλειψη της φτώχειας» και «εθνική αξιοπρέπεια» δημιούργησαν ένα κλίμα απογοήτευσης και δυσαρέσκειας στις πλατιές λαϊκές μάζες και στα ήδη θορυβημένα μικροαστικά στρώματα. Η αποκάλυψη σοβαρών οικονομικών σκανδάλων, ιδίως τα χρόνια της προεδρίας της Ντίλμα Ρούσεφ και του Κόμματος των Εργαζομένων, ήταν η σταγόνα που έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι.

Αξιοποιώντας αυτό το κλίμα, οι κύκλοι της αστικοφιλικής ολιγαρχίας εξαπέλυσαν ένα κύμα προπαγάνδας απευθυνόμενο κυρίως στη μικροαστική τάξη, φοβούμενοι την «έφοδο του κομμουνισμού». Προέβλεπαν την υποψηφιότητα του απόστρατου λοχαγού Ζαΐχ Μπολσονάρου, θερμού υποστηρικτή του πάλαι ποτέ δικτατορικού καθεστώτος, και με τη στημένη δίκη ενάντια στον Λούλα, που τον απέτρεψε από το να θέσει υποψηφιότητα για την προεδρία, πέτυ-

χαν την εκλογή του με το οριακό ποσοστό του 55,13%.

Από την πρώτη στιγμή ο Μπολσονάρου προώθησε μια άκρως συντηρητική δεξιά πολιτική: πάγωμα της αγροτικής μεταρρύθμισης και καταστολή των καταλήψεων γης από τους ακτήμονες, παύση της υποστήριξης της Κούβας και της «δαιμονικής» Βενεζουέλας, ελευθέρωση της δράσης των γεωργοκτηνοτροφικών μονοπωλίων που ρημάζουν το φυσικό περιβάλλον.

Οι επιπτώσεις αυτής της πολιτικής άρχισαν να εμφανίζονται ήδη από το δεύτερο χρόνο της διακυβέρνησης. Οι αποστάσεις των υποστηρικτών του, ξεκινώντας από το κόμμα με το οποίο εξελέγη (το Κοινωνικό Φιλελεύθερο Κόμμα), έρχονταν η μία μετά την άλλη. Μέχρι και ο δικαστής Σέρζιο Μόρο, αυτός που καταδίκασε τον Λούλα, διαχώρισε τη θέση του, διαφωνώντας με την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας το 2020. Σε μια κίνηση απελπισίας, ο Μπολσονάρου όρισε στρατηγούς και συνταγματάρχες για όλες σχεδόν τις θέσεις του υπουργικού συμβουλίου, κραδαίνοντας ακόμα και την απειλή στρατιωτικού πραξικοπήματος σε περίπτωση αμφισβήτησης των αποφάσεών του. Οδηγηθήκαμε έτσι σε

μία λανθάνουσα κρίση διακυβέρνησης, πράγμα καθόλου αρεστό σε μερίδια της ιθύνουσας τάξης.

Η εντεινόμενη εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων στις μεγάλες πόλεις και στην ύπαιθρο, με όλο και περισσότερους φτωχούς να κοιμούνται στο δρόμο και να πολιορκούν τα απορριμματοφόρα για μια μπουκιά φαγητό, αλλά και η καταβράθρωση των εισοδημάτων των μικροαστικών στρωμάτων οδήγησαν σε κατακόρυφη πτώση της δημοφιλίας του προέδρου που, για αντιπερισπασμό, στράφηκε εναντίον του Κογκρέσου και του ίδιου του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου. Στο μεταξύ, άρχισαν να πληθαίνουν οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας από διαφορετικά στρώματα της κοινωνίας: εξέγερση των φοιτητών και των πανεπιστημιακών τον Μάρτη του 2021, καταλήψεις δρόμων από φορτηγατζήδες, επανάληψη των καταλήψεων γης, παλλαϊκές διαδηλώσεις στο Ρίο και στο Σάο Πάολο. Πολλοί κυβερνήτες πολιτειών, ακόμη και όσοι τον είχαν υποστηρίξει, λάμβαναν μέτρα αντίθετα με τις οδηγίες της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, ειδικότερα στο πλαίσιο της διαχείρισης της πανδημίας και της ανακούφισης των φτωχών στρωμάτων.

Διαβλέποντας την κρίση διακυβέρνησης και φοβούμενη τον κίνδυνο του πολιτικού αδιεξόδου, η ιθύνουσα τάξη της χώρας αποφάσισε να άρει την υποστήριξη της στον Μπολσονάρου. Οι δικαστικές αρχές «θυμήθηκαν» μια σειρά παρεκτροπών και οικονομικών σκανδάλων, κυρίως με εμπλοκή του γιου του προέδρου, και προχώρησαν στην άσκηση διώξεων. Ταυτόχρονα, εξέδωσαν αθωωτική απόφαση για τον Λούλα, γεγονός που ανοίγει το δρόμο για την υποβολή υποψηφιότητάς του στις εκλογές του 2022. Στο κάτω κάτω, η προβολή μιας ανανεωμένης (και δεξιόστροφης) σοσιαλδημοκρατίας ίσως ανακόψει τη λαϊκή δυσaréσκεια, πόσον μάλλον τη σημερινή περίοδο που πνέει ένας αέρας επιστροφής της σοσιαλδημοκρατίας που «έβαλε μυαλό» (βλέπε Ονδούρα και Χιλή).

Είναι πολύ πιθανό να δούμε φέτος ανακατατάξεις στο πολιτικό σκηνικό της Βραζιλίας. Το κατά πόσο αυτές θα ευνοήσουν τα πλατιά στρώματα που πλήττονται από την κρίση θα εξαρτηθεί από το βαθμό επαγρύπνησης και κινητοποίησης των λαϊκών μαζών, που βεβαίως δεν πρέπει να περιμένουν την αλλαγή της κυβερνητικής διαχείρισης για να σωθούν.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Είναι από εκείνες τις συμπτώσεις που τις ονομάζουν διαβολικές. Τρεις ημέρες πριν από το δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών στη Χιλή, η σιδηρά κυρία της δικτατορίας, σύζυγος του Πινοσέτ, πέθανε ήσυχα, ατιμώρητη, σχεδόν αιωνόβια, στην έπαυλη της οικογένειας στην Λα Ντεέσα, ένα μεγαλοαστικό προάστιο στα βορειοανατολικά του Σαντιάγο. Προμήνυμα της νίκης της χιλιανής μεταρρυθμιστικής αριστεράς; Σημάδι της επερχόμενης ήττας ενός απόγονου του ναζισμού και φιλόδοξου συνεχιστή του πινοσσεισμού; Το τυχαίο που μεταμορφώνεται σε συμβολικό, επισφραγίζοντας το κλείσιμο ενός μεγάλου ιστορικού σκληρού κύκλου για τον χιλιανό λαό, όπως σχολίασαν αρκετοί; Ό,τι και να είχαν στο μυαλό τους όσοι έτρεξαν στην πλατεία Ιταλίας μόλις έγινε γνωστός ο θάνατος της Λουσία Ιριάρτ είναι αλήθεια πως περίμεναν από καιρό για να γιορτάσουν.

«Se murió la vieja?» Πέθανε η γριά; Από το 2014 είχε φτιαχτεί στο τούιτερ λογαριασμός με αυτόν τον τίτλο και χιλιάδες ακόλουθοι πανηγύρισαν όταν ο διαχειριστής έγραψε ένα μεγαλοπρεπές Si! στις 16 Δεκεμβρίου. Πυροτεχνήματα, κορναρίσματα, σαμπάνιες, τραγούδια και σημαίες και ένα μεγάλο χαμογελαστό πλήθος συγκεντρώθηκε στην πλατεία και στους γύρω δρόμους για πολλές ώρες.

Γεννημένη το Δεκέμβρη του 1922 στην Αντοφαγκάστα, σε μια πλούσια οικογένεια με πολιτική παράδοση, φανατική καθολική, η Λουσία Ιριάρτ Ροντρίγκες παντρεύτηκε στα 1943 τον νεαρό αξιωματικό Πινοσέτ και έμεινε δίπλα του, αποκτώντας δύναμη, πλούτη και πέντε παιδιά. Στα χρόνια της δικτατορίας ανέλαβε να φιλοτεχνεί με φιλανθρωπίες το αιματοβαμμένο καθεστώς. Εκμεταλλευόμενη το θεσμό των κέντρων για τις μητέρες, που είχαν ιδρυθεί στη δεκαετία του 1930, η Λουσία δημιούργησε ένα δίκτυο ελέγχου και προπαγάνδας μέσω της δημιουργίας σχολών οικοκυρικής, ραπτικής και μαθημάτων μητρότητας. Το ίδρυμα Κέντρο Μητέρων (CEMA-Chile) έφτασε τις διακόσιες τριάντα χιλιάδες μέλη, αποκαλούμενο φρούριο στη μάχη ενάντια στο μαρξισμό! Το παρασκήνιο υπήρξε το ίδιο και περισσότερο σκληρό από τον δικτάτορα απέναντι σε όσους θεωρούνταν αντίπαλοι του φασιστικού καθεστώτος.

Στο Μουσείο Μνήμης και στο Κέντρο Τεκμηρίωσης Βικαρία ντε Σολινταριδάδ εκτίθενται μερικές από τις αμέτρητες επιστολές που λάμβανε η Λουσία από γυναίκες των οποίων οι σύζυγοι, τα παιδιά ή οι γονείς βρίσκονταν στις φυλακές, βασανίζονταν ή είχαν εξαφανιστεί. Σε ορισμένες που καταδέχτηκε να απαντήσει, δίπλα στα υποκριτικά λόγια η επωδός ήταν μόνιμη: Επιβεβαίωνε πως έλαβε την επιστολή, ευχαριστούσε για την ευγένεια αυτής που την έστειλε και ενημέρωνε πως την είχε προωθήσει για επίλυση στην Dina! Δηλαδή στη διαβόητη μυστική υπηρεσία του καθεστώτος η οποία ήταν κυρίως υπεύθυνη για τις παρακολουθήσεις, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις και τους θανάτους χιλιάδων δημοκρατών, αριστερών και κομμουνιστών. Τις περισσότερες φορές η προώθηση της επιστολής σήμαινε καινούριες περιπέτειες για τους δεσμώτες και τις οικογένειές τους!

Μετά την ελεγχόμενη πτώση του δικτατορικού καθεστώτος, στην πραγματικότητα μια ολιγαρχική μεταπολίτευση και το θάνατο του Πινοσέτ, η Λουσία Ιριάρτ αποσύρθηκε από το προσκήνιο. Δέκα χρόνια αργότερα αντιμετώπισε δικαστική έρευνα η οποία ανακάλυψε διασπάθιση δημόσιου χρήματος στην προσπάθειά της να εκποιήσει μέρος της ακίνητης περιουσίας του Ιδρύματος. Η δίωξη δεν προχώρησε και η Λουσία αφέθηκε να ζει ανενόχλητη και πλουσιοπάροχα, λαμβάνοντας ακόμη και σύνταξη από το Ταμείο Συντάξεων Εθνικής Άμυνας (Carpedena) ύψους 3,1 εκατομμυρίων πέσος (4.700 δολάρια) ως σύζυγος ανώτατου στρατιωτικού. Τα τελευταία χρόνια, όταν η Λουσία άρχισε να μπινοβγαίνει στα νοσοκομεία, οι Χιλιανοί, που ποτέ δεν έπαψαν να τη μισούν, περίμεναν με αδημονία το φυσικό τέλος της.

Ο θάνατος της μισητής συζύγου του δικτάτορα χαρακτηρίστηκε από αρκετούς ως η συμβολική ολοκλήρωση ενός ιστορικού κύκλου για τη Χιλή, που ξεκίνησε με το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1973 και την ανατροπή του προέδρου Αλιέντε. Ενισχύθηκε αυτή η άποψη από την εκλογική νίκη του αριστερού συνασπισμού με επικεφαλής τον Γκαμπριέλ Μπόριτς, ο οποίος, όταν αναλάβει το Μάρτιο, θα είναι ο νεότερος πρόεδρος στην ιστορία της χώρας. Επικεφαλής της εκλογικής συμμαχίας «Εγκρίνω Αξιοπρέπεια» (Agrupación Dignidad), στην οποία συμμετέχουν το Ευρύ Μέτωπο, το ρεφορμιστικό ΚΚ και άλλες μεταρρυθμιστικές ομάδες, ο Μπόριτς επικράτησε στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών ως αποτέλεσμα της αυξημένης κινητοποίησης που προκάλεσε η πιθανότητα εκλογής του νεοφασίστα Καστ.

Μέχρι τον πρώτο γύρο και παρά τις αυξημένες προσδοκίες από το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για την αλλαγή του κουντικού συντάγματος, αρκετοί Χιλιανοί, ιδιαίτερα οι νέοι που πρωταγωνίστησαν στην πρόσφατη εξέγερση, ήταν αποστασιοποιημένοι, έως και εχθρικοί στην προσπάθεια εγκιβωτισμού της στις εκλογικές διαδικασίες. Προοπτική που επεδίωξαν συστηματικά η απερχόμενη απεχθής προεδρία Πινιέρα, η χιλιανή ολιγαρχία και ο βορειοαμερικάνικος παράγοντας ως συνταγή εκτόνωσης.

Η εξέγερση του 2019 με κινητήρια δύναμη τους νέους, αν και δεν επεκτάθηκε στην εργατική τάξη, προξένησε ανησυχία στο καθεστώς όταν φάνηκε πως η σκληρή καταστολή δεν μπορεί να την καταπνίξει. Η «Συμφωνία για την Κοινωνική Ειρήνη και για ένα νέο Σύνταγμα», την οποία έτρεξαν να συνυπογράψουν όλες οι αστικές, μικροαστικές και ρεφορμιστικές αντιπολιτευόμενες δυνάμεις, μεταξύ αυτών και το Ευρύ Μέτωπο του Μπόριτς, ήταν η εναλλακτική που αποδέχτηκε ο Πινιέρα και η αστική τάξη εμπρός στον κίνδυνο του ανεξέλεγκτου. Το ΚΚ Χιλής την αρνήθηκε κάτω από την πίεση της βάσης του, αλλά δήλωσε πως θα πάρει μέρος στην πολιτική διαδικασία.

Αντίθετα, οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς καθώς και άλλες ριζοσπαστικές και ιθαγενικές δυνάμεις την κατήγγειλαν ως καθεστωτικό πολιτικό ελιγμό. Έτσι η αφυπνισμένη χιλιανή κοινωνία οδηγήθηκε σε έναν ατελείωτο γύ-

Χιλή

Η γριά πέθανε! Καιρός για ανανέωση!

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ ορισμένες από τις επιστολές που λάμβανε και απαντούσε η Λουσία Ιριάρτ
www.theclinic.cl/2021/12/16/20-cartas-para-lucia
 ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο για το πώς βλέπει τον Μπόριτς ένα τμήμα των καθεστωτικών ΜΜΕ των ΗΠΑ, www.americasquarterly.org/article/what-i-know-about-gabriel-boric
 (Συντομευμένη εκδοχή το άρθρου που βρίσκεται στο atheatoskosmosps.blogspot.com)

ρο εκλογικών διαδικασιών. Δημοψήφισμα, εκλογές για Συντακτική, δημοτικές εκλογές και μετά δύο γύροι προεδρικών και έπεται συνέχεια. Παλιά και δοκιμασμένη συνταγή, ιδιαίτερα αν υπάρχουν και πρόθυμοι συνεργοί. Αν δεν μπορείς να τσακίσεις με τη βία μια λαϊκή εξέγερση, οδήγησε την στις κάλπες!

Ο Μπόριτς αναδείχθηκε μέσα από το φοιτητικό κίνημα του 2011. Σύντομα μπλέχτηκε στην πολιτική και εκλέχθηκε βουλευτής εκπροσωπώντας τη λεγόμενη αυτόνομη αριστερά. «Αποεμπρευματοποίηση των κοινωνικών δικαιωμάτων, εθνικοποίηση φυσικών πόρων, παραγωγικός μετασχηματισμός, πολυεθνικό κράτος, μετασχηματισμοί για την ανακατανομή της εξουσίας και τη ριζική δημοκρατία για μια νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων...» υπήρξαν μερικά από τα βροντερά και επιτηδεια ασαφή συνθήματα που κυριάρχησαν κατά την πολιτική εκτόξευσή του. Στη συνέχεια άρχισε η προσεκτική προσαρμογή και ο ρεαλισμός. Ιδιαίτερα σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής έσπευσε να δώσει διαπιστευτήρια συντασσόμενος με τη δυτική εκστρατεία ενάντια στις κυβερνήσεις της Βενεζουέλας, της Νικαράγουα και της Κούβας.

Πριν από τρία χρόνια με αφορμή αυτές τις δηλώσεις ο εγγονός του Αλιέντε, γιατρός Πάμπλο Αλιέντε, είχε απευθυνθεί δημόσια στον Μπόριτς: «...Με τέτοιες απόψεις μπορεί μεταμορφωθείς σε κρήσιμο ηλίθιο για τη δεξιά ή, χειρότερα, να γίνεις εκείνη η "αριστερά" που λαχταρά η δεξιά: μια βουβή, αμφίσημη αριστερά, μια ακίνδυνη αριστερά που, λόγω του ομορτισμού, προτιμά να εμφανίζεται ως "πολιτικά ορθή", μια κλιάρη αριστερά που δεν θέλει να έχει προβλήματα με κανέναν». Αλλά ο Μπόριτς δεν σταμάτησε να δίνει εξετάσεις ρεαλισμού. Μίλησε για συνεργασία του δημόσιου με τον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας, ανεξαρ-

τησία της κεντρικής τράπεζας, δημοσιονομική υπευθυνότητα και ανάπτυξη που θα δώσει πόρους για μεταρρυθμίσεις στο ασφαλιστικό σύστημα, την εκπαίδευση και την υγειονομική περίθαλψη. Μπορεί τα τελευταία να ακούγονται ριζοσπαστικά μπροστά στο σκληρό νεοφιλελεύθερο μοντέλο που κληρονόμησε η δικτατορία στη χώρα, αλλά δεν ξεφεύγουν ούτε ίντσα από μια τυπική καπιταλιστική διαχείριση σε καιρούς κρίσης και κοινωνικής αναταραχής. Γι' αυτό και πέντε γνωστοί κείσισαν οικονομολόγοι, ανάμεσα τους ο Πικετί, ο Στίγκλιτς και ο Κολομβιανός Οκάμπο, έσπευσαν να υποστηρίξουν το πρόγραμμα του Μπόριτς, ενώ ο αμερικάνος πρόεδρος Μπάιντεν τον συνεχάρη μιλώντας για εκλογές-υπόδειγμα!

Όπως ήταν αναμενόμενο, η εκλογική Μπόριτς ανέβασε την ψυχολογία της... ακίνδυνης αριστεράς. Από το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς ως τον Λούλα και από αυτόν έως ορισμένες τροτσικιστικές ομάδες (οι τελευταίες πάντα... κριτικά) βγήκαν ανακοινώσεις χαράς και ελπίδας! Ο ίδιος είχε πριν από καιρό διακηρύξει πως η Χιλή, η οποία υπέστη πρώιμο το σκληρό πείραμα του νεοφιλελευθερισμού, θα γίνει ο τάφος του. Αργότερα σταμάτησε να επαναλαμβάνει τέτοιες βαρύγδουπες φράσεις. Τώρα είναι έτοιμος να μπει στο Παλάσιο ντε λα Μονέδα, δηλώνοντας πως το κράτος έχει συνέχεια!

Μια νέα περίοδος ξεκινά για το λαό της Χιλής η οποία κρύβει πολλές παγίδες και διαψεύσεις. Η ολιγαρχία επιχειρεί να ανανεώσει την πολιτική διαχείριση του κράτους, τα κοινωνικά προβλήματα δεν θα σταματήσουν να «καίνε» και να κινητοποιούν και οι δυνάμεις που με συνέπεια αντιστάθηκαν στις εκλογικές αυταπάτες θα συναντήσουν δοκιμασίες αλλά και ευκαιρίες.

7-14 Γενάρη 1919: η «τραγική εβδομάδα» της Αργεντινής

Εργατική απεργία και στρατιωτική καταστολή στο Μπουένος Άιρες

Τις πρώτες μέρες του Γενάρη του 1919 η πρωτεύουσα της Αργεντινής συγκλονιζόταν από μια μεγάλη εργατική εξέγερση που κράτησε μία ολόκληρη εβδομάδα. Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κατέβηκαν σε απεργία και παρέλυσαν το Μπουένος Άιρες, στήνοντας οδοφράγματα. Η καταστολή που ακολούθησε είχε ως αποτέλεσμα περίπου 700 νεκρούς. Οι μέρες εκείνες έμειναν στη μνήμη του λαού της Αργεντινής ως «η τραγική εβδομάδα».

Το τέλος του 19ου αιώνα, την εποχή που το καπιταλιστικό σύστημα περνούσε στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, βρήκε τη Λατινική Αμερική με αυξημένο ρόλο στην παγκόσμια αγορά. Από τη μια μεριά ήταν ο τροφοδότης φθηνών αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων και πρώτων υλών για τις βιομηχανίες των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Έτσι, οι χώρες της, αν και τυπικά απέκτησαν την ανεξαρτησία τους πολλές δεκαετίες νωρίτερα, βρέθηκαν σύντομα κάτω από τον απόλυτο έλεγχο των ξένων μονοπωλίων των βορειοαμερικάνων και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Από την άλλη, σε ορισμένες περιοχές της δημιουργήθηκαν μεγάλες βιομηχανίες, γιγαντώνοντας τα αστικά κέντρα που γέμισαν με φθηνό εργατικό δυναμικό. Στις περισσότερες περιπτώσεις η «ανάπτυξη» αυτή πραγματοποιήθηκε με ξένα κεφάλαια. Το προλεταριάτο των χωρών αυτών πλήρωσε την όποια εκβιομηχάνιση με την άγρια εκμετάλλευσή του.

Ταυτόχρονα άρχισε να αναπτύσσεται ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, χωρίς όμως να μπορεί η σχετικά νεαρή εργατική τάξη να αναδειχθεί σε κυρίαρχη συνιστώσα του. Σύντομα όμως ιδρύθηκαν σε όλες σχεδόν τις χώρες της Λατινικής Αμερικής κομμουνιστικά κόμματα. Η επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης ήταν ολοφάνερη.

Στην Αργεντινή, που ήταν η πλουσιότερη χώρα της Ν. Αμερικής, το Κομμουνιστικό Κόμμα ιδρύθηκε το 1918. Αμέσως μετά και ιδιαίτερα την τριετία 1919-1922 υπήρξε μια έξαρση εργατικών αγώνων που καθοδηγήθηκαν από την Εργατική Ομοσπονδία της Αργεντινής (FORA). Στη FORA (που ιδρύθηκε αρκετά χρόνια νωρίτερα) συμμετείχαν κυρίως ευρωπαίοι μετανάστες με ισχυρή την επιρροή των αναρχικών. Σε πολλές περιπτώσεις οι απεργίες κατέληγαν σε ένοπλες συγκρούσεις με το στρατό και την αστυνομία και δεν ήταν λίγες οι φορές που έπεφταν νεκροί, όπως το 1904 σε μια σύγκρουση εργατών με την αστυνομία, αλλά και την Πρωτομαγιά του 1909 σε μια τεράστια διαδήλωση όπου η αστυνομία σκότωσε 12 εργάτες.

Το 1919 στην κυβέρνηση της Αργεντινής βρισκόταν ο Ιπόλιτο Ιριγόγιεν, αρχηγός του κεντρικού Ριζοσπαστικού Κόμματος που υποσχέθηκε εθνικοποιήσεις και προσπάθησε να κερδίσει τη μεσαία τάξη. Φυσικά το μεγάλο ξένο κεφάλαιο όπως και οι μεγάλοι γαιοκτήμονες με τα λατιφούντια δεν έχασαν ούτε ίχνος από τον πλούτο και την εξουσία που είχαν όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Αφορμή για την εξέγερση του Γενάρη

του 1919 στάθηκε μια απεργία 2.500 εργατών στη μεταλλουργία Βασένα -η μεγαλύτερη μεταλλουργική εταιρεία στη Ν. Αμερική- που ξέσπασε το Δεκέμβρη του 1918. Η εταιρεία ανήκε κατά πλειοψηφία στο βρετανικό κεφάλαιο και οι συνθήκες εργασίας ήταν τραγικές. Οι μισθοί ήταν πενιχροί (ίσα ίσα έφταναν για το ενοίκιο και το φαγητό), το ωράριο ήταν καθημερινά τουλάχιστον 11 ώρες και σε πολλές περιπτώσεις οι εργάτες δούλευαν υπερωριακά χωρίς επιπλέον αμοιβή. Έτσι οι εργάτες απαίτησαν από την εργοδοσία να εφαρμοστεί το δωρο, να αυξηθούν οι μισθοί και να καταβάλλονται κανονικά οι υπερωρίες. Επίσης ζήτησαν να βελτιωθούν οι συνθήκες εργασίας αφού σε πολλά σημεία του εργοστασίου η θερμοκρασία ανέβαινε σε τέτοιο βαθμό που καθιστούσε τη δουλειά αδύνατη.

Ο Αλφρέδο Βασένα, ένας εκ των ιδιοκτητών της εταιρείας, όχι μόνο αρνήθηκε να δεχτεί την αντιπροσωπεία των εργατών αλλά ούτε καν παρέλαβε την επιστολή με τα αιτήματά τους. Οι εργάτες προχώρησαν σε απεργία, περιφρουρώντας την και αποκλείοντας την έξοδο των υλικών από την αποθήκη προς το εργοστάσιο. Ουσιαστικά εμπόδισαν τη μεταφορά πρώτων υλών, με αποτέλεσμα να σταματήσει η παραγωγή του χάλυβα. Οι ιδιοκτήτες του εργοστασίου σε απάντηση οργάνωσαν απεργοσπασία καλώντας ένοπλους απεργοσπαστές.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, στις 7 Γενάρη του 1919, η αστυνομία προχώρησε σε βίαιη επίθεση εναντίον των απεργών, πυροβολώντας εναντίον τους μέσα στα γραφεία του σωματείου, σκοτώνοντας τέσσερις εργάτες και τραυματίζοντας πάνω από 30. Αμέσως η εργατική ομοσπονδία κάλεσε σε γενική απεργία. Στις 9 Γενάρη, την ημέρα της κηδείας των δολοφονημένων εργατών, τα πάντα είχαν παραλύσει στην πόλη. Συνολικά

κινητοποιήθηκαν 200.000 εργάτες. Δεν δούλευαν τα εργοστάσια, τα τρένα, ακόμη και οι λιμενεργάτες σταμάτησαν τη λειτουργία του λιμανιού. Στη νεκρική πομπή που περνούσε από τους κεντρικούς δρόμους συμμετείχαν πάνω από 300.000 λαού που κατέβηκε στο δρόμο για να διαδηλώσει την αλληλεγγύη του στους εργάτες.

Τότε η κυβέρνηση απάντησε, με την αστυνομία και το στρατό να πυροβολούν εναντίον του άοπλου πλήθους. Οι σκοτωμένοι ήταν πλέον δεκάδες. Η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τις δολοφονίες άρχισε να διαδίδει ότι υπήρχε σχέδιο ανατροπής της και κατάργησης του Συντάγματος, με στόχο τη δημιουργία Σοβιέτ στην Αργεντινή κατά τα πρότυπα των Μπολσεβίκων. Και δεν είχε άδικο. Άσχετα με τις πραγματικές δυνατότητες υλοποίησης ενός τέτοιου σχεδίου, υπήρξε μια προσπάθεια συγκρότησης του πρώτου Σοβιέτ της Αργεντινής στις εβραϊκές συνοικίες του Μπουένος Άιρες.

Οι επόμενες μέρες σηματοδεύθηκαν από ένα τεράστιο ξέσπασμα οργής από τη μεριά του λαού για τη βάνουση καταστολή και τις δολοφονίες των αθώων εργατών. Οι συγκρούσεις πραγματοποιούνταν πλέον στις γειτονίες του Μπουένος Άιρες. Οι απεργοί κατάφεραν να καταλάβουν αστυνομικά τμήματα, αποσπώντας τον οπλισμό τους. Μέχρι και απόπειρα κατάληψης ενός στρατοπέδου πραγματοποιήθηκε, χωρίς όμως επιτυχία. Ο Ιριγόγιεν έδωσε εντολή να επέμβουν μονάδες ιππικού, πυροβολικού και πεζοναύτες. Αξίζει να σημειωθεί πως πολλοί ιστορικοί υποστηρίζουν ότι ένα στρατιωτικό τάγμα που πήρε μέρος στην καταστολή της εξέγερσης ήταν αυτό του -τότε υπολοχαγού- Χ. Περόν, του μετέπειτα προέδρου της Αργεντινής. Υπολογίζεται ότι με δικές του εντολές δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 100 απεργοί.

Επίσης μέλη μεγαλοαστικών οικογενειών συγκρότησαν παρακρατικές ομάδες κρούσης για να συνδράμουν το κατασταλτικό έργο του στρατού και της αστυνομίας. Παράλληλα επιδόθηκαν και σε ένα όργιο βίας απέναντι στους εβραϊούς κατοίκους, που έφτασε στα όρια του πογκρόμ, βασανίζοντας και σκοτώνοντας πολλούς από αυτούς και λεηλατώντας τις επιχειρήσεις και τις περιουσίες τους. Η δικαιολογία ήταν ότι η κοινότητα των Εβραίων -οι περισσότεροι ρωσικής καταγωγής- ήταν κομμουνιστές, πράκτορες των Μπολσεβίκων και υποστηρικτές της ρωσικής επανάστασης. Το σύνθημα που φώναζαν τρέχοντας στους δρόμους ήταν «Θάνατος στους Ρώσους».

Οι συγκρούσεις έληξαν στις 14 Γενάρη. Οι εργάτες επέστρεψαν στο εργοστάσιο νικητές αφού ικανοποιήθηκαν όλα τα αιτήματά τους, ακόμα και η κυριακάτικη αργία και η αναγνώριση της συνδικαλιστικής τους οργάνωσης. Το τίμημα όμως ήταν ακριβό. Οι νεκροί σύμφωνα με τις πιο έγκυρες εκτιμήσεις έφτασαν τους 700. Όμως πηγές από την αμερικανική πρεσβεία έκαναν λόγο για 1.500 νεκρούς. Οι τραυματίες υπολογίζονται σε 2-5 χιλιάδες και οι συλληφθέντες σε 50.000.

Η εξέγερση του Γενάρη του 1919 στην Αργεντινή είχε έντονα αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά και στράφηκε σαφώς ενάντια στα ξένα μονοπώλια. Με την έκταση που πήρε, επιβεβαιώνει τον τεράστιο αντίκτυπο που είχε σε όλο τον κόσμο η Οκτωβριανή Επανάσταση, ακόμα και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Δεν είναι τυχαίο ότι παρόμοιες εξεγέρσεις έγιναν την ίδια περίπου περίοδο (1918-1919) σε πολλές χώρες της Ευρώπης, όπως στη Γερμανία με τους Σπαρτακιστές, την Ουγγαρία, την Αυστρία, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία, ακόμα και στην «ουδέτερη» Ελβετία.

Στην άλλη άκρη του κόσμου, στη Ιαπωνία, πραγματοποιήθηκε αντίστοιχη εξέγερση όπως και σε μια σειρά χώρες της Ασίας οι λαοί ξεσηκώθηκαν ενάντια στην αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις συγκροτήθηκαν και εργατικά συμβούλια (Σοβιέτ). Η φλόγα της επανάστασης των Μπολσεβίκων απλωνόταν σ' ολόκληρη τη γη.

Σ.Σ.

Πηγές

Ν. Ψυρούκης, «Ιστορία της αποικιοκρατίας» τ. ΣΤ, εκδ. Επικαιρότητα
Κείμενα από το διαδίκτυο

Για το άρθρο της «Κατιούσας»

Για δεύτερη φορά μέσα σε τρεις μήνες, διαδικτυακά μέσα που εκφράζουν τις απόψεις του ΚΚΕ αναφέρονται με άρθρα τους στον Μάο, την Κίνα και το μ-λ κίνημα. Τον περασμένο Σεπτέμβρη η ιστοσελίδα «Ατέχνως» και στα μέσα Δεκέμβρη η «Κατιούσα» «φιλοξένησαν» τέτοια άρθρα. Έχουμε τοποθετηθεί ήδη με άρθρα στην ΠΣ για τα ιδεολογικά ζητήματα που αναδείχθηκαν στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα μετά τη ρεβιζιονιστική στροφή του 1956, καθώς και στην προσφορά του Μάο και του μ-λ κινήματος, ενώ αναδείξαμε και τη ζωτική ανάγκη να αναπτυχθεί ένας σοβαρός διάλογος γύρω από τα ζητήματα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού και της παλινόρθωσης στη ΣΕ και την Κίνα. Βεβαίως, το άρθρο στην «Κατιούσα» απέχει πολύ από το να ανταποκρίνεται σε μια τέτοια αναγκαιότητα.

Είναι εντυπωσιακό ότι επαναλαμβάνει μονότονα ψευδείς ισχυρισμούς και ανιστόρητες απόψεις που περιέχονται στο πρώτο άρθρο («Ατέχνως») και μάλιστα με μια διαδικασία «copy-paste». Το κεντρικό σκεπτικό (που βέβαια δε γίνεται καμιά προσπάθεια να τεκμηριωθεί στοιχειωδώς) είναι ότι η αντιπαράθεση της Κίνας με τη ΣΕ δεν είχε ιδεολογικά χαρακτηριστικά, αλλά εδράζονταν σε κρατικές διαφορές ή και διεκδικήσεις της Κίνας. Σ' αυτή τη βάση, ο Μάο και το ΚΚ Κίνας απλώς εκμεταλλεύτηκαν την «κατάσταση που είχε δημιουργηθεί εντός του σοσιαλιστικού στρατοπέδου» μετά «την ομορτοουνιστική γραμμή της Μόσχας» και προσέγγισαν «δυνάμεις που είχαν εναντιωθεί στον ομορτοουνισμό, οδηγώντας έτσι στη διάσπαση του παγκόσμιου κινήματος»! Έχουμε αναφερθεί σ' αυτά και δεν έχει κανένα νόημα να επανέλθουμε.

Είναι φανερό ότι μια τέτοια προσέγγιση ταιριάζει στο αφήγημα που έχει στήσει η ηγεσία του ΚΚΕ για να δικαιολογήσει την ιστορική και πολιτική της πορεία: ότι δηλαδή το σημερινό ΚΚΕ εντασσόταν πάντα (από το 1956 και μετά) σε ένα διεθνές κομμουνιστικό ρεύμα που πάλευε(;) και μέσα στη ΣΕ για να διατηρήσει τη σοσιαλιστική της κατεύθυνση, χάνοντας όμως τελικά τη μάχη το 1991. Άρα το ΚΚ Κίνας είναι αυτό που διέσπασε το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, ενώ ο Μάο και οι κομμουνιστές που αντιτάχθηκαν ανοιχτά στο 20ο Συνέδριο σε όλο τον κόσμο και συγκρότησαν το μ-λ ρεύμα, δεν είχαν καμία θετική προσφορά, αφού διακατεχόταν από «μικροαστικές, ομορτοουνιστικές» απόψεις. Έχουμε και σ' αυτά απαντήσει...

Παρά, όμως, τις «καλές» προσπάθειές της, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν κατορθώνει

να σβήσει τα ερωτηματικά και τους προβληματισμούς από τα μέλη και τους οπαδούς του ΚΚΕ και αναγκάζεται να επανέρχεται ξανά και ξανά στο «στοιχειωμένο μαοϊκό ρεύμα» με ψευτιές και κουτοπονηριές.

Και επειδή φαίνεται ότι αυτά δε φτάνουν, επιστρατεύεται ο Ν. Ζαχαριάδης και κάποια αποσπάσματα από το γράμμα του προς την ΜΛΟ το 1967 με αναφορά στον Μάο. Σπουδαία ιδεολογική αντιπαράθεση! Αλλά και σ' αυτό το επίπεδο, παραλείπουν να αναφέρουν ότι το γράμμα αυτό ο Ζαχαριάδης το έγραψε απομονωμένος και εξόριστος από τη «νέα κατάσταση» που είχε επικρατήσει στο ΚΚΣΕ και στο ΚΚΕ, στην οποία επίσης αναφέρεται και καταγγέλλει και από την οποία προέρχεται το σημερινό ΚΚΕ.

Θα ισχυριστούν, βεβαίως, ότι «αποκατέστησαν» τον Ζαχαριάδη το 2011. Και έτσι τώρα είναι και με τον Ζαχαριάδη, που καθαιρέθηκε από ΓΓ μετά το 20ο Συνέδριο και στη συνέχεια διαγράφηκε από το κόμμα, και με τον Κολιγιάννη, που διορίστηκε στη θέση του και ακολούθησε τη γραμμή του 20ου! Όμως η υπεράσπιση του Ζαχαριάδη είχε αξία, νόημα και ουσία τότε, που στο όνομα της καταδίκης του, καταδικαζόταν η επαναστατική γραμμή του ΚΚΕ. Τότε, οι πολιτικοί και ιδεολογικοί εκφραστές της κατεύθυνσης που το σημερινό ΚΚΕ ακολούθησε από το 1956 και μετά, όχι μόνο δεν τον υπερασπίστηκαν, αλλά τον πέταξαν «στο πυρ το εξώτερον». Η μετέπειτα «αναγνώριση» του δεν είναι μόνο υποκριτική, αλλά είναι και επικίνδυνη, επειδή προσπαθεί να συγκαλύψει ευθύνες.

Η ηγεσία του ΚΚΕ αναζητάει «ιστορική συνέχεια» και «πολιτική στήριξη» σε ηγετικές μορφές του ελληνικού κομμου-

νιστικού κινήματος, όπως είναι ο Ν. Ζαχαριάδης, προσαρμόζοντάς τες όμως στα δικά της σημερινά δεδομένα (όπως κάνει και με τον Στάλιν). Στην ουσία, προσπαθεί να θολώσει τα νερά της δικιάς της ρεβιζιονιστικής πορείας και της σημερινής δήθεν επαναστατικής, αλλά πλήρως ρεφορμιστικής γραμμής, επιλέγοντας να «αναγνωρίσει» αυθαίρετα και ανιστόρητα κάποιες περιόδους της πολιτικής δράσης του Ν.Ζ. Σβήνει την καθοριστική συμμετοχή του στον προσδιορισμό της στρατηγικής του ΚΚΕ το 1934 και στην ανασυγκρότηση του κόμματος στη συνέχεια, ισχυριζόμενη ότι διαφωνούσε μ' αυτή τη γραμμή. Θεωρεί λαθεμένο το περιεχόμενο του πρώτου γράμματός που έγραψε τον Οκτώβρη του 1940, που αποτέλεσε σημαντική πολιτική παρακαταθήκη για τη συγκρότηση του ΕΑΜ, αλλά προβάλλει τα επόμενα δύο, που υποτίθεται ότι το διορθώνουν. Το μόνο που αναδεικνύει είναι η συμβολή του στον ΔΣΕ και τον εμφύλιο, που υποτίθεται ταιριάζει με τη σημερινή γραμμή του ΚΚΕ για «σοσιαλιστική επανάσταση», αλλά απορρίπτει το ΕΑΜ και τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, χωρίς τον οποίο δεν θα μπορούσε να υπάρξει ΔΣΕ.

Και τώρα προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τον Ζαχαριάδη ενάντια στον Μάο και σε όσες πολιτικές δυνάμεις και αγωνιστές υπερασπίστηκαν τότε και συνεχίζουν και τώρα να υπερασπίζονται ζωτανά και μάχιμα την επαναστατική κατεύθυνση. Δεν πρόκειται απλώς για τυμβωρυχία, αλλά για μια προσπάθεια κάλυψης και εξαγνισμού μιας καθ' όλα ρεφορμιστικής μπρεζνιεφικής γραμμής και μιας πραγματικής αδυναμίας ιδεολογικής αντιπαράθεσης, που προκύπτει από αυτήν.

Υπόθεση Παναγιωτόπουλου

Καθόλου πρωτόγνωρη, πάντα εξοργιστική

Η υπόθεση Στάθη Παναγιωτόπουλου που έγινε γνωστή τον περασμένο Δεκέμβρη είναι λίγο-πολύ γνωστή. Κατηγορήθηκε για τη δημοσιοποίηση ροζ βίντεο χωρίς τη συναίνεση της βιντεοσκοπούμενης. Μετά από αυτή την αποκάλυψη, όπως ήταν φυσικό, πολλές ακόμα βρήκαν το θάρρος και μίλησαν εναντίον του για δικές τους περιπτώσεις.

Η υπόθεση αυτή, αν και απολύτως αναμενόμενη, παραμένει εξοργιστική, όπως και κάθε αντίστοιχη, που όπως φαίνεται τα τελευταία λίγα χρόνια, όλο και περισσότερες γυναίκες πέφτουν θύματα, αλλά και όλο και περισσότερες σηκώνουν αναστήμα και μιλούν. Πώς να μην εξοργίζεται άλλωστε κανείς, ακόμη και τη χιλιοστή φορά που θα ακούσει τέτοια είδηση, όταν συνειδητοποιεί πως ξανά η γυναίκα αποτελεί εκμεταλλεύσιμο πρόσωπο, τόσο λόγω του φύλου της, όσο και λόγω της ταξικής της θέσης. Δολοφονίες, απολύσεις εγκύων, χαμηλές αμοιβές, ξυλοδαρμοί και άλλα τόσα περιμένουν τη λαϊκή γυναίκα. Και πιο συγκεκριμένα, ποιος δε θυμάται την περίπτωση της φοιτήτριας στη Θεσσαλονίκη, που πριν λίγα χρόνια έπεσε από τις φοιτητικές εστίες όταν την απειλούσε πρώην σύντροφός της ότι θα κοινοποιήσει αντίστοιχο βίντεο; Ευ-

τυχώς, όπως φαίνεται, μια σειρά γυναίκες αποφασίζουν πλέον να μιλήσουν, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους.

Βέβαια, όπως κάθε ζήτημα, έτσι και αυτό είναι ένα ζήτημα με κέντρο τον ταξικό του χαρακτήρα. Συχνότερα θύματα αποτελούν λαϊκές γυναίκες, ενώ θύτες είναι πολλές φορές άτομα, όπως στην προκειμένη, που μπορούν να ασκήσουν την κοινωνική τους ισχύ πάνω σε αυτές τις γυναίκες. Είτε επειδή είναι κομμάτια της αστικής τάξης και των εκπροσώπων της, είτε επειδή ο αστικός νόμος τους προστατεύει, άμεσα ή δια της οδού του Μπαλάσκα.

Η σόου μπιζ, οι τέχνες κ.λπ. είναι ένας χώρος που χαρακτηρίζεται έντονα από τέτοια φαινόμενα. Πατώντας πάνω στην επωνυμία και στην αποτύπωση του κάθε ονόματος, γυναίκες (συχνότερα) αλλά και ο καθένας απειλούνται να συμμορφωθούν στις εξουσιαστικές, σεξουαλικές ορέξεις του κάθε καλλιτεχνικού παράγοντα. Έτσι και οι τέχνες έχουν και τους εργαζόμενους, έχουν και τα αφεντικά. Απ' αρχής του επαγγέλματος, στη σύγχρονη ιστορία τουλάχιστον, είναι γνωστό για διάφορα μεγάλα ονόματα ότι αν δεν πραγματοποιηθεί αυτό που θέλουν, οι εργαζόμενοι απειλούνται με στιγματι-

σμό, ότι δε θα βρουν αλλού δουλειά και άλλα παρόμοια. Τα τελευταία χρόνια ειδικά μαθαίνουμε πολλές τέτοιες περιπτώσεις.

Δεν είναι, βέβαια, μόνο αυτός ο χώρος στον οποίο η εξουσία του ισχυρού επιβάλλεται και με τρόπο που βάλλει τη γυναίκα ή όσους αυτός θεωρεί υποτελείς του. Το αστικό πολιτικό προσωπικό και η τάξη του έχουν κατηγορηθεί συχνά στο παρελθόν. Και βεβαίως βγήκαν οι συνήθεις ύποπτοι να μιλήσουν για κοπέλα που «τα ήθελε», όπως γίνεται πάντα προκειμένου

να θυματοποιήσουν τον θύτη και να στοχοποιήσουν το θύμα.

Κάθε νέος Παναγιωτόπουλος, κάθε παλιότερος Παναγιωτόπουλος, απλά επιβεβαιώνουν τη διπλή φύση της εκμετάλλευσης της γυναίκας, βάσει της τάξης της, αλλά και του φύλου της. Δεν εκπλήσσουν, αλλά εξοργίζουν. Και είναι δίκαιη η αγανάκτηση της κάθε γυναίκας, είναι δίκαιη η αγανάκτηση του λαού συνολικά και είναι δίκαιο και το να εξεγείρεσαι ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης που το καπιταλιστικό σύστημα γεννάει.

Για τον Νίκο Ζαχαριάδη

Η αποτίμηση της συνεισφοράς μιας σημαντικής ηγετικής προσωπικότητας του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας, όπως του Ν. Ζαχαριάδη, αποτελεί σημαντικό ζήτημα για τη φυσιογνωμία μιας επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης, καθώς διαμορφώνει ένα πλαίσιο ευθύνης αλλά και δέσμευσης απέναντι σε κρίσιμα προβλήματα του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος.

Αποτελεί ένα μέρος από το μεγάλο βάρος που πρέπει να σηκώσουν το κομμουνιστικό κίνημα και οι νέοι αγωνιστές του σήμερα, στην πορεία της ανασυγκρότησης και του ανοίγματος επαναστατικών δρόμων στα επίπεδα που απαιτεί η ταξική πάλη.

Όσο μας αφορά, δεν ξεκινάμε από «λευκό χαρτί», καθώς κριτική αποτίμηση της πορείας και του έργου του Ν. Ζαχαριάδη το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα στη χώρα μας έχει κάνει από πολύ παλιά (Απάντηση της ΜΛΟ των πολιτικών προσφύγων στο γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη, 56 χρόνια από την ίδρυση του ΚΚΕ, ΟΜΛΕ, 60 χρόνια από την ίδρυση του ΚΚΕ, Γ. Χοτζέας, Ο Πολύδωρος θυμάται, Πολύδωρος Δα-νιηλίδης, άρθρο στην ΠΣ το 1990)*. Έγι-νε κυρίως από κομμουνιστές που βρέθη-καν σε όλες τις μεγάλες στιγμές ανόδου και καθόδου του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος και αρκετοί από αυτούς βρέθηκαν μαζί του. Και πέρα από αυτό, θεωρούμε ότι κάθε αγωνιστής που θέλει να ανοίξει δρόμους στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση έχει κάθε δικαίωμα αλλά και καθήκον να αποτιμήσει σημαντικά ζητήματα και πρόσωπα του κινήματος στη χώρα μας.

Ο Νίκος Ζαχαριάδης εξελίχθηκε σε ηγέτη του ΚΚΕ ως αποτέλεσμα της δρά-σης του, της αφοσίωσής του στο εργατι-κό-κομμουνιστικό κίνημα, της ταξικής του διαπαιδαγώγησης και συνείδησης, του υψηλού επιπέδου θεωρητικής κα-τάρτισης και ικανότητας που τον χαρα-κτήριζε. Μέχρι τον διορισμό του το 1931 στη γραμματεία του ΚΚΕ μετά την παρέμ-βαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, για να σταματήσει τη φραξιονιστική πάλη χωρίς αρχές στο εσωτερικό του, ο Ζαχα-ριάδης έχει ήδη αποδείξει ότι δεν είναι «φυτευτός» ούτε στέλεχος του «κομματι-κού σωλήνα». Από το 1924 που ήρθε πα-ράνομα στην Ελλάδα μέχρι το 1929 που φεύγει για τη Σοβιετική Ένωση, για να μην συλληφθεί, έχει διατελέσει καθοδη-γητής σημαντικών τομέων του ΚΚΕ. Γραμματέας της ΟΚΝΕ, καθοδηγητής σε Θεσσαλονίκη, Βόλο, Πειραιά των οργα-νώσεων του ΚΚΕ, ενώ σε ηλικία μόλις 24 χρόνων (1927) μεταφράζει το έργο του Φ. Έγκελς «Λουδοβίκος Φόουερμαχ και το τέλος της Γερμανικής Ιδεολογίας». Στη διάρκεια 1924-1929 συλλαμβάνεται πέντε φορές και καταφέρνει ισάριθμες φορές να δραπετεύσει από τα νύχια της αστυνομίας και της ασφάλειας.

Η παρέμβαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο ΚΚΕ από τη μία πλευρά δημιούργησε θετικούς όρους για το ξεπέ-ρασμα της εσωκομματικής κρίσης που το μάστιζε και σταμάτησε τη διαλυτική του πορεία, ανοίγοντας μια κατεύθυνση ανα-συγκρότησης και σημαντικής ανάπτυξης. Από την άλλη μεριά, όμως, δημιούργησε «προηγούμενα» που το κομμουνιστικό

κίνημα και ο Ν. Ζαχαριάδης θα τα έβρι-σκαν μπροστά τους στις δύσκολες επο-χές της ρεβιζιονιστικής επίθεσης και των πραξικοπημάτων στο εσωτερικό των ΚΚ και ιδιαίτερα του ΚΚΕ.

Η καθοριστική συμβολή του στην 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1934, στην οποία εκλέχτηκε και Γενικός Γραμματέ-ας, στην ανάλυση της ελληνικής κοινω-νίας και στον καθορισμό του χαρακτήρα της επανάστασης και των καθηκόντων του κομμουνιστικού κινήματος αποτέλε-σε σημαντικό προχώρημα για τη σύνδεση του ΚΚΕ με την εργατική τάξη και τον λαό και καθόρισε την πορεία ανάπτυξής του τα επόμενα χρόνια, μετατρέποντάς το σε κόμμα-καθοδηγητή των εργατι-κών-λαϊκών αγώνων για ανεξαρτησία και κοινωνική απελευθέρωση.

Η σύλληψή του από το δικτατορικό καθεστώς Μεταξά το 1936 και η μακρό-χρονη φυλάκισή του μέχρι την παράδοσή του από τη Γενική Ασφάλεια στη γερμα-νική Γκεστάπο τον Απρίλη του 1941 και από εκεί την μεταγωγή του στο στρατό-πεδο συγκέντρωσης Νταχάου από το οποίο απελευθερώνεται τον Μάη του 1945 και επιστρέφει στην Ελλάδα, απο-τελεί μία σημαντική περίοδο στην οποία διαμορφώθηκαν «δεδομένα» με τα οποία και το κομμουνιστικό κίνημα και ο ίδιος έπρεπε να αναμετρηθούν.

Σύλληψη του μεγαλύτερου μέρους της ηγεσίας του ΚΚΕ από τη δικτατορία Μεταξά, δημιουργία από Μεταξά-Μανια-δάκη χαφιεδικού μηχανισμού «ΚΚΕ» και έκδοση πλαστού «Ριζοσπάστη» με τη σύ-μπραξη πρώην ηγετικών στελεχών, εκτεταμένη χαφιεδολογία και χαφιεδο-φοβία στο εσωτερικό του ΚΚΕ. Ξέσπασ-μα Β' Παγκόσμιου Πολέμου, Ιταλική επίθεση, Γερμανική επίθεση και κατοχή, ίδρυση ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τιτάνιος λαϊκός αγώνας, συμμορίες δωσίλογων και ταγ-ματασφαλιτών, συμφωνίες Καζέρτας-Λι-βάνου, απελευθέρωση, επέμβαση Άγγλων, ηρωικός Δεκέμβρης, συμφωνία της Βάρκιζας, πογκρόμ ενάντια στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, τους κομμουνιστές και τους δημοκρατικούς ανθρώπους.

Μέσα σε αυτές τις πυκνές, πολύπλο-κες και δύσκολες συνθήκες, οι παρεμβά-σεις του Ν. Ζαχαριάδη υπήρξαν σημαντι-κές. Ιδιαίτερα το πρώτο γράμμα από την Κέρκυρα τον Οκτώβρη του 1940 καθόρι-σε τη γραμμή αντίστασης στην ξενική ει-σβολή, αλλά έπαιξε και σημαντικό ρόλο στην κατεύθυνση της συγκρότησης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της επό-μενης περιόδου. Στίγμα αποτελεί η τοπο-

θέτησή του στο γράμμα αυτό ότι «Στον πόλεμο αυτό, που τον διευθύνει η κυ-βέρνηση Μεταξά, όλοι μας πρέπει να δώ-σουμε όλες μας τις δυνάμεις, δίχως επι-φύλαξη». Αυτή η τοποθέτηση θεωρήθηκε λαθεμένη τόσο από στελέχη του ΚΚΕ όσο και από την Κομμουνιστική Διεθνή, αλλά και ο ίδιος προσπάθησε να την ανασκευ-άσει με το δεύτερο και τρίτο γράμμα του κατά την διάρκεια του ελληνο-ιταλικού πολέμου.

Τα σοβαρότερα ζητήματα που έπρεπε να αντιμετωπιστούν με την επιστροφή του στην Ελλάδα απαιτούσαν σημαντι-κές, δύσκολες και άμεσες αποφάσεις για την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολου-θήσει το κομμουνιστικό και το ΕΑΜικό κί-νημα. Το βασικό ζήτημα που ετίθετο δεν ήταν άλλο από το αν και κατά πόσο υπήρχαν οι προϋποθέσεις για το πάρσι-μο της εξουσίας από το λαϊκό κίνημα μέ-σα στις διαμορφωμένες διεθνείς και εσωτερικές συνθήκες, με το ΚΚΕ ήδη «χρωμένο» με μια Καζέρτα, έναν Λίβα-νο και πολύ περισσότερο με μια Βάρκιζα.

Η αντιστροφή της κατάστασης που εί-χε διαμορφωθεί απαιτούσε ριζικές αλλα-γές στο κόμμα, κριτική στις αποφάσεις του, πολιτική και οργανωτική ανασυ-γκρότηση από τα «πάνω έως τα κάτω», εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του κόμματος και του αγωνιζόμενου λαού και διαμόρ-φωση μιας ηγεσίας πιο συλλογικής, με στελέχη που είχαν δείξει την αφοσίωσή τους στον ανυποχώρητο αγώνα. Όμως, αντί αυτών επιλέχθηκε η γραμμή του «ομαλού δημοκρατικού δρόμου» και της «τήρησης της συμφωνίας της Βάρκιζας», σε αντίθεση με τις διαθέσεις του λαού και της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών και των στελεχών του ΚΚΕ.

Στις αποφάσεις αυτές, καθοριστικό ρόλο έπαιξε η θεωρία των «δύο πόλων», η οποία έβλεπε την αναγκαιότητα η Ελλάδα να στηριχτεί σαν Μεσογειακή χώρα στην Αγγλία και σαν Βαλκανική χώρα στη Σοβιετική Ένωση. Πέρα από την εξίσωση της ιμπεριαλιστικής Αγγλίας με τη σοσιαλιστική Σοβιετική Ένωση, η θεωρία αυτή ουσιαστικά αποτελούσε μία μορφή παραίτησης των κομμουνιστών στη χώρα μας από την επαναστατική κα-τάληψη της εξουσίας.

Η αιματοβαμμένη επέμβαση των Άγγλων και στη συνέχεια των Αμερικάν-ων ιμπεριαλιστών και η εκδικητική πολι-τική της ντόπιας αντίδρασης σε συν-δυασμό με τους χιλιάδες κυνηγημένους αγωνιστές στα βουνά δεν άφηναν κανέ-να περιθώριο παρά μόνο για το ξεδίπλω-μα του δεύτερου ένοπλου αγώνα. Αυτή η

επιλογή δείχνει την επαναστατική απο-φασιστικότητα του Ν. Ζαχαριάδη, των μελών και των στελεχών του ΚΚΕ, αλλά και συνολικά του ΕΑΜικού κινήματος. Όμως προχώρησε με ταλαντεύσεις και σημαντική καθυστέρηση (υπήρχε από-φαση ήδη από το 1945) και έτσι διαμορ-φώθηκαν αρνητικοί συσχετισμοί, ενώ τα σοβαρά λάθη της διεξαγωγής του αγώνα είχαν σαν αποτέλεσμα την υποχώρηση και την ήττα του ΔΣΕ.

Οι αντιφάσεις συνεχίζονται, καθώς το 1951 υπάρχει διακήρυξη για «το όπλο παρά πόδα», ενώ ταυτόχρονα δημιουρ-γείται η ΕΔΑ για να μπορέσει να υπάρχει νόμιμη πολιτική έκφραση του αριστερού και δημοκρατικού κόσμου στην Ελλάδα (σωστή και εν πολλοίς αναγκαστική επι-λογή). Ακολούθησε μία ιδιαίτερα δύσκο-λη περίοδος μέχρι το 1955, που σφραγί-ζεται από τις επίμονες και ηρωικές προ-σπάθειες για το στήσιμο παράνομου μη-χανισμού του ΚΚΕ στην Ελλάδα με πολ-λές θυσίες στελεχών και μελών του, με διώξεις και εκτελέσεις.

Η παρέμβαση των χρυσοσοφικών ρεβιζιονιστών, με τη σύμπραξη των ακο-λούθων τους στο εσωτερικό του ΚΚΕ, με τα γεγονότα της Τασκένδης (1955) και την κακόφημη 6η Ολομέλεια (1956) είχαν στόχο τη μετατροπή του από κόμμα επα-ναστατικό σε κόμμα του «ειρηνικού δρό-μου» και σφράγισαν αυτή τους την επι-λογή με την καθαίρεση από Γενικό Γραμ-ματέα και τελικά τη διαγραφή του Ν. Ζα-χαριάδη (1957) από το ΚΚΕ. Η επίθεση των ρεβιζιονιστών συνάντησε τη μαζική αντίσταση των κομμουνιστών, τόσο στις χώρες της πολιτικής προσφυγιάς, όσο και στο εσωτερικό της χώρας και ειδικά στους τόπους εξορίας. Αυτή η αντίσταση για ένα μεγάλο διάστημα σφραγίστηκε από την υπεράσπιση του Ν. Ζαχαριάδη απέναντι στη διορισμένη κλίκα Κολιγιάν-νη-Παρτσαλίδη, αλλά και από την υπε-ράσπιση του επαναστατικού χαρακτήρα του ΚΚΕ.

Η πολεμική των ρεβιζιονιστών απένα-ντι στον Ν. Ζαχαριάδη γινόταν από δε-ξιές οπορτουνιστικές θέσεις και παντού έβλεπαν «τυχοδιωκτισμό» και «αριστερι-σμό». Με αυτό το «νέο πνεύμα», οι ρεβι-ζιονιστές κατόρθωσαν να μεταλλάξουν το ΚΚΕ στο αντίθετό του, σε κόμμα ουρά του αστικού πολιτικού συστήματος, αφού πρώτα βέβαια διέλυσαν τις οργα-νώσεις (1958) στην Ελλάδα, που με τό-σους κόπους και θυσίες είχαν στηθεί.

Η αντίθεση του Ν. Ζαχαριάδη στη ρε-βιζιονιστική επέλαση τόσο στο ΚΚΣΕ όσο και στο ΚΚΕ έχει αδυναμίες, οι οποίες

Η αντίσταση των Ελλήνων κομμουνιστών στη ρεβιζιονιστική στροφή

προέρχονται τόσο από την εξέλιξη της αντιπαράθεσης στο εσωτερικό του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, όσο και από τις συνθήκες κράτησής του από τις ρωσικές αρχές, οι οποίες γίνονταν ολοένα και σκληρότερες με αποτέλεσμα να τον αποκόπτον από επαφές και παρακολούθηση των εξελίξεων. Στο γράμμα του τον Μάη του 1967 προς την ΜΛ Οργάνωση των πολιτικών προσφύγων στις Ανατολικές Χώρες, ενώ καταγγέλλει την ηγεσία του ΚΚΕ, η γραμμή του είναι «εντός και επί τα αυτά», αρνούμενος ουσιαστικά τον διαχωρισμό από τον ρεβιζιονισμό, ο οποίος ήδη είχε ξεκινήσει τόσο διεθνώς όσο και στην Ελλάδα ήδη από το 1964. Οι καταγγελίες του, στο ίδιο γράμμα, για τον Μάο και το ΚΚ Κίνας είναι ένα ιδιαίτερα προβληματικό στοιχείο, καθώς σε αντίθεση με τα παραπάνω, για μία ολόκληρη περίοδο, με καθοδήγηση τον Ν. Ζαχαριάδη, σε έντυπα του ΚΚΕ και του ΔΣΕ υμνούσαν τόσο ο Μάο όσο και το ΚΚ Κίνας και καλούνταν οι Έλληνες κομμουνιστές να πάρουν μαθήματα από τη θεωρία και τη δράση τους (Προβλήματα καθοδήγησης του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδης 1952, άρθρα στην «Ελεύθερη Ελλάδα» 1949 και εκδόσεις έργων από το εκδοτικό του ΚΚΕ «Νέα Ελλάδα» 1950-1953, εφημερίδα «Ο Δημοκρατικός» 1950)**. Μάλιστα, το 1963 ο Ν. Ζαχαριάδης ζητάει να μεταφερθεί «για λόγους υγείας» στην Κίνα, αίτημα που απορρίπτουν οι ρεβιζιονιστικές αρχές.

Φαίνεται ότι στο διάστημα που μεσολάβησε, ο Ν. Ζαχαριάδης είχε πάρει πια τις αποφάσεις του, με ποια πλευρά θα συνταχθεί, θεωρώντας ότι η πλευρά Μάο και ΚΚ Κίνας δεν μπορούσε να απαντήσει στα σοβαρά ζητήματα που είχε ανοίξει η ρεβιζιονιστική παλινόρθωση και όπως το 1945, έτσι και τον Μάη του 1967, υπερθεμάτισε υπέρ μιας πλασματικής ενότητας. Και αυτή η τοποθέτηση δεν ήταν μόνο δική του, αλλά και άλλων στελεχών του ΚΚΕ που εναντιώθηκαν στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ και την 6η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ και με το πέρασμα των χρόνων υποτάχθηκαν στο «αντικειμενικά κανονικό» της εποχής, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την πλήρη επικράτηση του ρεβιζιονισμού. Όταν το 1968, πάλι καθυστερημένα, έδωσε τη γραμμή για Οργάνωση ΚΚΕ (κουκουέ) το «νερό είχε μπει στο αυλάκι» και δεν μπορούσε να επηρεάσει και να αντιστρέψει τις εξελίξεις για το κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας.

Κλείνοντας αυτό το σημείωμα για τον Ν. Ζαχαριάδη, θέλουμε να τονίσουμε ότι τιμάμε τον Γενικό Γραμματέα του ΚΚΕ της επαναστατικής περιόδου, καθώς συνέβαλε σημαντικά στη διαμόρφωση της ταξικής πολιτικής φυσιογνωμίας του και έδωσε στο κόμμα τη δυνατότητα να γίνει καθοδηγητής του εργαζόμενου λαού σε τρεις ένοπλες αναμετρήσεις (Κατοχή, Δεκέμβρης, Εμφύλιος). Οι αντιφάσεις και τα λάθη του επισημαίνονται και κριτικάρονται για να βγουν συμπεράσματα από την πλευρά της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης που έχει ανάγκη να ενισχυθεί στην εποχή μας.

Κρατάμε σαν βαριά κληρονομιά το επαναστατικό πνεύμα και την πλήρη αφοσίωση του Ν. Ζαχαριάδη στο κομμουνιστικό κίνημα και το επαναστατικό ΚΚΕ και χαρίζουμε στους ρεβιζιονιστές «αποκαταστάτες», το «κουφάρι» του, όπως και ο ίδιος επέλεξε να τους αφήσει.

*Ιστοσελίδα ΚΚΕ (μ-λ), *antigeitonies*, εφημερίδα Προλεταριακή Σημαία

** ιστοσελίδα «παρά πόδα»

Μετά την εκδήλωση του πραξικοπήματος στα εσωτερικά του ΚΚΕ και την ανατροπή της ηγεσίας του, εκδηλώθηκε από τους Έλληνες κομμουνιστές το μ-λ κίνημα ενάντια στην 6η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ (1956), ενάντια στις θέσεις της ΕΣΣΔ για τον «ειρηνικό δρόμο» και την αποσταλινοποίηση, αλλά και ενάντια στην κομματικά παράνομη καθαίρεση του Ν. Ζαχαριάδη. Συνεπώς υπήρξε αντιπαράθεση σε όλο το φάσμα των ζητημάτων που αφορούσαν το ελληνικό και διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και θα πρέπει η αποτίμηση του κινήματος αυτού να γίνει συνολικά και όχι τεμαχισμένα.

Το ΚΚΕ εκείνη την περίοδο είναι σκόρπιο στις ανατολικές σοσιαλιστικές χώρες, στην παρανομία στην Ελλάδα και στην εξορία στα ξερωνήσια. Παρά την πολυδιάσπαση, παντού ξέσπασε η αντίσταση ενάντια στον ρεβιζιονισμό. Αυτό το γεγονός αποδεικνύει ότι το μ-λ κίνημα στην Ελλάδα ήταν σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητο, όχι ομοιογενές, και ότι προηγήθηκε χρονικά των αντιπαράθεσεων των κομμάτων της Αλβανίας και της Κίνας στην ΕΣΣΔ. Αυτή η χρονική διαφορά στοίχισε στο μ-λ κίνημα, καθώς θα μπορούσε να είχε βοηθηθεί ώστε να αναπτυχθεί γρηγορότερα.

Η Αντίσταση των Ελλήνων κομμουνιστών εκδηλώθηκε πρώτα και κύρια στην Τασκένδη, όπου ήταν και η μεγάλη πλειοψηφία των κομματικών μελών στην προσφυγιά και των μαχητών του ΔΣΕ, δηλαδή η «καρδιά» του κόμματος. Ακόμα και πριν την 6η Ολομέλεια, είχαν ξεσπάσει ταραχές στην Τασκένδη, όταν οι οπαδοί της «νέας γραμμής», παρακινούμενοι και από τους σοβιετικούς, προσπάθησαν ανεπιτυχώς να δημιουργήσουν τετελεσμένα. Η μεγάλη πλειοψηφία των ΚΚέδων της Τασκένδης, πάνω από 7 στους 9 χιλιάδες, διαφώνησαν. Η απάντηση της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας ήταν ωμή: η μειοψηφία διέγραψε την πλειοψηφία. Έτσι γεννήθηκε η Μαρξιστική-Λενινιστική Οργάνωση Τασκένδης. Παρόμοια γεγονότα συνέβησαν σε μια σειρά χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, όπου υπήρχαν Έλληνες πολιτικοί πρόσφυγες. Η παράνομη ρεβιζιονιστική ηγεσία φρόντισε να απομονωθούν οι μαρξιστές-λενι-

Μαχητές του ΔΣΕ στην Τασκένδη

στές, οι οποίοι δημιούργησαν τις δικές τους συγκροτήσεις.

Εκεί, όμως, που η αντιρεβιζιονιστική πάλη εκδηλώθηκε με σημαντική ένταση, ήταν το στρατόπεδο εξορίας του Αη-Στράτη. Ο Αη-Στράτης αποτελούνταν από εκατοντάδες παλιούς κουκουέδες, στελέχη οι περισσότεροι, που αρνήθηκαν να υπογράψουν δηλώσεις μετάνοιας. Από αυτούς, η πλειοψηφία τάχθηκε ενάντια στη γραμμή της 6ης Ολομέλειας και κράτησε για χρόνια ηγεσία. Η τελευταία αναγκάστηκε να επιστρατεύσει πρωτοκλασάτα στελέχη της για να κάμψει την αντίσταση, χωρίς όμως να καταφέρει να πάρει την πλειοψηφία του Αη-Στράτη. Δεν είναι τυχαίο ότι το περιοδικό «Αναγέννηση» ιδρύθηκε σε μεγάλο βαθμό από εξόριστους του Αη-Στράτη.

Στην Ελλάδα, πολλά απλά μέλη του κόμματος σε συνθήκες άγριας παρανομίας και χωρίς επαφές με την αντιρεβιζιονιστική πάλη που διεξαγόταν σε διάφορα μέρη, διαφώνησαν με την αντεπαναστατική γραμμή. Ένωσαν στο πετσί τους τα αποτελέσματα της γραμμής αυτής. Οι παράνομες οργανώσεις που με τόσο κόπο στήθηκαν από τον Μπελογιάννη και άλλους, διαλύθηκαν από την ηγεσία ως αντεπαναστατική εγγύηση προς την αστική τάξη. Το κόμμα αυτοδιαλύθηκε στους «Λαμπράκηδες» και την ΕΔΑ. Κυριάρχησε η πολιτική ουράς προς την Ένωση Κέντρου και την αστική τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί νέοι «Λαμπράκηδες» πέρασαν στο μ-λ κίνημα.

Οι ρεβιζιονιστές προσπάθησαν τότε με τη βία και τις απειλές και τότε με την ενσωμάτωση, να κάμψουν την αντίσταση εναντίον τους και όταν δεν τα κατάφεραν δεν δίσταζαν να κάνουν κομματικές μεταθέσεις για απομόνωση, άρνηση για επανένταξη μετά από την εξορία ή και μαζικές διαγραφές.

Η ίδρυση της «Αναγέννησης» και στη συνέχεια της ΟΜΛΕ, κάτω από τη θετική επίδραση του διεθνούς μ-λ κινήματος και της επα-

ναστατικής πολεμικής του Μάο στους ρεβιζιονιστές της ΕΣΣΔ, έκανε εφικτό τη συνένωση του σκόρπιου αυτού δυναμικού σε μια ενιαία επαναστατική Οργάνωση. Δημιουργήθηκαν και άλλες μ-λ οργανώσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με διάφορους προσανατολισμούς. Οι αγωνιστές αυτοί ενοπήθησαν αρχικά ενάντια στην αντεπαναστατική στροφή, χωρίς να έχουν συγκροτήσει ιδεολογικές θέσεις και ανάλυση για τη διεθνή κατάσταση. Η σύνθετη ανάγκη για χάραξη γραμμής τόσο για την πορεία του κομμουνιστικού κινήματος, όσο και για την ταξική πάλη στην Ελλάδα, αναπόφευκτα οδήγησε στο να εκδηλωθούν διαφορές στα πλαίσια του μ-λ κινήματος. Όσο προχωρούσε η αντεπαναστατική στροφή και φαίνονταν οι επιδράσεις της, όσο εντεινόταν η διεθνής πάλη, τόσο γινόταν κατανοητό σε αυτό το δυναμικό ότι το ΚΚΕ ως επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα είχε τελειώσει οριστικά και ότι οι κομμουνιστές θα έπρεπε να συγκροτήσουν «από την αρχή» την πολιτική τους Οργάνωση. Στην πορεία αυτής της συνειδητοποίησης και μπροστά στις μεγάλες δυσκολίες, υπήρξαν και αυτοί που αποστρατεύτηκαν, αλλά και αυτοί που επέλεξαν να γυρίσουν πίσω στο ΚΚΕ. Χάθηκαν εκείνη την περίοδο σημαντικές δυνατότητες που θα μπορούσαν να είχαν αξιοποιηθεί καλύτερα.

Παρόλα αυτά όμως, η πάλη των μαρξιστών-λενινιστών άφησε αποτύπωμα στο σήμερα, με την ύπαρξη οργανωμένων δυνάμεων, όπως το ΚΚΕ(μ-λ), που παλεύουν για την υπόθεση του κομμουνιστικού υποκειμένου και ενάντια στον ρεβιζιονισμό. Άφησε επίσης ένα πολύτιμο μάθημα για τους νέους που θέλουν να στρατευτούν στην κομμουνιστική υπόθεση: να μελετούν τις εξελίξεις, να τοποθετούνται πολιτικά με θάρρος, κόντρα στους συσχετισμούς, να στηρίζονται στις δικές τους δυνάμεις, να περιφρουρούν την επαναστατική γραμμή.

σχολία

Σύνοδος

Η αύξηση των οργανικών θέσεων των κληρικών στις 10.000, από περίπου 6.000 που είναι σήμερα, και η έναρξη, με τη σύμφωνη γνώμη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, της συζήτησης-διαδικασίας για την αναθεώρηση του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Ελλάδος είναι τα δύο κρίσιμα ζητήματα που προκρίθηκαν από την πλευρά της Εκκλησίας ενόψει της συμμετοχής του πρωθυπουργού, Κυριάκου Μητσοτάκη, στη συνεδρίαση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου. Στην επόμενη Σύνοδο θα προκριθεί και η αγορά των οχημάτων τους.

Αποβολή I

Η υπεράσπιση του μεσίτη στη δίκη για τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου ζήτησε από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο την αποβολή δημοσιογράφου από το ακροατήριο ισχυριζόμενη ότι τα ρεπορτάζ του είναι προκατειλημμένα. Θα μπει πλαφόν.

Μέτρα

Σύμφωνα με το διοικητή των αστυνομικών της ΔΙΑΣ στη δίκη για τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, «Ειδικότερα, οι κατηγορούμενοι που έσπευσαν στο σημείο του περιστατικού, λειτούργησαν επαγγελματικά και χρησιμοποιώντας ηπιότερα από τα ενδεικνυόμενα μέτρα». Σκότωσαν χωρίς τη χρήση πυρών.

Αποβολή II

Επιχείρηση καταστολής πραγματοποιήθηκε από την ΕΛΑΣ στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου της Kanala Oil, στην Καβάλα, με προσαγωγές εργαζομένων που περιφρουρούσαν τον πολύμηνο αγώνα τους ενάντια στα σχέδια απολύσεων. Χωρίς πλαφόν.

Γκρίνια

«Μη γκρινιάζετε συνέχεια. Σταματήστε όλη μέρα τη μαυρίλα», δήλωσε ο Άδωνις Γεωργιάδης, με αφορμή την ακρίβεια. Τη νύχτα ανάβουν τα καλοριφέρ.

Εκκένωση

Πλάνα με την επιχείρηση που οργάνωσε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στην εκκένωση του στεκιού του Βιολογικού στο ΑΠΘ έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. Η μουσική επένδυση ήταν του Ρουβά.

Βάρδια

Κοντά σε μοτοσικλετιστές της Ομάδας ΔΙΑΣ, που εκτελούν τη νυχτερινή βάρδια ως τα ξημερώματα της Πρωτοχρονιάς, βρέθηκαν ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης με τη σύζυγό του Μαρέβα Γκραμπόφσκι-Μητσοτάκη, όπως αναφέρει ενημερωτικό σημείωμα του γραφείου τύπου του πρωθυπουργού. Τους έδωσαν δωράκια από τα Jumbo.

Υπηρεσία

Στο τέλος Απριλίου με αρχές Μαΐου εκτιμάται ότι θα είναι έτοιμοι, από πλευράς εκπαίδευσης, να αναλάβουν υπηρεσία οι 400 άνδρες και γυναίκες που προσελήφθησαν στο πλαίσιο την δημιουργίας των Ομάδων Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων, (ΟΠΠΙ), σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού Προστασίας του Πολίτη Τάκη Θεοδωρικάκου, αμέσως μετά τη συνάντηση που είχε με τον πρότανη του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Νίκο Παπαϊωάννου. Παραμονή πρωτοχρονιάς βρέθηκαν και τα γραφεία τους.

Κυριαρχία

Την πάγια ελληνική θέση περί της υποστήριξης της εθνικής κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητας της Ουκρανίας εξέφρασε ο υπουργός Εξωτερικών, Νίκος Δένδιας, κατά την τηλεφωνική επικοινωνία του με την υφυπουργό Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών, Γουέντι Σέρμαν. Το Σαχέλ της Ανατολής.

2022 τρόποι για να σκεφτόμαστε τον κόσμο

Προσδοκ

Προφανώς, ο τίτλος θέλουμε να λειτουργεί σαν «κράχτης», με αφορμή την αλλαγή του χρόνου και την είσοδο στο 2022, με τις καθιερωμένες ευχές που, φυσικά, δεν πραγματοποιούνται ποτέ από μόνες τους. Δεν είναι, ωστόσο, τελείως άσχετος με το θέμα μας. Υπάρχουν, πράγματι, πολλοί τρόποι για να σκεφτόμαστε τον κόσμο και το νέο έτος. Δεν έχει σημασία αν είναι 10, 100 ή 2022, αφού όλοι οι τρόποι ομαδοποιούνται χοντρικά, συνειδητά ή ασυνειδητά και με ελάχιστο κίνδυνο αυθαιρεσίας, σε δυο βασικές κατηγορίες: Με τη μεριά των λαϊκών και εργατικών συμφερόντων ή με τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης και με την αντίστοιχη ηθική, αισθητική, πολιτική κουλτούρα που τα συνοδεύει; Διότι παρθενογενέσεις δεν υπάρχουν ούτε την εποχή των Χριστουγέννων.

Ο παραπάνω συλλογισμός προέκυψε αυθόρμητα στην προσπάθεια να ερμηνευτούν τα τελευταία, τουλάχιστον, «αλλόκοτα» του 2021. Ας ξεκινήσουμε... εορταστικά.

Ως φοβερό πολιτιστικό και οικονομικό Deal εκλήφθηκε από παράγοντες της εξουσίας αλλά και από «απλούς» και «καθημερινούς» ανθρώπους η 15λεπτη ιδιωτική φιέστα του δήμαρχου της επίδειξης και της γκλαμουριάς Κ. Μπακογιάννη, με κόστος 215.000 ευρώ, που δόθηκαν «αξιοκρατικά» με... απευθείας ανάθεση. Ο «μικρόκοσμος του Μπακογιάννη» χειροκροτεί φωνάζοντας «μπράβο Δήμαρχε και μπράβο Σάκηκη-η!». Γιατί; Διότι αποδείχθηκαν περίφημοι «μάντζερ» του πολιτισμού, της δημόσιας παρουσίας και της πολιτικής επικοινωνίας. Διότι κατάλαβαν (με το αζημίωτο, βέβαια) ότι με την πανδημία ο κόσμος έχει περισσότερη ανάγκη για λίγο χαμόγελο αντί για περισσότερες ΜΕΘ και άλλες τέτοιες... αχρείαστες «πολυτέλειες». Χρόνια πολλά, λοιπόν, σε όλους! Σε «φαρμακωμένους» και «αδηλητηρίαστους». Στους «μίζερους» που θέ-

λουν ΜΕΘ και στους «αισιόδοξους» που θέλουν «λίγο χαμόγελο» ακόμη, σε όσους νοσηλεύονται (ή ακόμη και πεθαίνουν!) εκτός ΜΕΘ και σε όσους θεραπεύονται σε πανάκριβες κλινικές, στους άνεργους που δεν έχουν να πληρώσουν νοίκι και ρεύμα και σε όσους βρίσκουν πρόσθετες ευκαιρίες πλουτισμού για να ικανοποιούν κάθε είδους ματαιοδοξία. Γιατί «όλες οι μπάλες στολίζουν το δέντρο» της εκμετάλλευσης.

Πρόκειται, φυσικά, για μεγάλη πρόκληση, καταννητή από όλους. Με ισχυρό, όμως, συμβολισμό: Εμείς γλεντάμε και εσείς παρακολουθείτε. Εμείς σπουδάζουμε στις ΗΠΑ και εσείς αποκλείετε από τα ελληνικά πανεπιστήμια. Εμείς έχουμε το χρήμα και την εξουσία και εσείς κοιτάζετε να μην είστε «μίζεροι και φαρμακωμένοι». Πρέπει όλοι να αντιληφθούμε τη θέση και τον ρόλο μας. Κι έτσι, δίπλα στις πανάκριβες φιέστες, στα «μεγάλα πειράματα» αξίας 2 εκατομμυρίων ευρώ που... πήγαν περίπατο, στα δωράκια-επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο, υπάρχουν τα πετσοκομμένα λαϊκά-εργατικά δικαιώματα και οι λαϊκές-εργατικές ανάγκες, που χαρακτηρίζονται ως «αχρείαστες πολυτέλειες».

Οι αθλιότητες των «επιτυχημένων» δεν είναι «αθλιότητες», ιδίως όταν λογίζονται ως σημάδι «επιτυχίας». Με τον ίδιο τρόπο, οι αθλιότητες κατά γυναικών με τα «ελαφρυντικά» και την πρότερη ανοχή και την εκ των υστέρων «δριμεία» καταδίκη, δεν είναι «αθλιότητες» όσο δεν καταγγέλλονται από τα θύματα και απ' όσους τις διαπιστώνουν. Η «ηθική» που τιμωρεί μόνο τον εγκληματία, ενώ αδιαφορεί, επί της ουσίας, για το ίδιο το έγκλημα (δηλαδή, για τις συνθήκες που το δημιουργούν), ταιριάζει γάντι στον κόσμο της «ατομικής επιτυχίας» και της «ατομικής ευθύνης», όπου και η τιμωρία δεν μπορεί να είναι για όλους ίδια. Ωστόσο, η εξουσία και η βία κατά γυναικών είναι «προνομιακό» κομμάτι της εξουσίας και της

βίας κατά ανθρώπων. Και μόνο... «μίζεροι κομμουνιστές και αριστεροί» θα αμφισβητούσαν τα «δικαιώματα» και την αρχή της εξουσίας.

Αν ο πολιτισμός και η ηθική είναι προϊόντα της κοινωνικής εξέλιξης, τότε είναι φανερό ότι βιώνουμε άλματα κοινωνικής οπισθοδρόμησης, με βάση και μόνο τα όσα μας απασχόλησαν το 2021. Η σήψη του καπιταλισμού δείχνει τη σήψη της σύγχρονης κοινωνίας, μαζί με τους νόμους και την ηθική της. Απέναντι σε όλα αυτά, οι «ηθικολόγοι» μικρο-μεγαλαστοί επιθυμούν να τους αφήσουμε στην ησυχία τους, με τις πανάκριβες φιέστες τους, τις διασκεδάσεις τους, τα ταξίδια τους, τα πολυτελή σπίτια τους, τη συνδρομητική τηλεόραση των 75 και 85 ιντσών και το γρήγορο ίντερνετ. Μόνο που δεν έχει τέτοιες δυνατότητες η ιστορία και η ζωή. Να τους αφήσει ήσυχους από τις λαϊκές οχλήσεις και αντιδράσεις. Φυσικά, επιδιώκουν κάθε φορά τη «μεγαλύτερη δυνατή ευημερία», που, δυστυχώς, δεν είναι για όλους δυνατή. Όμως, πιστεύουν στη δύναμη του εξορκισμού και ελπίζουν, τουλάχιστον, σε θαύματα με τα οποία γεμίζουν τα κυβερνητικά και κομματικά προγράμματά τους.

Για παράδειγμα, στο... χαριτωμένο «πρωτοχρονιάτικο και εορταστικό» πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για τον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα» ξαναδιαβάζουμε τις ευχές για υπερβάσεις της σημερινής οδονηρής πραγματικότητας με «ταυτότητα» τον αριστερό ευρωπαϊσμό και «μονόδρομο» τις εκλογικές νίκες. Δηλαδή, «πάρε έναν ντεπόν» και... ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ για να έρθει η ΝΔ.

Υ.Γ. «Πάρε ένα ντεπόν και έλα στη δουλειά... με κορωνοϊό, ήταν το άθλιο sms προϊσταμένου σε εργαζόμενο. Μια ακόμη αθλιότητα που, σύμφωνα με τα νέα ήθη, είναι κι αυτός ένας «τρόπος να σκέφτεσαι».